BOŞ ÜLKE

COBURN
KABADAYILARA NE YAPILACAĞINI BİLİRDİ — BİRİNİ GÖZÜNE KESTİR VE KIMILDAYINCA DA KURŞUNU YAPIŞTIR.

Matt Coburn
daha önce de azgın ve çılgın
kasabaları temizlemişti.
ne yapacağını, nasıl yapılacağını bilirdi.
kimlerin nerede ve ne zaman, nasıl bir
fesatlık hazırladığını;
kimlerin
kendi haline bırakılması
gerektiğini bir bakışta anlardı.

ama bu kez durum değişikti.
her cins silâhşor,
bıçak uzmanı,
pusu üstâdları ve onları tanımıyan
acemi doğu'lular karşısındaydı...
ve kendisi tek başına idi.

adı gibi bildiği tek şey
— Confusion'a kanun gelinceye kadar,
yollarda dereler gibi kan akacağı idi.

Louis L'Amour

kaleminden toplum düzeni için
hayatını tehlikeye atan bir adamın,
hareketli ve meraklı serüveni.

TİSA Matbaacılık Sanayii. 17 54 38 — Ankara

10.— TL.

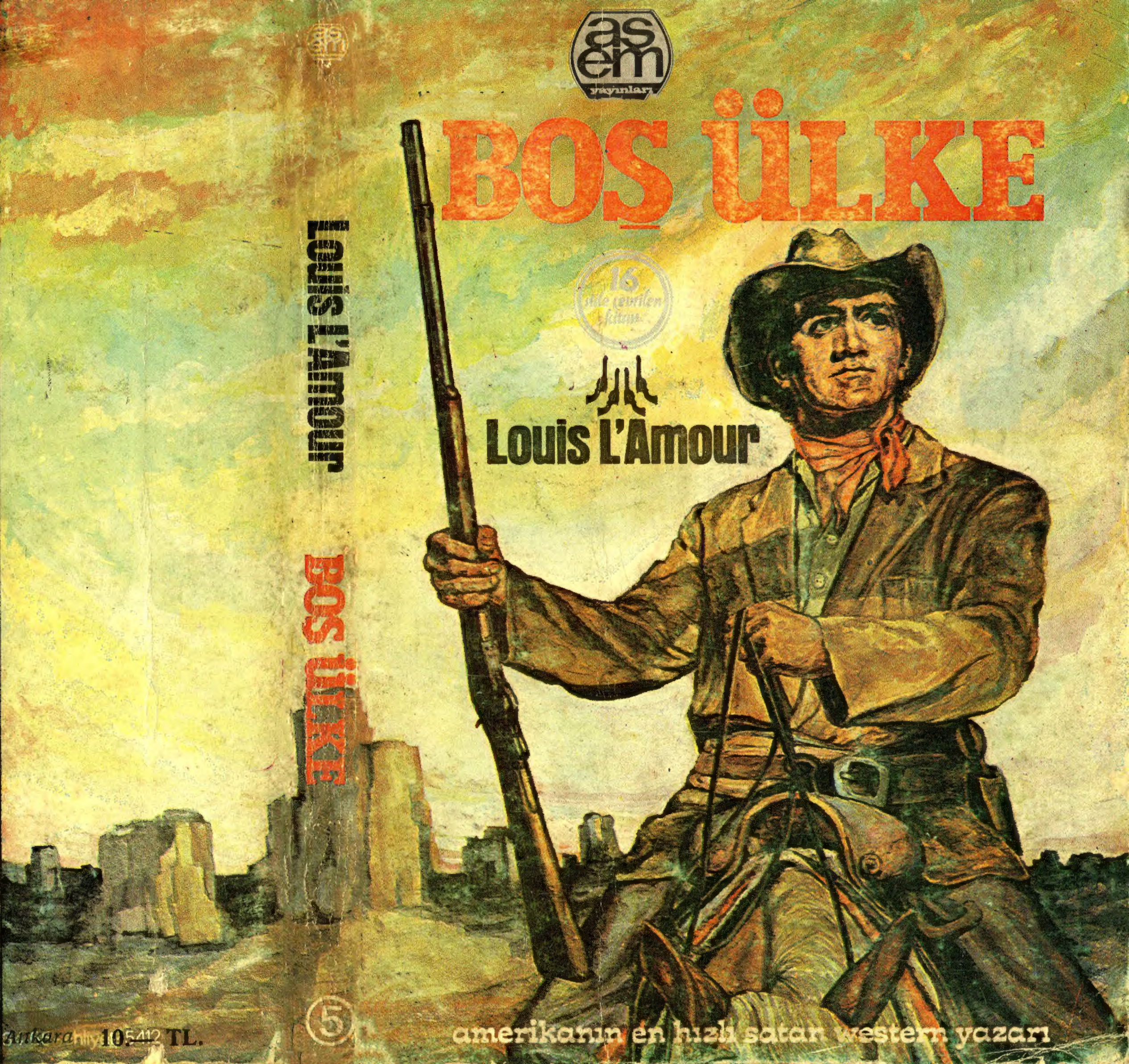

Louis L'Amour

BOŞ ÜLKE

⑤

asem
yayınları

BOŞ ÜLKE

16
dile çevrilen
kitabı

Louis L'Amour

amerikanın en hızlı satan western yazarı

MAT COBURN'un KANUNU

Felton başını kaldırıp Coburn'a baktı «Ne yapacağım?» diye sordu, «kanımca, sadece göğsünde yıldız, oraya yürümek yeterli değil.»

Coburn konuşmadan önce bir süre düşündü.

«Hayır,» dedi, «yeterli değil. Herkes yapamaz bu işi belki de yapan ilk sen olursun. Bana sorarsan, elime bir av tüfeği alırım. Oraya gider ve onlara kanunun ne dediğini söylerim; ilk itiraz edenin de ağzına dipçiği yaptıştırırım. Elini silâhına atarsa da... onu vururum, hepsi bu kadar.»

BOŞ ÜLKE

Louis L.Amour'un eşsiz kaleminden, cesur bir kovboy'un hareketli bir serüveni.

ASEM Yayınları Western dizisi

çıkan kitaplar

- Şalako (*)
- Saket
- Mora Silâhşoru
- Kilron
- Boş Ülke

(*) *Sean Connery (James Bond) ile Brigitte Bardot'un çevirdikleri ilk Western filim. Bu yıl sinemalarda gösterilecektir.*

Louis L'Amour

BOŞ ÜLKE

(Bu kitabın orijinal adı The Empty Land'dir.)

Çevirenin Notu :

Bu kitabın orijinali, yazar Bay Louis L'Amour tarafından aşağıdaki cümle ile babasına ithaf edilmiştir.

E.B.

«Göğsünde yıldız taşımanın ne olduğunu bilen Baba'ma.»

ASEM YAYINLARI, K. Dere, Gelibolu Sokak 6/13 Ankara
Posta ile aynı adresten istenebilir

GENEL DAĞITIM: BATEŞ

BOŞ ÜLKE

Türkiye'de yayın hakkı sahibi :
ASEM Yayınları, Erdoğan Başkan

Her hakkı mahfuzdur

All rights reserved.

Copyright © 1971 By Bantam Books

Bantam Yayını 1969
Corgi Yayını 1969 (İngiltere)
ASEM Yayını 1971

Kapak Düzeni : Şekip Oğuz
Klişe ve Filimler : Torunoğlu Ofset
Baskı : TİSA Matbaacılık Sanayii Ltd. Ank.

KISIM 1

Avrupa'da, Papa Büyük Gregory ölmüştü, İrlanda'da kilise öğrenimi altın devrini yaşıyordu. Merovingian Kralları da bugün, Fransa ve Almanya olarak bilinen yerlerde hükûmdarlık yapıyorlardı.

Güneydoğu'da Asya'da, şimdiki Vietnam'da Champa isimli ufak bir krallık vardı ve hür olmak için Çin ve şimdiki Kuzey Vietnam ile devamlı bir savaş halindeydi.

Yedinci yüzyıldı ve Çin'de Tang sülalesi yavaş yavaş iktidara yükseliyordu. Asya'nın diğer bir tarafında ise, Muhammet isimli genç bir adam Mekke'de oturmuş, gelecek yediyüz yıl boyunca medeniyete hükmedecek olan yeni bir dinin esaslarını vaaz ediyordu.

Bir gün, batı Utah diye bilinecek olan bir yerde de aç bir kurt çıplak ve kurak bir tepenin yamacında koşuyordu.

Kurtda yiyeceğini bulduğu yerin hatırasından ötede bir tarih kavramı yoktu ve ne de sebep olacağı bir takım olaylardan; bir kaç kişi ile en aşağı bir kadının zengin olacağı, bir mermi ya da bir bıçak ile, ani ölümle yüzleşecek asgari kırk insanın dahil olacağı, olaylardan haberi bile yoktu.

Bütün bu olaylar binyüz yıl sonra olacaktı ama, olayın başlangıcı bu kurt idi.

Kurt'un üzerinde koştuğu bu çöl tepesinin yamacı, kendisi gibi binlerce yamaçtan pek'faklı değildi. Kayalarla dolu bir sel yatağına doğru, çok meyilli bir yamaçtı bu. Yağmur yağınca suyu olan, yağmurdan birkaç saat sonra kuruyan bir dere yatağına doğru meyili artan bir yamaçtı bu.

Üzeri kumluk, arasıra taşlar görünen, alçak çöl bitkilerinin ve tektük ardıç ağaçlarının bulunduğu bir yamaç.

Dikkati çeken bir şey olmadığı gibi, bakmaya değer bir şey bile yoktu. Toprak renkli yamacın üzerine yer yer düşen ardıç ağaçlarının gölgesi ve orada burada, dışarı doğru çıkıntılar yapmış çeşitli büyüklükteki kayalar ve bitkiler.

Yüzyıllar boyunca yamaç pek az değişmeyle, yaratıldığı günkü halini korumuştu. Burada bir kaya yuvarlanmış, orada bir ağaç yerinde kurumuş, geçen bir hayvan pislik izleri bırakmış. Güneş ve rüzgâr yamaça kendilerine özgü bir şekil vermiştir.

Kurt tepenin üstünde bir yerde yaşayan bir sincapı hatırladı. Akıllı bir sincaptı bu ama yolu zaten onun yuvasının yanından geçiyordu ve bu kez talih kendisine gülebilirdi.

Çakal ve kurtların usullerini bilen sincap gene onun gelişine karşı uyanıktı, oturduğu yerden onun gelmesini, iyice yaklaşmasını bekledi; başı yana dönük, sanki onun geldiğinden habersizmiş gibi, alay edercesine. Kurt'un hücum etmesini bekledi ve aniden kuyruğunun bir hareketiyle bir deliğe dalıp, gözden kayboldu.

Kurt hevesle uluyarak toprağı kazmaya, eşelemeye başladı; arkasına kum ve taş yığınlarını fırlatıyordu. Pençeleri kayaya dokundu, ortaya büyük bir kaya yığını yanında ufak bir çatlak çıkmıştı, bir kurt için çok küçük fakat bir sincap için büyük bir çatlak.

Hırs ve kızgınlıkla kayanın kenarlarını dişledi, bir kaç ufak taş parçası kopardı sonra kayanın etrafını dolaşarak, başka bir yaklaşım yeri olup olmadığını araştırdı, ama heyhat...

Nihayet, bir süre sabırsız dolanma ve yararsız eşelemelerden sonra kurt bu avı yakalamaktan vazgeçti. Sincapın vereceği bir lokmanın, bu kadar gayret ve yorgunluğa değmeyeceğine karar vermişti. Tekrar yola koyuldu ama zaman zaman durup arkasına da bakmaktan kendisini alamıyordu.

İki ay sonra yağmur yağdı. Kurt'un kazdığı yerde toprak hâlâ gevşekti, yağan yağmur bu deliği doldurdu, kenarından taştı ve sel yatağından akan sularla birleşmek üzere akan, ince bir su akıntısı meydana getirdi. Bir miktar çamur ve molozu da beraberinde sürükleyerek akıyordu. Yağmur kesildikten az sonra akıntının da faaliyeti bitmiş, beraberinde getirdiği moloz ve ufak taş kırıkları, kumlar üzerinde kalmıştı.

Yıllar boyunca rüzgâr ve yağmur, kurtun dişlediği kaya üzerinde tahribat yapmaya devam etti. Bir ardıç ağacı tohumu, kayanın üzerindeki çatlağa düştü ve orada aradığı ortamı bulmuş olacak ki, tuttu ve büyümeye başladı. Çatlakta toplanan yağmur suları, kuzey rüzgârları ile donup genişleyince, çatlağı büyümeye zorladı. Yıllar boyunca, gittikçe büyüyen ardıç ağacının kalınlaşan kökleri de kayayı zorlamaya başlamış ve sonunda onu ikiye bölmüştü. Yamaca bakan yüzü, zamanla yerinden kurtulmuş ve aşağı doğru yuvarlanıp gitmişti.

Kayanın diğer yüzü, yamaca iyice gömülmüştü. Kısmen ardıç kökleri ile kaplanmış olan toprak üzerindeki yüzünde bulunan kuartz katları arasında parlak damarlar görünüyordu.

Yüz yıl kadar sonra, artık dalları kayanın üzerinde bir şemsiye gibi duran ardıcın gölgesinde başka bir kurt durdu. Ağacın sert ve kuru meyvalarını dişlemeye çalıştı, bir süre yere düşmüş yumuşak yaprakları üzerinde yatıp dinlendi.

1824 yılının sonbaharında, diğer vadideki ağaçlı bölgeye gitmek üzere kendisine yol arayan bir avcı, kurak yamacın tepesindeki gölgeliğe doğru yol alıyordu, amacı bir az dinlenip, nefes almaktı. Kayadan akan sular, vaktiyle kurtun kazdığı çukuru genişletmiş, ağızda bir metre kadar genişliğinde derin bir çukur haline sokmuştu. Avcı bu çukuru kahve yapmak için yakacağı ateşin yeri olarak seçmişti.

Kahvesi elinde, gittikçe geçen kömürlerin başında oturmuş etrafına bakınırken, bir eliyle de yerdeki ufak taşlarla, farkında olmaksızın oynuyordu. Taşın birinden yansıyan bir ışık gözüne vurunca, taşı arayıp buldu ve elinde evire çevire muayene etti. Taşın hemen hemen tamamen altın ile kaplı olduğunu farketti.

Avcı altın'ı, annesinin nişan yüzüğü hariç hayatında hiç bir yerde görmemişti. Bir süre taşa bakıp düşündü sonra onu cebine attı ve ertesi sabah tekrar yola koyulduğunda, altın taşı unutmuştu bile.

Ondokuz yıl süre ile bu taş parçasını cebinde bir şans, bir uğur taşı olarak sakladı, kendisine uğur getirdiğine inanıyordu. 1843 yılında Missouri'deki ufak bir kasabada bir taverna açıp yerleşince, uğur taşını bir sandığın dibine fırlatıverdi. Evlenmişti, bir ahır ve bir taverna kurmuş ve onları işletmeye başlamıştı ve taşı da böylece unutmuştu. Ama bu ufak taş parçası, bir süre sonra Nevada - Utah gecelerinin, silâh sesleriyle dolmasına sebep olacaktı.

Avcının tavernası ve ahırı ona para, karısı da ona bir erkek çocuk verdi. 1849 yılında California'ya giden altın arayıcılarına malzeme temin etti, çok para kazandı ama bölgeyi kasıp kavuran kolera salgınında, hem karısını hem de oğlunu kaybetti.

Bütün bu başarılı ve üzüntülü yıllarında, daha önce gördüğü yeri unutmamıştı. Bu vahşi bölgenin hatırası, kendisini hiç bir zaman terketmemişti. Gözlerini kapayıp düşündüğü zaman, altındaki iyi bir atın hareketlerini, rüzgârın otlar ya da ardıç ağaçlarında çıkardığı sesleri, akan suların ve pınarların tadını, toz, çam ve barut dumanı kokusunu her zaman duyardı.

İskân edilmemiş, ufak bulutlarla gölgelenmiş vahşi bir yerin hatırası hâlâ canlıydı zihninde. Kırmızı duvarlı büyük bir kanyonun kayın ağaçlı tepesini, sonbaharın kayın ağaçlarından yansıyan altın renkleri, karlı dağlar ve serapların dans ettiği çöller, uzun namlulu Kentucky (Kentaki) tüfeği gezinde görünen bir Blackfoot (Bilekfut) kızılderilisinin göğsü, sanki daha dünmüş gibi hatırasında canlı ve taze idi.

Nihayet tavernayı ve ahırı sattı. Yaşlanmaya başlamıştı ama hâlâ kuvvetli ve ne istediğini bilen bir adamdı. «Oralarda ölüp kalacaksın Jim.» diye kendisini uyarmışlardı ve o da bu uyarmalara gülüp geçmişti.

Muhakkak... yaralı bir bufalonun boynuzları ucunda, bir dağ yolunda kızgın bir ayının pençeleri altında ya da sırtına gömülen bir okla, tozlu bir yamaçta ölmek de vardı. Yalnız başına, sessiz bir tepede son dayanışını yapar, kızılderililere kim olduğunu gösterebilirdi. Bunlar herkesin başına gelebilecek olaylardı.

«Ölmeden önce çocuklar,» demişti, «bir kez daha yaban ördeklerinin seslerini duyacak, geyik ya da ayı izlerini takip edecek, kayın ağaçlarının kokusu ve yaban otlarının kımıldanışlarını göreceğim.»

Bardağını bir dikişte boşalttı ve yeniden doldurdu. «Buradan hoşlanıyorum ama hiç biriniz güneşin Teton Peak'de (Teytın Piğk) nasıl battığını tasavvur bile edemezsiniz ya da House Rock (Haus Rok) vadisinin tepesinden durup önünüzde uzanan güzelliği hayalinizde canlandıramazsınız. Sizden ayrıldığıma üzgünüm çocuklar ama, oraları ölmeden bir daha görmeliyim.»

Avcı, altın taşından ilk kez söz ettiğinde, Sweetwater (Siviğt Votr) yöresinde kamp kurmuşlardı. Yanında dört iyi adam vardı. Aynı amaçla davranan kişiler gibi, aynı şeylerden zevk alan insanlar gibi tesadüfen bir araya gelmişlerdi. O akşam hepsi bir arada idi fakat o konuşmasını daha çok genç Dick Felton'a (Dik Feltın) yöneltti.

Felton, oğlunun olmasını istediği gibi bir adamdı. Kuvvetli, yakışıklı, cesur ve prensip sahibiydi. Kendisine düşeni, söylemeksizin yapıyordu. Şimdi altın taşını gösterdiği adam da işte bu genç Felton'du.

«Hiç kuşku yok.» Felton'un ifadesi kesindi ve bu gibi işlerden anlıyordu. «Bu altın'ın ta kendisi. Sen bunun yerini bul, artık gerisine karışma.»

Avcı, altın taşı elinde bir kaç kez havaya atıp tuttu. «Size onun yerini söyleyeceğim ve hepsine ortak olacağız. Bu ülkeden alacağım her şeyi, beklediğim her şeyi aldım.»

«Aradan bu kadar yıl geçmiş,» dedi Felton, «yerini hatırlayabileceğinden emin misin ?»

«Bir dağ adamı için, gördüğü bir yeri bulmak, köşedeki bakkala gitmek kadar basittir.»

Ama avcı, o yeri ikinci kez görecek kadar yaşayamadı. Av aramak için gurubundan ayrılmıştı. Bir antilop buldu ve Ute kızılderilileri de onu buldular. Bir el silâh atabildikten sonra, yere düşerken tanıdığı kızılderililerin isimleriyle seslenmeğe başlamıştı. Savaşçılar onu tanımışlardı ama artık iş işten geçmişti. Bu yüzden vücudunu doğramadılar ve eşyalarına dokunmadılar.

Cesedi bulan Felton olmuştu, yerdeki çimenler hâlâ sabahın tazeliğini muhafaza ediyorlardı. Onu çevrelerinde bulunan bir kayın ağacının altına gömdüler ve Felton arkadaşlarını güneye yöneltti.

Bir hafta kadar sonra bir Ute baskınında da Downey'i (Davni) kaybettiler. Felton, Cohan ve Zeller avcının dağına doğru yollarına devam ettiler. Ne arayacaklarını biliyorlardı. Avcının altın taşını bulduğu yerden batıya doğru bakıldığından, üstü buzla kaplı bir dağ zirvesi görünüyordu. İlk bakışta en yüksek görünen zirve, onlar için nirengi olacaktı.

Dan Cohan, Dublin'den gelme bir İrlanda'lıydı. Önce batı'ya Union Pacific şirketi için bir ray döşeyici olarak gelmiş sonra araba sürücülüğü yapmıştı. Şimdi de bir maden arayıcısı idi. Zeller bir Holanda'lı idi. Kuvvetli, ağır hareketli ve hiçbir şeyden yılmayan bir adamdı. İçlerinden biri, yüksek bir yerden kızılderilileri gözetlerken, diğerleri dere sularını süzgeçleyip, altın arıyorlardı.

Nisan başlarında bir gün Zeller, bir derenin iç kıvrımındaki bir çıkıntıdan aldığı iki tava toprağı süzerken, altın zerreleri buldu. Zerrelerden birinin üstü cilalı değildi, pürüzlü idi. Demek ki uzak bir yerden gelmemişti.

«İçimden bir ses, bulduk diyor.» dedi Felton o akşam kampta kahve içerlerken.

«Yah, bana da öyle geliyor.»

Cohan omuzlarını silkeledi. «Daha önce de böyle pürüzlü zerreler bulduk.»

Aradıkları yeri bulduklarında öğle olmak üzereydi. Hava az bulutlu ve mavi idi. Bulutların tek tük gölgeleri, tepenin yamacında ufak gölgeler yapıyordu. Derenin üstünde bir kilometrelik bir yamaç vardı ve Zeller onlara, tavada bulduklarını gösterdi. Tavanın dibinde bir düzineye yakın altın tanecikleri vardı. İkinci tava, daha büyük taneciklerle sudan çıktı.

Hiç bir şey söylemeden Zeller, dere yatağının ağzına kadar tırmandı ve kayanın altındaki çukurdan bir avuç aldı. Elinde altın vardı... ama pek azdı. İkinci ve üçüncü örnekler, daha ötedeki bir yerden alındı Bunda altının izi bile yoktu

İşlerini büyük güçlük ve sıkıntılarla öğrenmiş adamlardı o nedenle pek uyanık ve dikkatli davranırlardı. Ertesi gün ortalık ışır ışımaz, dere yatağının ağzını inceleyip çalışmaya başladılar. Her tavada altın tanecikleri çıkıyordu. Öğlenden az önce Felton tatil yapma teklifinde bulundu ve büyük, yaşlı ve gölgeli bir ardıç ağacının altındaki kaya parçasının üzerine oturdu. Ayaklarını kayanın üzerine dayadı ve piposunu yaktı.

Piposunu sonuna kadar içti, arada sırada tepelerde bir hareket olup olmadığına bakıyordu. Başını çevirip batıya, üstü buzlu kaplı zirveye bakıp düşünüyordu. Neden sonra piposunu temizlemek için öne eğildiğinde, hemen hemen altın damarlarıyla dolu bir kaya üzerinde oturduğunu fark etti.

KISIM 2

Felton kuartz parçasını Zeller'e verdi, Cohan bir kenarda durmuş onları seyrediyordu. Aradıklarını bulmuşlardı, hepsi bundan emindi. Zeller elindeki taş parçasını incelerken, Felton kaya kitlesinin çevresini açıp, altın damarının bulunduğu kısmı meydana çıkarmaya çalışıyordu. Kuartz, gözleri kamaştıran bir şekilde parlıyordu.

«Kuyumcu taşları» dedi Cohan huşu içinde.

Hepsinin kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, heyecanları yüzlerinden belli idi, ağızları kuruduğundan sık sık yutkunuyorlar, dilleri ile dudaklarını devamlı olarak yalıyorlardı. Her biri, altın taneciklerini teker teker inceliyorlardı. Zeller daha fazla örnek almak için kayadan büyük bir parça daha kırmaya çalışırken, Cohan da araziyi adımlamaya başlamıştı. Altın damarlı kayanın bir kısmı, tepenin üstünde dışarı doğru çıkmıştı, diğer kısmı ise, tepenin öbür yamacına kadar uzanıyor ve dışarıya ufak bir yüz gösteriyordu.

Felton piposunu doldurdu ve bütün heyecanına rağmen, kendisine hakim olmaya çalışarak «Carson'a gitsem iyi olacak. Buranın tapusunu kanuni olarak tescil ettirmemiz gerek, ayrıca bir takım araç ve gereçlere de ihtiyacımız var.»

«Ben da arazinin sınırlarını saptayayım,» dedi Zeller. «Dan benden daha iyi silâh kullanır, o nöbette kalsın.»

Cohan geri döndü ve elleri kalçalarında kayanın durumunu anlattı. «Kayayı iyice kırıncaya kadar bir şey bulamayacağız, damar içeride çok daha zengin, buradakinden de daha zengin.»

«Madenin tamamına hepimiz, eşit olarak ortağız, değil mi ?» dedi Felton.

«Ne olacağını biliyor musunuz ?» diye Cohan sordu. «Altını duyan herkes buraya hücum edecek. İyileri ve kötüleri, hepsi buraya dolacaklar.

Kendimize ait bir kasaba olacak.» diye Felton aynı fikirde olduğunu belirledi. «Bunu dikkate almalıyız. Bir kasaba yeri seçmeli ve parselasyon yapmalıyız.

Cohan, yamacın altından ikiyüz metre kadar ilerde bulunan düzlük bir arazi kesimini işaret edip, «Orası nasıl ?» diye sordu.

Felton kabul anlamında başını salladı. «Atı eyerleyeyim,» dedi «Carson'a kadar uzun bir yolum var.»

Yalnız ve güneş altında kavrulmuş bir arazide uzun bir yolculuktu bu. Arazilerinin bulunduğu dağlar gelişi güzel bir takım kanyonlar ile kesilmişti. Uzun yıllar önce akarsuların açtığı bu büyük kanyonlar, sonraları zelzeleler ile şekillenmiş ve daha sonra da gene akarsular onlara, kendilerine özgü şekillerini vermişti.

Yalnız kalan Zeller ve Cohan araziyi incelediler, Ute'lere karşı gözcülük ettiler, maden ocağını geliştirdiler, sıcaktan bunaldılar ve uzaktaki dağların serinliğine bakıp hasretle içlerini geçirdiler.

Ayrıldıktan tam üç hafta sonra Felton döndü. Kampa atla geldiğinde arkasında da eşyalarla dolu iki büyük araba vardı. Altına hücum başlamıştı.

Birinci araba gelip henüz yükünün yarısını boşaltmamıştı ki Zeller, üzerinde uzun bir toz bulutunun havada asılı kaldığı yolu gösterdi. «İşte geliyorlar. Başımızın derdi başladı.» dedi.

«Ute'ler ziyaretimize gelince, hepsinin yararı olur, meraklanma.» dedi Cohan.

İlk araba, yanları yüksek ve üstü branda ile örtülüydü, arabacı durdu ve yere atlayınca, parselleri direklerle işaretlenmiş yerleri gördü. «Bunlar ne ? » diye sordu.

«Kasaba yerleşme parselasyonu.» diye Cohan cevapladı. «Her biri ikiyüz dolar, ne kadar ucuz değil mi?»

Sürücü iri yarı ve bıyıklı bir adamdı. Üçü, onun kim olduğunu biliyorlardı. Buraya gelmesinden kıvanç duymuşlardı. «Bakıyorum da hiç fırsatı kaçırmıyorsunuz.» dedi ve karşı yamaçtaki boş yerleri kamçısının sapıyla göstererek. «Orada parselasyon direkleri görmüyorum.»

«Canın nasıl isterse Buckwalter, (Bakwoltır)» diye Felton onu cevapladı.

Adam büyük bir ustalıkla atlarını döndürdü, arabayı geri bastırıp yerleştirdi. Araba bir parça meyilli olarak durmuştu; arka kapağı açtı ve şaşılacak bir kolaylıkla fıçılardan birini, açılan arka kapak ağzına yerleştirdi. Fıçının musluğuna bir maşrapa taktı.

«Maşrapası yirmibeş sent» dedi.

Cohan ayağa kalkmak için davranınca da Buckwalter elini kaldırıp onu durdurdu. «İş isterim ama, o kadar da değil. Şimdi hatırıma geldi. O gelen kalabalığın içinde de koca Thompson (Tamsın) var. Eğer madeniniz iyi ise, ayık kalmanız gerekli.»

«Maden aramayan bir madenci,» dedi Cohan, «sadece başkasının bulduğu madenlere sahip çıkan hazırcının biri, ama bunu, elinde silâhın yokken ve arkanı koruyan birinin olmadığı zaman söyleyemezsin.»

«Kimse onunla mücadele etmez mi?»

«Deneyenler oldu. Ama hiç biri uzun süre yaşayamadı.»

«Demek ki kimse onun kadar hızlı değil, öyle ise?»

«Matt Coburn (Met Koburn) hızlıdır,» diye Bucwalter cevapladı, «ve de çok iyi bir adamdır. Burada olsaydı, kendimi daha güvenli hissederdim. Burası tam ona göre bir kasaba olacak.»

«Burası bizim kasabamızdır.» dedi Felton, sert bir sesle. «Burada silahşor istemiyoruz.»

«Hayal kuruyorsun,» dedi Cohan kaba bir sesle «Bu insanları iyi tanırım. Buckwalter'da bilir. Ama bunlar; kabadayılar, kumarbazlar, katiller, hırsızlar, hilebazlar ve sahtekarlar yanında, azınlıkta kalır. Batı'da mantar gibi yerden biten bu tip kasabaların hepsinde çalışmış kadınlar vardır. Bunlardan bazıları herhangi iki adamı rahatlıkla dövebilecek kadar kabadayıdırlar.»

«Haklı,» diyerek Buckwalter onu doğruladı. «Hislerinizi anlıyorum ama gelenleri kendin seçmezsin, evlâd.»

«Bir okulumuz ve bir kilisemiz olsun istiyoruz.» diye Felton ısrar etti, «bir kasaba konsülü, kanun ve nizam isteriz.»

Buckwalter, Cohan'a bir göz attı. «Bu çocuk nerede büyümüş böyle, kulaklarının arkasına dokunan olmamış daha.»

«O iyi bir adamdır Buck, inandığı şeyler için sonuna kadar mücadele edecek cinstendir.»

«O halde iyi silâh kullanmasını da öğrenmeli. Ya da Coburn'u çağırmalı.»

Bir kaç dakikalık bir sessizlikten sonra, Buckwalter devam etti, «Gelen kalabalıkta bir dostunuz olacak, sözünün eri ve dürüst bir adam Felton. Sturdevant Fife (Stürdevan Fayf) baskı makinası ile birlikte geliyor. O kanun ve nizam seven bir insandır, gazetesini de masasının üstünde duran bir av tüfeği sayesinde basar.»

Yoldan belleri tabancalı, ayakları çizmeli traşsız ve vahşi yüzlerce adam geliyordu; bir cehennemden, yeni bir cehenneme koşan zebaniler gibi. Aradıklarını bu kasabada bulamazlarsa, başka bir kasabaya gitmek, onlar için bir mesele bile değildi.

Toz ve pislik içinde, kimisi at üstünde, kimisi arabada... bulabildikleri her türlü araç ile gelen insanlardı, daha doğrusu bir gürûhtu bunlar.

Bir saat içinde Buckwalter birinci fıçı içkisini satmış ve fıçıyı da otuz dolara bir kumarbaza devretmişti. Bir başka adam, bir parsel arazi almış, üzerine bir çadır kurup levhasını astıktan sonra, madencilik araç ve gerçlerini satmaya başlamıştı.

«İşte bu, Jim Gage'dir» (Cim Geyç). dedi Cohan. «Hiç bir mantar kasabayı kaçırmaz. Arazi işleri yapar ve sonra başka bir yere gider. Bu tip mantar kasabaların durumunu ondan iyi bileni bulamazsın. Yerini satıp toplamaya başladı mı, bil ki o kasabanın işi bitmiştir. Kanun ve düzeni seven bir kişi daha, sana.»

«Peki, nasıl biliyor ? » diye Zeller sordu.

«İçgüdü de istersen. Bununla beraber kasabanın tavanı çöktüğünde, O çoktan uzaklaşmıştır bile.»

Gece olduğu zaman, kasaba yeri olarak seçilen yamaç üzerinde üçyüze yakın kamp kurmakla meşguldü. Zeller'in hazırladığı yirmi parselden onikisi satılmış ve ikisi de, daha yüksek fiyatla el değiştirmişti.

Felton ve Zeller'in oturduğu yere dört atlı yaklaştığı zaman hemen hemen karanlık bastırmak üzereydi. En öndeki ata binen adam, küçük gözlü, sert bakışlı, büyük sakallı ve çok iri bir adamdı.

Cohan, elinde winchester'i ile birkaç adım ileri çıktı, silâhın namlusu, iri adamın kayış tokası üzerinde idi. «Birini mi arıyorsun Thompson ?»

İri adam, sert baktı ama İrlanda'lının bakışları onun üzerinden ayrılmadı. Thompson, eline tüfeği ile kenarda duran Felton'a baktı. Diğer tarafta duran Zeller ise, av tüfeğinin üzerinde duran örtüyü çekmiş, silâhı eline alıyordu.

«Sadece kamp kuracak bir yer.» dedi Thompson, kendisini şirin göstermeye çalışarak. «Burasının gürültü ve kavgadan uzak olacağını düşündüm de.»

«Burası parsellenmiş ve tapulanmış arazidir Thompson.»

«Bütün isteğimiz, çadırımızı kuracak bir yer.»

«Placervilled'e bir İsveçli vardı, hatırlar mısın ? Sana arazisi üzerinde çadır kurma izni vermişti de, sabahleyin ortalıktan kaybolmuştu. Sen de, madenini sana sattığını ve memleketine döndüğünü söylemiştin. Ben de orada idim Thompson, ve cesedinin gömülmesine yardım etmiştim.»

«Bunu bir daha söylersen seni öldürürüm.»

«Söyledim işte. Artık gidiyorsun değil mi, *hem de şimdi!*»

Winchester'in horozunu kaldırdı. Thompson ona dik dik baktı. sonra yere tükürdü. Yavaş yavaş döndü ve yamaçtan aşağı doğru inmeye başladı, diğer üçü de onu izlediler.

«Fırsatını bulursa seni öldürecek,» dedi Zeller.

«Bir kasaba marşalı bulmalıyız,» dedi Felton. «Bu gibi şeylerin olmasına izin veremeyiz.»

«Marşal falan bulamazsınız. Koca Thompson ile Peggoty Gorman'ın (Pegoti Gorman) burada olduğu duyulunca, kimse marşal olmayı istemez. Bunlar marşal'ları, çerez yerine kullanırlar,» dedi Cohan.

«Kasabayı terk etmeleri söylenebilir kendilerine. »

«Hiç deneme Dick. Erkek adam olduğunu biliyorum ama onlar ile başa çıkacak kadar iyi değilsin ve onlar kadar da hızlı değilsin.»

«Ama bu Coburn hızlı öyle mi ?»

«Eğer bir insan onlardan hızlı olabilirse, Coburn'dur bu adam.»

«O halde, O da başka bir Thompson olur başımıza.»

«Matt Coburn olmaz.» dedi Buckwalter. «Hayatım üzerine bahse girerim ki olmaz. Gerçek te bir kaç kez bu konuda bahse girdim bile.»

Dick Felton oturduğu yerden, lamba ve fenerlerin yanmasıyla canlılığa kavuşan karşı yamaca bakıyordu, lambaların arasında da kamp ateşleri tek tük belli olmaya başlamıştı. Büyük bir çadır kurulmuştu, Union Pacific demiryolu inşa edilirken rayların bittiği yerde kurulan cinsten büyük bir çadır. Çadıra her türlü kumar aletleri konmuş ve oyunlar, bütün hızıyla başlamıştı. Bir taraftan kadeh sesleri, müzik gürültüsü, diğer taraftan da çakılan çadır kazıklarının sesleri birbirine karışıyordu.

«Kasaban kuruldu, işte.» dedi Dan.

«Bir konsül kurmalıyız. Buckwalter'e ne dersin ?»

«Tamam, katılırsa, Gage de iyi olur.»

«Senin de konsülde olmanı istiyorum Dan.»

«Zeller'i al. Benden çok temkinli bir adam O.»

«Hayır.» Zeller'in cevabı pek kesindi. «Bu adamları tanımıyorum yeteri kadar. Ayrıca yapacak işim var.»

«Başka kim ?»

«Fife, eğer razı edebilirsem. Katılmamayı tercih edebilir, ama ondan bir iki isim alabilirsin.»

«Kasabaya bir isim koymalıyız.»

Cohan kendi kendine güldü. «Şu durumuna bakılırsa, aklıma bir tek isim geliyor — Confusion (Konfüşın — Kargaşalık). Her neyse, bu dağlara verilen isim de bu zaten.

«Öyle ise kasabanın adı Confusion oldu. Ama göreceksin bak, bir kaç gün içinde farklı bir kasaba olacak.»

Cohan, Felton'a yan yan baktı ama bir şey demedi. Dick Felton gibi bilgili ve genellikle becerikli bir Doğu'luya buradaki durumu açıklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Mantar gibi yerden biten bu kasabaları ilk kez gören insan, gördüğü şeye bile inanmakta zorluk çekerken, Felton'a bunları anlatmak yersizdi. Kendisi gibi, bir kaç mantar kasabada yaşadıktan sonra, ancak onların ne olduğunu anlayabilirdi.

Güneş, yamaçtan gelen kazma, kürek ve testere sesleriyle doğdu. Birkaç araba seyyar binalar getirmişti. Şimdi bunlar sağda solda kuruluyordu; yan duvarları görevini yapan tahta panolar doğrultuluyor, birbirine çivileniyor ve kapı takıldıktan sonra, iş yeri olarak çalışmaya başlıyordu. İlk kurulan binalar arasında; birkaç salon, kumarhane, dükkân ve altın tahlil büroları vardı.

Parsellerin satışından aldıkları paralarla Felton, madende çalışmak için üç adam tutmuştu. Her üçü, sırayla çalışanların başında nöbet tutuyorlardı.

Felton nöbetini bitirdiği zaman yamaçtan aşağıya inip, Fife ile konuşmaya gitti. Kasabanın tek caddesine bakmak için, gazetenin kapısında durduğu sırada, birden silâh sesleri duydu.

Büyük kumarhane çadırının kapısından dışarıya üstü kan içinde bir adam çıktı. Elinde silâhlıyla, tozların içine yuvarlandı, ayağa kalkmak için çabalamaya başladı. Çadırdan, çeketsiz bir adam çıktı, ince yapılı, yakışıklı bir adamdı bu ama yüzü soğuk bakışlı ve korkunç görünüşlü idi. Yaralı adam daha doğrulmadan, kumarbaz silâhını kaldırdı, dikkatle nişan aldı ve adamın kafasına bir mermi yerleştirdi.

Felton ileri atılırken, içerden uzanan bir el onu yakaladı. Bu Fife idi. «Ne düşündüğünü biliyorum evlâd, ama sakın bir kelime söyleme. Seni de vurur.»

«Ama bu bir cinayet!»

«Kes sesini evlâd. Ölen adam, silâhlıydı. Burada hiç kimse buna cinayet diyemez. Silâh taşırken her türlü şeye maruz kalacağını unutmamalısın. O adam Nathan Bly'dır. Neytın Bılay).»

«Nathan Bly, *burada ha !*»

«Neden olmasın. O altın kokusunu alır. Bir kumarbazdır O ve hem de iyi bir kumarbaz. Ölen adam, muhtemelen onu hile yaparken suç üstünde yakaladığını sandı. Ama hiç kimse Nathan'ı hile yaparken yakalayamaz. Onun, işine geldikçe, arasıra alttan kağıt dağıtmayacağını demek istemiyorum, ama yakalanamayacak kadar beceriklidir, demek istiyorum.»

Felton, Fife'i izleyerek içeri girdi. Msanın üzerinde hazırlanmış harf dizgi tablasına baktı :

İLK GÜNDE .... ADAM ÖLDÜ

«Sayıyı boş bıraktım Çünkü gün henüz bitmedi.»

«Fife, sorumluluk duygusu olan adamlardan kurulu bir konsül kurmak istiyorum.» dedi Felton. «Bize katılır mısın ? »

«Uygun olmaz evlâd. Olayların dışında kalmakla, kimlerin hatalı olduğunu, kimlerin ne olduğunu söyleyebilirim. Sen hata yapınca, hatalı olduğunu söyleyebilmeliyim. Doğru davranışın olunca, onu da söylerim.»

Tel çerçeveli gözlüğünden, masanın üzerinde duran dizili hurufata baktı bir süre sonra başını kaldırıp. «Gramerde bilmediğim şey çok, çok kitap okumam gerek ama yaptığım işin dürüst olmasını isterim, dürüst olduğuna inandığım her şeyi de söylerim.

«Bu baskı makinasını, bağarsakları av tüfeğiyle deşilmiş ölen bir adamın kulübesinde buldum. Makinayı, kendisini iyi bir şekilde gömmem karşılığında bana verdi. Her şeyin doğrusunu söylememi, doğru olandan başka bir şey yazmayacağıma da yemin ettirdi. Şimdiye kadar yaptığım şey de bu oldu zaten.»

«Bunu beğendim, işte» diye Felton cevapladı. «Hatalı olduğumu sandığın her kez, bana söyle.»

Birkaç dakika konuşmadılar. Caddede biri, ölen adamın cesedini sürükleyerek bir yere götürüyordu.

«Burada kanun hakim olmalı,» dedi Felton «tavsiye edeceğin kimse var mı ?»

«Sana bir yardımım dokunamayacak evlâd. Ona da şunu ya da bunu demek gerekebilir. Tavsiye ettiğim adam olduğu için söyleyemem. Hata ettiğini söyleyemem. Sonra.»

«Coburn diye birinden söz edildiğini duydum.»

«Aman sakın ha.»

Felton şaşırmıştı. «Sakın ha mı ?»

«Matt Coburn çok iyi bir insandır, belki de şimdiye kadar gördüğüm en iyi silâh, çok silâh gördüğümü de unutma. Sinirlerine çok hakim bir adam ama her şeyden üstün tarafı, kafasını çok iyi kullanabilmesidir.»

«O halde neden hayır ?»

«Matt benim oğlum gibidir. Bu kasabanın ona neye mal olacağını biliyorum. Böyle bir kasabayı adam öldürmeden idare edemezsin ve Matt'in artık adam öldürmesini istemiyorum.»

Dördüncü günü Felton bir çift at ve ödünç aldığı bir saban ile caddeyi sürdü, sonra bir yerden bulduğu bir silindir taşı ile caddeyi düzeltti, yerdeki taşları ve yamacın dikliği karşısında gene de iyi bir iş olmuştu.

«Bunun için sana kimse teşekkür etmeyecek,» dedi Cohan. «Bütün istekleri, zengin olup başka yerlere gitmektir.»

Sturdevant Fife, caddenin düzeltilmesine ilişkin bir makale yazdı ve bütün vatandaşların caddeyi temiz tutmalarını, şişe atmamalarını istedi.

Beşinci günü akşamına kadar yedi silâhlı kavga olmuştu. İkisi ölümle sonuçlanmıştı. Bir de bıçaklama olayı ile biri adresini değiştirmişti. Koca Thompson'a maden arazisinin yarısını satan Wilson isimli biri, ortaklıktan kaybolmuştu.

«Çalışmaktan yorulmuştu,» dedi Thompson üzgün bir ifade ile. «Washoe'ye döndü.»

Her gece yumruk kavgaları, her saat silâh sesleri işitiliyordu. Bir kez de çadırlardan biri, kumarda kaybeden bir adam tarafından yakıldı.

Kasabanın dışında bir soygun oldu — kasabaya ilk gelen posta arabası soyulmuştu.

Ve sonra Matt Coburn kasabaya geldi.

KISIM 3

Daha güneş doğmadan, sabahın serinliğinde kasabaya geldi, caddede durmadı, yamacın tepesine kadar çıktı, eyerinde dönüp arkasına baktı, kasabayı ve çevresindeki araziyi gözden geçirmeye başladı.

Dick Felton, yamacın öbür tarafındaki maden uzantısından örnekler almakla meşguldu. Burası gerçekte ikinci bir maden durumunda idi. O nedenle buraya da *Keşif II* adını vermişlerdi. Atın nal sesini duyunca, çevresine bakındı ve günün ilk ışıklarında dış hatları belli olan biniciyi gördü.

Uzun boylu, hemen hemen kendisi kadar uzun boylu ama omuz ve göğüsleri daha adeleli bir adamdı. Eski püskü siyah bir şapka vardı başında, siyah bir ceket ile solgun renkli kırmızı bir gömlek bütün giysilerini tamamlıyordu. Felton, kılıftaki tabancadan gayri, ikinci bir tabanca olacak bir şişkinliği gömleğinin arkasında, bel kemerine sıkıştırılmış olarak görmekte gecikmedi.

«Talih gülüyor mu ?»

«Bu bulunan maden, ya da önceden bulunmuş olanın devamı,» dedi Felton kısaca. «İyi bir damar var burada.»

«O halde siz Felton olmalısınız.»

«Evet» Bilmediği bir nedenle Felton huzursuzlanmıştı. «Size bir yardımım dokunabilir mi ?»

«Sadece geçiyordum buradan.» Kasabayı eliyle göstererek, «Yeni kasabaları görmek isterim, ne kadar süreceğini merak ederim.»

«Bu kasaba uzun süre kalacak.»

«Belki de. Gümüş ve altın güvenilir madenler değildir — bulunurlar, kısa sürede tükenirler. Bir kasabanın hayatta kalabilmesi için madenden daha çok şeye ihtiyacı vardır.»

«Gerekli olan her şeyimiz var.» dedi Felton.

Yabancı güldü. Felton kızgınlıkla konuşmak için ağzını açtı ise de kendisini tuttu ve kazması ile aldığı numüne taşlarını topladı.

Atlı hareket etti fakat bir kaç adım atmadan durdu ve buzlu dağı göstererek. «Bundan hoşlandım. Oraya gitsem iyi olacak.»

Felton dağa doğru baktı. Kendisi de oraya zaman zaman bakar, düşünürdü. «Buradaki altını ilk kez bulan avcı da oraya gidiyordu,» dedi, «bulduğunun altın olduğundan emin bile değildi.»

«Orada bulacağı bundan daha iyi olurdu herhalde. Kimse var mı oralarda acaba ?»

«Sanmam. Dağın eteklerinde sığır yetiştiren bir kadının çiftliği olduğunu duymuştum ama pek inanılacak gibi değil. Burası Üte bölgesi»

«Bir kadının ne yapacağı hiç belli olmaz. Bazılarında yerleşme duygusu o kadar kuvvetli ki, erkekleri bile bastırır.»

Arkasına bakmaksızın yoluna devam etti ve Felton da kendi kampına döndü. Cohan et kızartıyordu. Başı ile atlıya işaret edip. «Ne konuştunuz ?» dedi.

«Yoluna devam ediyor.»

«Nihayet onunla karşılaştın.»

«Kiminle karşılaştım ? Adını söylemedi.»

«O atlı Matt Coburn idi.»

Felton, şaşkınlıktan olduğu yere çöktü. *Matt Coburn !*

«Gittiğine üzüldüm,» dedi Cohan. «İyi bir adam O, yakında kendisine çok ihtiyacımız olacak.»

«Onu istemiyoruz, onun gibilerini.»

Cohan sadece omuzlarını silkti ve kahve güğümünün yanına gitti. Felton, içinde bir huzursuzluk duymaya başlamıştı. Bu kendisinin ilk kasabasıydı, bır dereceye kadar düzensizlik bekliyordu. Çocukken ağaç kesen baltacılarla birlikte çalışmıştı. Kaba ve vahşi gurupların nasıl olduğunu biliyordu. Bunları Cohan'a anlattı.

«Yanıldığın husus,» dedi Cohan, «senin bildiğin baltacılar, altı patlar taşımazlar. Onlar gibisini burada da bulabilirsin, hepsi bunların yanında hiç kalır.»

Matt Coburn belli bir yol izlemiyordu, Snake Valley (Sıneyk Veliğ — Yılan Vadisi) kendisine özgü bir yol ile gitmeyi düşünmüştü. Acelesi yoktu ve belirli bir hedefe yönelmemişti. İşte hatası da buydu zaten. Şimdiye kadar hiç bir hedefi olmamıştı halbuki insanın bir hedefi olmalıydı, özellikle günün birinde bir şey olmayı istiyorsa, belli bir amaca göre davranmalıydı.

Ama durumu kesinlikle böyle değildi. İç savaştan önce, kendisini çok gençken, avukat olmayı istemişti. Parasını biriktirmiş ve Blackstone'nun kitaplarını almıştı... ha sahi acaba kitaplara ne olmuştu ?

Savaş bitince, ekmek parası kazanmak derdine düşmüştü. Santa Fe yolunda çalışan bir nakliyat şirketine girmiş, daha sonra da Wells Fargo arabalarında muhafızlık yapmıştı.

Beş ay süre ile hiç bir güçlükle karşılaşmadı, başka arabalar soyulurken, muhafızı olduğu arabalara kimse saldırmaya cesaret edemiyordu. Sonra bir gece, Sand Dağına yaklaşırken, baskına uğradı.

Kendisini yere attı ve ateş açtı, silâh sesleri kesildiğinde, iki mermi taşıyordu vücudunda. Ama soyguncılardan biri ölmüştü, diğeri ciddi şekilde yaralı idi ve tabanları yağlayan üçüncüsü de, kendisini tarafından izlenip yakalanmış ve aynı arabayla getirilip şerife teslim edilmişti.

Bir hafta sonra ilk kez sokağa çıktığında haydutların arkadaşlarından üçünün kendisini beklediğini gördü. Kendisini faka bastırmışlardı. Emir verince tabanca kemerini atacağını umuyorlardı. Halbuki, tabancasını çekince, diğerleri şaşırmışlardı. Birkaç saniye içinde ikinci ve üçüncü kurbanının hesabını görmüştü. Üçüncü adam kaçmıştı ... olayın bir hatırası olarak taşıdığı bir mermi ile birlikte.

Coburn'un acelesi yoktu, dolaşa dolaşa Colorado'ya kadar uzandı ve burada sığır çobanlığı yaptı. Dört ay kadar sonra Texas'a gidip oradan bir sığır sürüsünü Dodge'a getirdi. Bir kez sığır hırsızları ve iki kez de Kiowa'larla çatışmaya girdikten sonra, sürüyü yerine teslim edip ikinci sığır sürüsü için geri döndü. Bu kez sürüyü kendi parası ile almıştı. Kiowa'lar kendisini bekliyorlardı, sürüyü kaybedip canını zor kurtardı.

Bir kovboy kasabasında dört ay süre ile marşal yardımcılığı yaptı ve kimseye silâh çekmek zorunda kalmadı. Dürüst bir kişi olmakla ün yapmıştı ve kovboylar onun Texas'lı olduğunu biliyorlardı; onun için söylediklerini dinlediler. Ama gelgelelim, Coburn içinden huzursuzdu, nihayet bir gün tası tarağı toplayıp yollara düştü gene.

İşte şimdi gene yollarda idi, bu kez önündeki dağların güzelliği kendisini çekmişti, bir de arkasında bıraktığı kasabada nelerin olduğunu ve olacağını biliyordu, onun için gene yolda olmayı, kasabada olmaya tercih etmişti. Orada oynanan oyunları ve kimlerin oynadığını, çevrilen dümenlerin hepsini açıklıkla görebiliyordu. Hatta oyuncuların isimleri bile hemen hemen, eski isimlerdi, değişmeksizin, aynı isimler.

Önündeki atlıyı, O kendisini görmeden önce gördü. Bu, bir kadındı. Yüz metre kadar önünde fakat dört metre kadar yamacın aşağısında idi. Alnı akıtmalı bir ata binmiş, silâhı elindeydi, kullanmaya hazır bir şekilde.

Yukarıda bulunan Coburn kadının izlediği iki adamı da gördü. Biri Kid Curtis'ti (Kid Körtis) basit bir silâhşör müsveddesi, sığır hırsızı ve kötü bir adamdı. Daha yaşlı olanı ise Skin Weber idi. Pioche, Virginia City, Eureka gibi kasabalarda görünür ve her zaman kabadayılarla dolaşırdı.

Her ikisi de hayatlarında bir gün bile bir sığıra bakmamışlardı.

Dürbününü eyer torbasına koyan Coburn, yamaçtan aşağı inerken onlara doğru yöneldi. Olanaklar ölçüsünde, arazi şekilleri ve ardıç ağaçlarından yararlanıp, kendisini göstermemeye çalışıyordu. Adamlara ve sığır sürüsüne yetiştiği zaman, kadının yardıma ihtiyacı olacağını kestirmişti.

Tuttuğu yol, onu tepeler arasındaki bir yara, sürüden önce gelmesini sağlamıştı. Davranışının sebebini incelemek için vakit kaybetmedi. Hareket ihtiyacı içinde idi ve sonuçların getireceği sorumluluğu almaya hazırdı. Adamları izleyen bir erkek olsaydı karışmazdı, ama hiç bir kadın Weber ve Curtis ile aşık atamazdı.

Sığırlar iyi ve bakımlı idi, uzun boynuzlu Texas sığırları başka cins bir sığırla karıştırılmış ve daha etli hayvanlar haline getirilmişti. Atlılar onları yara doğru sürdüler. «Biri geliyor,» dedi Weber.

Weber'in atının kokusunu aldığı atın, kendi atı olduğunu anlamıştı Coburn, ama hiç birisi orada bulunduğundan kuşkulanmamıştı.

Skin yarın ağzına kadar yürüdü ve yola baktı. «Haklısın — biri geliyor. Sanırsam o Shannon (Şenon) isimli kız gelen.»

«Bir kadına silâh çekemeyiz ki,» diye Curtis cevapladı onu.

«Kid, bazan aptallığın üstünde oluyor. Böyle bir zamanda ve yerde bir kadına ateş etmek isteyen kim ?»

Curtis rahatsız bir şekilde ona baktı. «Skin... dikkatli ol. Aklı başında hiç kimse bu ülkede bir kadına sataşmaz.»

Skin'in cevabı, pis bir gülümseme oldu. «Yerinden çok uzakta, arkasından merak edecek bir kocası da yok.»

«Kovboy yardımcıları var, Onlar merak ederler. Arkamızda, bir körün bile kolaylıkla izleyebileceği kadar büyük izler bıraktık.»

«A - ha, doğru, ama bundan sonra hiç iz bırakmayacağız.»

Ortalığa çöken ani sessizlik üzerine Matt, arkasında saklandığı kayadan başını hafifçe çıkardı baktı. Kız, yarın ağzına gelmişti, orada kendisini kimsenin beklediğini ummadığı için de iki adamı karşısında görünce şaşırmıştı. Silâhını kaldırmağa başladı ama diğerlerinin silâhları zaten onun üstüne çevrilmişti.

«Sürümü izliyordum,» dedi. Pek sakin bir görünüşü vardı. «Arazimden çıkmış olacaklar.»

Skin bu durumdan hoşlanmıştı. «Hamfendi, kendiliklerinden buraya gelmediler. Onları buraya biz getirdik. Maden ocaklarındaki çocukların dana etine ihtiyaçları var.»

Kid Curtis'in halinden çekindiği belli oluyordu. Bir kıza, bir Weber'e bakmasından, ikide birde dudaklarını yalamasından anlamıştı Coburn.

«Bunlar benim sığırlarım baylar, aynı zamanda sert karakterli idi de. Davranışlarında en ufak bir çekinme izi bile yoktu. Fakat Matt onun büyük bir tehlike içinde olduğunu biliyordu.

«Pekalâ, makul olmak istemezseniz —» Skin tüfeğini yere bıraktı.

«Kid, bir tek yalnış hareket yaparsa, onu vur, anlıyor musun ? Yalnız kötü yerinden vurma, omuzundan ya da dizinden. Onu olduğu gibi ele geçirelim.»

Matt Coburn kayanın arkasından çıktı. Tüfeği, eyerdeki kılıfında idi ve tabancasını da eline bile almamıştı. Kız ateş etmeden önce gerekli müdahalede bulunmalıydı. Kızın ateş edeceğinden emindi.

Skin, kıza doğru yürümeğe başlamıştı. Kızın ani şaşkınlığını fark eden Curtis de başını çevirmiş onu görmüştü. «Skin,» diye uyardı arkadaşını, «başımız belaya girdi.»

«Boş ver, çoğu erkeğin tadını alıncaya kadar biraz mücadele eder, ama sonra fikirlerini çabucak değiştirirler. Ben şimdi —»

«Skin!» Curtis'in sesindeki keskinlik ve korku izleri Weber'i yerinde durdurdu. «Misafirimiz var.»

Skin Weber, işine karışılmasından hoşlanmazdı. Kendine göre bir takım plânları vardı ve kızmıştı. Fakat gözleri, Kid'in bakışlarını izleyince Matt Coburn'u gördü ve gördüğünden de hiç hoşlanmadı.

«Sen de nereden çıktın be?»

«Skin.. dikkatli ol.»

Curtis'in sesindeki uyarı pek açıktı ve Weber'in kafasında alarm zillerini çaldırıp, kızgınlığını artırdı. «Her kimsen, defol git buradan, henüz gidebilecek durumda iken.»

Matt Coburn kısa bir an cevap vermeden bekledi. «Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim Skin, ama bu genç hanıma olan davranışını ve niyetini gördükten sonra, ister git, ister kal, umurumda bile değil. Nasıl olsa akbabalar sizleri ergeç ele geçirecek, sizi burada bulmalarının bence hiç bir sakıncası yok.»

Skin Weber birden uyandı. Normal olarak bu adam, ortaya çıkmadan önce silâhını eline almalıydı. Serinkanlı ve kendinden emindi, korktuğu ya da çekindiği bir şey yoktu. Skin'in yetiştiği dünya ölçülerine göre, bunun güvendiği bir şey vardı. Skin'in gözleri kayalara kaydı. Kayalarda saklanmış kaç kişi vardı?

Gözler tekrar Coburn'a kaydı. Bu adamın güvendiği bir şey olmasaydı, normal olarak silâhını eline alıp öyle ortaya çıkması gerekirdi, ama böyle yapmamıştı. Demek ki yeter hızla faaliyete geçebileceğine inanıyordu, öyle ise adam bir silâhşordu. Ama Skin Weber de iyi silâh kullanırdı ve başladığı bir işi yarım bırakmak istemezdi.

«Biz biraz zevkleniyoruz burada, haydi yaylan bakalım, sana iş yok.»

Coburn'un durumunda bir değişiklik olmadı. «Skin, hanımın sürüsünü almışsın. Onları çiftlikten çaldığın belli.»

«Bana sığır hırsızı mı demek istiyorsun?» Skin'in ses tonunda bir tehdit vardı.

«Evet, öyle diyorum. Sana önce de sığır hırsızı denildi. At hırsızı olduğunu da biliyoruz, pusudan adam öldüren bir cani, sarhoş ve yaşlı hanımları dolandıran, soyan bir adamsın.»

Skin az kalsın küçük dilini yutacaktı, şaşkınlığından. Adam kendisini zorla ve açıkça döğüş etmeye çağırıyordu. Bir adam kavgaya ne kadar hevesli ise, Skin de o ölçüde hevesini kaybederdi.

«Skin» Kid Curtis yalnız onun duyabileceği bir sesle söylendi. «Bu Matt Coburn'dur.»

Kid sözünü bitirdiğinde Laurie Shannon Skin Weber'e bakıyordu, birden adamın yüzünün ölüm sarılığına büründüğünü gördü. Yavaş yavaş ve dikkatle Weber elini silâhından uzaklaştırdı.

Bu kez konuşan Curtis idi. «Bayım, sizce değişen bir şey yoksa, biz buradan ata binip uzaklaşmak arzusundayız.»

«Pekâla çocuklar, eğer at binmek istiyorsanız... Sizi tutan yok.»

Kid Curtis badi badi atına doğru yürüdü. Arkasına dönüp, Weber'in kendisini izleyip izlemediğine bile bakmadı. Ancak eyere oturduktan sonra Weber'e çabuk bir göz attı. Skin yerinden kımıldamamıştı, yüzündeki sarılığın yerini şimdi kızgınlığın verdiği kızarma almıştı.

«Skin,» dedi Curtis, «sakın davranayım deme».

Bir an daha Weber tereddüt etti sonra yavaşça döndü. Curtis dikkatle onu gözlüyordu, kendi elleri, eyerinin kaltağı üzerinde, açıkta duruyordu.

Skin atına bindi ve iki silâhşör yardan dışarı çıktılar. Matt de onları yarın ağzına kadar izledi, yolculuklarına devam ettiklerine güvenmek istemişti.

«Bay Coburn size teşekkür etmek isterim.»

Kız konuşunca Coburn başını çevirip ona baktı, ilk kez olarak. Karşısında duran güzel bir kızdı. Kızılsaçlı, kestane renk gözlüydü. Bir çok kadından daha uzun boylu idi.

«Sürüyü geri götürmek için yardıma ihtiyacınız var,» dedi, «size yardım edebilir miyim?»

Sürüyü yola koydukları sırada iki atlı göründü, nallardan çıkan toz ortalığı kaplamıştı. Biri genç, atılgan ve taciz edici bir tip idi. Diğeri ise ellisine yaklaşan, dikkatli mavi gözlü, çevresinde hiç bir şeyi gözden kaçırmayan, yılların verdiği sert karakteri yüzünden belli olan bir eski kulağı kesikti.

«Bir şeyiniz yok ya?» diye sordu kıza.

«Bay Coburn bana yardım etti. Korkarım ki başım belâya girmişti Joss.»

«Coburn mu?» Daha iyi bakmak için genç olanı hızla eyerinde dönmüştü. «Matt Coburn mu?»

«İsmim.» dedi Matt ve bir daha onunla ilgilenmedi. Bu tipleri tanırdı. Silâhı aşağı sarkıtılıp, ayağına bağlanmış ve kurumlu bir hava. Bir silâhşör olmak için, silâhtan daha fazla şeylerin gerekli olduğunu öğrenmesi gereken bir genç.

«Herşey yolunda,» dedi Coburn, yaşlı adama. «Artık bir güçlük kalmadı.»

«Neredeler ? Onları vurdun mu ?» Konuşan genç delikanlı idi gene, dinleyip öğreneceği yerde soru soruyordu.

«Neden vurayım onları?»

«Yani, sürüyü sana toka ettiklerini mi söylemek istiyorsun? Onlar Kid Curtis ve Skin Weber'di. Tanıyacak kadar yakınlarına gelmiştim.»

«Sığırların damgasını yalnış okumuşlar.» dedi Coburn. «Hata yaptıklarından özür dileyip gittiler.»

«Özür mü? Ve sen de onların gitmesine izin verdin ha. Halbuki ben olsaydım —»

«Muhtemelen vurulup kalırdın bir köşede.» diye cevapladı onu yaşlı adam. Sabırlı bir kişiydi. «Teşekkürler Bay Coburn. Bizi büyük bir dertten kurtardınız.»

«*Por nada,*» dedi Coburn gülerek. «Ben yoluma devam edeyim.»

«Bekleyin bir dakika,» dedi kız çabucak, «Adım Laurie Shannon (Lori Şenon) ve Rafter LS'in sahibesiyim. Çiftlik olarak pek bir şeyimiz yok ama iyi bir soframız vardır her zaman. Bizimle gelip yemek yer misiniz? Misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş?»

Eliyle yaşlı adamı işaret edip «Bu Joss Ringgold, (Cos Ringolt) bu da Freemen Dorset.» (Firimın Dorset) diye adamlarını tanıştırd..

«Merhaba.»

Ringgold... isimi hatırlamıştı. İyi, kuvvetli ve sadık bir adam. Ama genç olanı, insanın başını belâya sokardı. Ne zaman kullanacağını öğreninceye kadar tabancasını kılıfında tutabilirse, Riggold kadar yaşayabilirdi ama Coburn, bu konuda bahse giremezdi.

«Otuz kilometrelik bir alanda, yemek yiyecek bir yer yok.» dedi Joss. «Tabii, Confusion'a giderseniz, o başka.»

Coburn tereddüt etti. Zira, insanlarla kurduğu ilişkilerde daima dikkatli bulunurdu. İnsanlara çok güvenilemeyeceğini, acı olaylar sonucu öğrenmişti. Bütün erkekler — ve kadınlar — elim bir şekilde zayıftı. Daima aldıklarından fazlasını umarlardı; zira ummak, elde etmek için gayret etmekten daha kolay gelirdi insana.

«Pekâlâ,» dedi ve dediği anda da pişman oldu. Genellikle yalnız başına kalıp kamp kurmayı tercih eder ve bundan da yakınmazdı. Gene aynı şeyi yapabilirdi.

Laurie Shannon'un sakin ve kuvvetli güzelliğinde, başının derde girebileceği bir unsur olduğunu hissediyordu. Dorset'de ayrı bir dert olabilirdi. Joss Ringgold ile ilişkin olarak düşünecek bir şey yoktu. Her ikisi aynı dili konuşuyordu. Toz yutmuşlar, yağmurda kalmışlar, sığır damgalamışlar ve barut koklamışlardı.

Bu sırada, Confusion'da bazı olaylar gelişiyor ve santranç tahtasının başındaki adamlar, Matt Coburn'u olaylara karıştıracak şekilde piyonları oynatıyorlardı.

Bazı kişilerin hayatlarında, bazı olayların dışında kalabilme olanakları daha çok önceden elinden alınmış olabilirdi. Bunlara hazırlıklı olmadıkları takdirde, olaylar onları hazırlıksız olarak yakalar ve sürüklerdi ve de hiç istenmeyen bir zamanda.

Şu anda Matt Coburn'un bütün istediği güzel bir yemekti. Ama ne çare ki, insanların hayatları bazen böyle ufak ve basit saikler nedeniyle değişebilirdi.

KISIM 4

Yedinci günün akşamına kadar Confusion'da beş tane çadır salon açılmıştı ve iki tane de ahşap bina yapılmaktaydı. Üç dükkân, bir demirci dükkânı, bir çadır tiyatro, iki çadır otel ve üç düzineye yakın da kulübe ve çadır ev vardı. En aşağı yüz kadar insan açıkta geceliyordu.

Gage'in yerinde yapılan bir toplantıdan sonra kasaba konsülü, McGuinness (Makgines) isimli saygıdeğer, herkesin hoşlandığı eski bir askeri, marşallığa seçmişti.

Dışarı çıktıklarında Felton; «İşte böyle Dan, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Artık kasabada bir kanun olacak. McGuinness iyi bir adam.» dedi.

Dan Cohan bir şey demedi, Zeller ve Buckwalter pürolarını yakıyorlardı. Sonunda konuşan gene Cohan oldu. «Eğer bir hafta dayanırsa,» dedi «kendisini şanslı sayar.»

Dick Felton, ona dik dik baktı. «Söylenecek çok kötü bir şey bu.»

«Dan haklı,» dedi Buckwalter. «Neler olacağını bilmiyorsun. Böyle bir şeye maruz kalmaması gerekecek kadar iyi bir adam McGuinness.»

«Ona ne olacakmış ki? Neden bahsediyorsunuz siz?»

«O, yeter derecede sert değil Dick. McGuinness cesur bir adam fakat cesaret bu iş için yeterli değil. Tabancada becerikli olmak meseleyi çözümlemez. Bu güruh için, adamın *sert olması* gerek.»

«Bunlar, belki yirmi kasabada marşalların canına okudular.» dedi Buckwalter.

Felton şaşkınlığını yenmeyi başardı. McGuinness yeter derecede sertti.

Yakında herkes görecekti.

Zeller ve Cohan ile birlikte madene gittiler. Şimdiye kadar geceleri yıldızların altında geçiriyorlardı. Bugünden itibaren maden ocağının yanına bir ev yapmaya başlamışlardı. Bu sadece bir başlangıçtı. Önce bir odalık yer açacaklar, madenden çıkardıkları taşlarla ön kısma ikinci bir oda yapacaklardı.

Bulundukları yerden kasabanın ışıkları bütün açıklığı ile görülüyordu. Piyano ve müzik kutusunun seslerini duyuyorlardı. Atılan nağralar, kadınların kahkahaları kulaklarına kadar geliyordu.

McGuinness pekâlâ bu işin üstesinden gelebilirdi. İyi bir adamdı O. İç savaş sırasında orduda gedikli olarak hizmet etmişti. Sert adamlarla uğraşmaya alışmıştı ve iyi silâh kullanıyordu.

Birden, çarpan bir kapının sesi duyuldu ve bir silâhın namlusundan çıkan alev, gecenin karanlığını bozdu; biribirini izleyen bir yaylım ateş izledi birincisini. Felton yola atıldı ama Cohan kolundan yakaladı. «Gitme,» dedi.

«Ama bu bir sarhoş madencinin işi değil!» diye Felton itiraz etti. «Bu bir silâhlı çatışma idi. Belki McGuinness'in başı dertte.»

«Belki,» diye cevapladı Cohan, «silâhlı olmadıkça ve bir silâhlı çatışmaya hazır bulunmadıkça, gitmemen daha iyi olur.»

Felton durakladı ve Zeller «Yarına kadar bekleyebilir» dedi.

Başkaca bir silâh sesi duyulmadı. Biri caddede yüksek sesle konuşuyordu, bir kaç dakika sonra, yoldan kendilerine doğru gelen ayak sesleri duydular. Cohan içeri girdi ve Zeller'in av tüfeği ile diğerlerinin tüfeklerini alıp onlara dağıttı.

Bir kaç kişinin geldiğini gördüler. Biri, görünüşünün iriliğine bakılırsa Thompson'du.

«Artık yeter,» dedi Felton, «durun olduğunuz yerde.»

«Hiç de misafirperver değilsin, Bay Felton.» dedi «Thompson, sesi alaylı idi ve Felton, kendisini küçük gören bu adama birden kızdı. «Size bir teklifimiz var, benim ve ortaklarımın. Bize madenden hisse satmak isteyeceğinizi düşünmek istiyoruz.»

«Budalalık etme,» diye Felton kesin bir sesle cevapladı.

«Böyle düşündük diye kızma canım,» diye Thompson daha alaycı bir ifade ile konuştu. «Ortalık değişir ve siz yeni bir şerife muhtaçken...»

«Kasabanın şerifi var.»

Thompson güldü. «Bir şerifiniz vardı. Ama bir hata yaptı. Bana silâh çekmek istedi. Bu, benimle yumruk kavgası yapmak istemek kadar büyük bir hatadır.»

«Ne, yoksa öldürdün mü onu?»

«Yapacak başka bir şey mi var ki,» dedi Thompson masum bir sesle. Serbestçe eğlenmemize karışıyordu, kendisini dinlemeyince... silâhına davrandı... Bunu düşünün baylar. Dördüncü bir hisse için size yüz dolar veririm.»

«Sen delisin! Maden bir milyon değerinde.»

«Belki... belki de değil. Ölü bir adam için onun değeri nedir?»

Kurulan bir silâhın çıkardığı ses, gecenin sessizliğinde pek belirli idi. «Pekâlâ Thompson, diyeceğini dedin. Şerifin mezarı yanına ikinci bir mezar kazmadan önce, yamacın aşağısını tut bakalım.»

Thompson tekrar güldü. Yavaş yavaş sırtını döndü ve yanındakilerle birlikte, yamaçtan aşağı yürümeye başladı.

Gittikten bir kaç dakika süre ile hiç kimse konuşmadı sonra Zeller «Birşeyler yapmamız gerek,» dedi.

Ortalık ışıyınca Buckwalter, Gage, Wayne Simmons (Veyn Simıns) ve Newton Clyde (Niyvtın Klayd) konuşmak üzere madene geldiler. Simmons yük ve araba nakliye servisini kurmuştu. Newton Clyde ise Wells Fargo'nun adamıydı.

«Coburn'u bulun,» dedi Clyde hiç beklemeden. «O bu güruhu, onlarda onu biliyorlar.»

«Hayır,» dedi Felton. «Onu kabul edemem.»

«Sen ne dersin Buckwalter? Kimi öğütlersin?»

«Eğer Coburn konu dışında bırakılıyorsa Calvin Bell'i (Kalvin Bel) bir deneyelim. Durango'da olduğunu duymuştum. Bir kaç Kansas kasabasının şerifliğini yapmıştır.»

Yoldan bir atlı geliyordu. İri yarı, traşsız ve pis görünümlü biri idi. Yanında iki kişi daha vardı, Her ikisi de dal gibi ince ve kötü suratlı adamlardı.

Maden ocağının yanındaki rampada oturmuş olan gurubun yanına yaklaştılar. «Bir marşal'a ihtiyacınız olduğunu duyduk. Ben ve çocuklarım işe talibiz. Kasabanızı düzene sokabiliriz. Adım Hick Sutton (Hik Satın) bunlar da çocuklarım Sam ve Joe.»

«Hayır.» dedi Felton.

«Dur bir dakika Dick.» dedi Cohan ve Sutton'a baktı. «Böyle bir kasabayı neye güvenerek düzene sokabileceğinizi söylüyorsunuz?»

«Biz yaptık bu işi önceden. Ben ayda ikiyüz dolar isterim. Çocukların herbirine de yüzer dolar.»

«Çok pahalı değil mi?» dedi Gage.

«Başınız dertte. Sizi bu dertten biz kurtarabiliriz. Ucuzun fiyatı nedir ki?»

«Koca Thompson adını duydun mu hiç?»

Sutton güldü. «Nihayet insan değil mi? Hizaya getiririm onu da.»

«Pekâlâ,» dedi Newton Clyde «Sen Thompson'u hizaya getir ya da kasabanın dışına sür, biz de sana işi veririz.»

Sutton diğerlerine baktı. «Kabul mü?»

Önce Gage sonra Buckwalter başlarını salladılar. Sonra da Felton kabul etti.

Sutton atını döndürürken, «Yıldızı verecek misiniz? Bir yetkiye ihtiyacım olabilir.»

Konuşmaya gelirlerken Gage'in beraberinde getirdiği McGuinness'in yıldızını Cohan adamın eline tutuşturdu. Üçü gülerek tepeden aşağı yollandılar.

Felton, Zeller ve Cohan madene, diğerleri de kendi işlerinin başına döndüler. Ama her biri silâh sesi duymak için bekliyorlardı.

«Etimiz bitti,» dedi Cohan. «Birimiz gidip, bir parça et avlamalı.»

«Buranın batısında bir sığır çiftliği var,» dedi Felton «oradan sığır eti almak mümkün olabilir.»

Cohan, Zeller'e bakıp sırıttı. «Gördün mü? O da hikâyeyi duymuş.»

Felton, şaşırmış görünmeye çalışarak «Hangi hikâye ?» diye sordu.

«Çiftliğin sahibi olan kız hakkında hikâye. Eğer bekâr kalmak istiyorsan Dick, o kızdan uzak durmalısın. Sen artık paralı bir adamsın.»

Felton atını eyerledi ve diğerleri çalışmaya dönerken o da yolu tuttu.

Aşağıda, kasaba yavaş yavaş uyandı. Uykulu yolcularla dolu bir posta arabası geldi ve istasyonda durdu. Bir kaç erkek ve kadın yolcu çıktı arabadan. Tutulmuş ayaklarını hareket ettirmek ve üstlerini başlarını düzeltmek için binaya girdiler. Erkeklerin bir kısmı dışarda kalmış, kısa mesafeler içinde hızlı hızlı yürüyorlardı.

Hava serin ve tertemizdi. Caddenin altında, Bon - Ton'un önünde bir adam yere yatmış uyuyordu. Başka biri de, yakındaki bir sıranın üstüne oturmuş, çenesi göğsünde kestiriyordu.

Ağzında pürosu ile Wayne Simmons inen yolculara bakıyordu. Sürücü yanına yaklaştı ve kulağına eğilerek alçak bir sesle, «Bugün de oradaydı, görünmemeye çalışarak bizi gözetliyordu. Ya bir altın naklini ya da başka bir şeyi bekliyor olmalı.»

«Pekâlâ, muhafız olacak bir adam bulayım.»

«İyi birini bul,» dedi sürücü. «Ateş edilmekten pek hoşlanmam.»

Bir adam, Buckwalter'in salonundan çıktı ve kapının önünü süpürmeye başladı. Arkasında, uzun boylu, ince yapılı, gri elbiseli bir adam göründü. Caddeye inip Simmons'ın yanına geldi.

«Merhaba Nathan,» dedi Simmons. «Kartlar sana nasıl davranıyor?»

«Onlar bana daima iyi davranırlar Wayne; dikkatli bir adamım. Kartlar dikkatli bir kumarbaza saygı duyarlar.»

İkisi de, restorana giden yolculara baktılar bir süre, sonra Nathan cebinden bir püro çıkardı. «Bir kaç dakika önce bir ültümatom aldım.»

«Bir ültümatom mu?»

«Marşal'ın bürosundan gelen bir ültümatom, bütün kumar oyunlarından yüzde on komisyon isteyen bir ültümatom, marşal ya da yardımcılarına ödenmesi gerekli bir komisyon.»

«İlk kez duydum böyle bir şeyi.»

«İşte böyle. Mamafih, kasaba konsülünün bundan haberi olmadığına sevindim. Kaldırım yapmak için, kasabayı temiz tutmak için ya da kilise, okul yapmak için para ödemekten kaçınmam ama, rüşvet vermem.»

«Marşal ile konuşurum. Hem de hemen şimdi.»

Nathan Bly gülümsedi. «Para almaya gelmeden önce yapsan iyi olur, olur mu? Yerleri kanla kirletmek istemem.»

Bly döndü ve yürüdü, ince ve zarif yapılı bir adamdı ama başınıza dert edilecek takımından değildi. Wayne Simmons sabah kahvesini içmek için restorana doğru yöneldi ve Buckwalter'in geldiğini gördü. Görünüşe bakılırsa, onun da bir ültümatom aldığı belliydi.

Kahvelerini yudumlarken, durumu tartıştılar. Bir süre sonra Buckwalter «bırakalım bunu,» dedi, «eğer Bly'dan para alabilirse ne âlâ, haketmiş olurlar.»

«Bu hiç hoşuma gitmedi Buck, ama hiç.»

Dick Felton, Rafter LS'in yolunu buldu ve öğleden az önce çiftliğe vardı. Evin önündeki direğe atını bağladı. Orada bağlanmış bir appaloosa vardı, kendisine yabancı gelmeyen bir at. Atından indi ve kapıya kadar gidip, kapıya vurdu.

Kapıyı Laurie Shannon açtı. «Oo... Adım Laurie Shannon. Sizin için ne yapabilirim ?» dedi.

Felton utanmıştı. «Confusion'dan geliyorum. Bir parça et almak istemiştim.»

Laurie geri çekildi. «İçeri buyrun. Bay Coburn ile kahve içiyorduk.»

Felton hafifçe dikildi, geri dönüp giderdi belki de ama, Laurie arkasını dönmüş yürümüştü. Mutfağa girip, kahve güğümü ile bir fincan almıştı bile. Fincanı doldururken, «Bay Coburn size Bay...»

«Felton, Dick Felton. Maden ocağının sahibiyim.»

«Yanılmıyorsam daha önce karşılaşmıştık,» dedi Matt. Rahat ve sakindi. Felton kendisini rahat ve sakin hissedemiyordu. Hızla sandalyeye oturdu.

«Confusion'da işler ne alemde?» diye sordu Coburn.

«İyi... Çok **iyi.** Bu sabah yeni bir marşal ve iki yardımcı tuttuk. Hick Sutton isimli biri.»

Coburn güldü ama bu acı bir gülümseme idi. «Hayrını görün,» dedi. «bu kez yanlış kasabayı seçmiş, uzun süre kalamaz sizinle.»

«Tanıyor musunuz kendisini »

«Evet, hırsız ve fırsatçının biridir. Marşal olarak işe başlar ve yıldızın arkasına sığınıp, kumarbazlardan ve diğer dükkân sahiplerinden para sızdırır. Bunda başarılı olursa bu kez kendisi işe başlar, kanunî olarak. Karşı koyan olursa başına bir kaza gelir... ya da vurulur... pusudan.»

«İnanmam buna.»

Odada aniden bir sessizlik belirdi, Felton başını kaldırınca, Coburn'un gözleri üzerinde idi. «Söylenmemesi gereken şeyi söylediğini bilecek kadar büyümüşsün Felton.»

Felton nerede olduğunu ve ne söylediğini idrak ettiği an, az kalsın kızgınlıktan patlayacaktı.

«Öyle demek istemedim Coburn,» diyebildi, «ama senden korktuğumu sanma.»

«Böyle bir şey sandığım falan yok. Korkmana sebep yok zira.» dedi Coburn ve ayağa kalktı. «Laurie, Wildcat'teki (Vayldket) sığırlara bakmaya gidiyorum.»

Kapıda durdu, arkasını döndü, «Sizi tekrar gördüğüme memnunum.» dedi.

Kapı kapandığı zaman Felton, kızgınlığını bastırmak için acele acele kahvesini yudumlamaya başladı. Kendisini müşgül bir duruma sokmuştu.

«Biraz daha kahve ister misiniz?» diye yavaşça sordu Laurie Shannon.

Felton fincanını ona doğru uzatıp baktı. «Galiba söyleyiş tarzım kötüydü.»

«Bundan daha basit şeyler için ölen adamlar gördüm,» dedi Laurie, «kaldı ki işittiğime göre Matt Coburn, hakaret edilecek bir adam da değil.»

«Öyle demek istemedim,» dedi «ama marşal'lık işini kendisi istiyor, o nedenle başkasının aleyhinde konuşup aklımı çelmek ister diye düşündüm.»

«Böyle olduğunu sanmıyorum Bay Felton ve bildiğim kadarıyla Matt Coburn, kasabanızın marşal'ı olmak da istemiyor. Kasabaya gitmeye bile niyeti yok. Şu anda California'ya gitmeye hazırlanıyor ben de kendisini kandırıp dağlarda bir yerde sığır çiftliği kurmaya başlaması için uğraşıyorum.»

«Kim sığır yetiştirecek, *O mu?*»

«Neden olmasın? Bir sığır çiftliğinde büyümüş, büyük sürüleri sevketmiş. Adamları, sığırları, atları ve otlatma kurallarını çok iyi biliyor. Gerçekte son bir kaç gün içinde bana öğrettiklerini kimsenin bilmediğinden eminim.»

Felton hâlâ kızgındı. Bir sürü yer dururken Matt Coburn neden burada kalmıştı. Konuşmayı tekrar sığır üzerine getirdi sonra Laurie Shannon'un kendisinden söz etmesini sağladı. Böylece onun İrlanda'da doğduğunu fakat Pennsylvania ve Oregon'da büyüdüğünü öğrendi.

Merakla etrafına da bakınıyordu bir yandan. Bu zaman ve yere göre ev çok büyüktü ve rahattı. Dört büyük odası vardı, eklenecek iki odanın da yeri hazırdı. Dışarıda uzun bir ahır ve ağıllar vardı. Evin arkasındaki bir kaynak, küçük bir çay meydana getiriyordu. Çiftliğin yeri çok iyi seçilmişti, bina güzel ve iş görmeye elverişli bir şekilde inşa edilmişti.

Vakit bir hayli geç olmuştu. İstemeye istemeye, yerinden kalktı.

«Sabahleyin Joss ve Free ile eti gönderirim,» dedi Laurie.

«Coburn burada mı çalışıyor ?» diy sordu Felton.

«Halen kimsenin yanında çalışmıyor. Buraya geldiğinden beri bize yardım ediyor ama bu onun isteği. Bir kaç gün önce, beni çok kötü bir durumdan kurtardı ve kanımca buradaki yemekleri de sevdi.» Son kelimeleri söylerken, bir az utanmışçasına kızarmıştı.

Felton atına binerken Coburn avluya at binmişti. «O şekilde konuştuğum için özür dilerim,» dedi Felton. «Marşal'ımızı kaybettik, Sutton onun yerini aldı.»

«Olayı duymuştum. Biliyor musunuz Felton, bu kasabaların hepsinin izlediği bir yol vardır. Bunların hepsi bir şiddet ve mücadele havası içinde doğar. Ekseriya gene aynı şekilde son bulur. Bazan bir kasaba hayatını devam ettirebilir. Bunlar da genellikle, gene şiddet ile yatıştırılır. Kaba kuvvet unsuru, kazanamayacağını anlayınca, başka yere gider. Bundan sonrası maden damarının iyiliğine, başka bir endüstrisinin kurulup kurulamayacağına bağlıdır. Ama her şeyden önce, kasabada sükûnu sağlamak gerektir. Sutton'lar ise, soygun, cinayet ve korkudan başka bir şey getirmezler kasabalarına.

«Bununla beraber,» diye Felton konuşmaya başlamadan devam etti, «onlar için pek üzülmem, para sızdırmak için teşebbüse geçince, başları derde girecek. Batı'daki bazı kasabaları tanıyabilirler ama Nathan Bly, Buckwalter ya da Newton Clyde'ı tanımazlar.»

«Ne demek istiyorsun?»

Coburn gülümsedi, «Olayları dikkatle gözle. Sutton'lar kötü ve ahlâksız ve tehlikeli kişiler... tam Nathan Bly'ın çerez yerine kullandığı tipler.»

Dick Felton akşam serinliğinde yola çıktı, biraz sonra gece bastırmıştı. Ana yolu izleyerek kasabaya gelmedi. Onun yerine, eski bir iz kullanarak madenin bulunduğunu tepenin tam arkasına çıktı. Tepeye yaklaşırken Dan Cohan kimliğini sordu.

«Benim, Dan ben. Her şey yolunda mı?»

«Kasabada gene zebanilerin dansı vardı. Sutton'lar Lopez'i öldürdüler... caddenin sonunda salon açan adamı. Lopez, Sutton'un peşinden dışarı çıkmıştı, iki çocuk da ellerinde tüfekleriyle onu bekliyorlarmış. Adama hiç fırsat vermediler.»

«Peki sonra ne oldu?»

«Kasabaya yeterli korku verdiklerini sanmış olacaklar ki, Sam ve Joe Sutton, Bly'ın yerine gidip paralarını almak istediler. Bly onların suratına gülünce, silâh çektiler. Şimdi her ikisi de ölü.

«Ya Hick Sutton?»

«Peggoty Gorman ve Kid Curtis onu kıstırıp silâhını aldılar. Sonra koca Thompson temiz bir sopa çekti. Şimdiye kadar gördüğüm en müthiş dayaktı bu. Nihayet göğsündeki yıldızı, poposuna taktılar ve ellerinde halat ve kırbaç ile, herifi döve döve kasabadan dışarı sürdüler.»

Felton olduğu yere çöke kaldı. Hatasını anlamıştı. Diğerleri haklıydı. Her şeyin bu kadar kötü gidebileceğini, kendi kendine itiraf edemeyecek kadar inatçılık etmişti. Düzenli bir kasabada, herkesin kanuna saygı duyduğu bir toplumda büyümüştü. Tabiiki eski günlere ait hikâyeler vardı, düzensizlik ve şiddetli, vahşi günlerin hikâyeleri ama hiç biri böyle değildi. Burada bütün şiddet unsuru hakimdi.

Burasını kendi kasabası olarak kabul etmişti. Diğerlerinin buraya gelmesine sebep olmuştu, yaşlı avcının anlattıklarıyla burasını bulmuştu, ama altın madeninin keşfinden sonra hiç bir şey doğru ve dürüst gitmemişti. Ayrıca iki küçük zafer, kanun tanımayan güruha daha fazla güven duygusu vermeye hizmet etmişti.

Kendi maden ocağını savunmaya hazırdı, Zeller ve Cohan da aynı şekilde davranmaya kararlı idiler. Yanlarında çalışan üç adam da silâhlı ve çarpışmaya hazırdılar ama bir maden ocağını savunmak başka şey, bir kasabayı savunmak başka bir şeydi.

Newton Clyde tepeye geldi. Wells Fargo'nun kasabada henüz bir bürosu yoktu, o nedenle O'nun savunacağı bir yeri yoktu. Buckwalter, Gage ve diğerleri iş yerlerinden ayrılamıyorlardı. Yokluklarında ne olacağı bilinemezdi. Bir birleşme diye bir şey yoktu sadece dağınık savunma adacıkları vardı.

«Coburn aradığımız adam,» dedi Clyde kesinlikle. «Güvenebileceğim başka insan tanımıyorum. Gage ve Buckwalter de aynı şekilde düşünüyorlar.»

«Neden O, Niçin sadece O?»

«Felton, sana olan saygıma rağmen, şunu belirtmek isterim ki, o caddede bir saat bile kalamazsın. Ben de öyle. Oraya gitmek için özel bir cins adama ihtiyaç var, kendine özgü bir şekilde düşünen, kendine özgü bir şekilde şartlandırılmış bir adama. En önemlisi, bu adamın, neyin karşısında olduğunu bilmesi gerek.

«Bu maden kasabaları Kansas sığır kasabalarından çok farklıdır. Buradaki adamların çoğu, karşı karşıya gelmeyi tercih eden Texas'lılara benzemez. Bunlardan bazıları öyledir ama çoğu arkadan vuran, pusu kuran canilerdir. Tamamen kötü ve vahşidirler. Ovalarda at süren sığır güden sert insanlardan başka bir şeydir bunlar. Buraya öldürmeye, cinayet işlemeye gelmişlerdir.

«Kasabada iyi adamlar da var muhakkak, dünyanın en iyi madencileri var aralarında. Dürüst ve şerefli kimseler. Ama her biri kendi başına ve yalnız. Yanılmıyorsam, üç bine yakın adam var şimdi kasabada. Bunların en aşağı yarısı dünyanın en pis güruhudur. Sidney doklarında gördüğüm ve Avustralya'ya sürgün edilmiş üç mahkûm, burada. Yuma hapishanesinden kaçmış iki kişi daha var aralarında. Bir sürü adam daha var ki, çeşitli eyaletlerin şerifleri tarafından aranıyorlar, afişe edilmiş mahkûmlar.»

«Coburn, California'ya gitmek üzere,» dedi Felton, «işi kabul edeceğini sanmam.»

«Onunla konuştun mu?»

«A - ha, Laurie Shannon'un evinde, bugün. Sanırım hâlâ orada.»

«Aman gitmeden yakalayalım. Bu güruhun hakkından gelecek başka kimse yok. Bana bak, burada tepenin üstünde sen sadece olanları duyuyorsun, ben ise olayların içinde yaşıyorum.

«Dün akşam gene biri bıçaklandı. İki kişi oyunda hile yapıldığını anlayıp, şikâyet etmeye başlayınca, kasabadan dışarı atıldılar — silâhla. Nugget'ta çok para kazanan birinin kafasını kırıp herifi soydular. Biraz sonra duyarsın olanları.

«Yirmi kadar serseri, derenin altındaki kum yıkama tesislerini bastılar. İçeri girip Petersen (Pitırsın) ve oğlunu esir aldılar, tavalardaki bütün altın tozlarını, altın torbalarını ve kulübede buldukları silâh, yiyecek ne varsa hepsini aldılar. Sonra da eğlenerek kasabaya döndüler.»

«Silâhla bir kasabanın düzeltilmesine inanmıyorum,» dedi Felton «bunun başka bir yolu olmalı.»

«Öyle ise göster bakalım bu yolu,» dedi Clyde, «ama uygulamaya başlamadan önce vasiyetini hazırla. İnan bana Thompson oradakilerin en fenası değil. En aşağı onun kadar kötü bir düzine adam varsa, bir düzine de ondan daha kötüleri var.»

«Bu sözünü ettiğiniz Calvin Bell nasıl?»

«Silâhta iyidir — belki Matt kadar iyi, kuşkulu olmakla beraber. Ama o kötü ve tehlikelidir. Silâhı kiralıktır iyi bir gurup kadar kötü bir gurupla da çalışır. Matt kötülere hizmet etmez.»

«Bell'i satın almak mümkün müdür?»

«Hayır öyle değil. Bir kez kiralandı mı, artık sadık kalır.»

«Öyle ise nesi var?»

«Buraya gelmesi bir hafta sürer. Bir şey daha var — Matt Coburn'dan nefret eder. İşin kestirmesi onun gibi bir adamı isteyemezsin.»

«Bir hafta içinde bu güruh yaptığımız her şeyi mahveder,» dedi Cohan, «sözlerini dinle.»

Caddede bağırmalar, çağırmalar vardı, arasıra silâh sesleri geliyordu. Felton kendi kendine düşündü, bir süre silâh seslerini duyduktan sonra insan nasıl, bir sarhoş tarafından atılan kutlama silâhı ile iş görmek için atılan silâhı biribirinden kolaylıkla ayırabiliyordu, garibine gitti bu yargısı.

Akıl, sesleri biribirinden ayırmak için garip bir yeteneğe sahipti. Çok zaman yaşlı dostu avcıyı gözlemişti. Adam bütün o hışırtılar, rüzgârın sesi, hayvan sesleri arasında çevresinden geçen bir geyiğin ayak sesini duyardı. Felton'un aklı da, buraya geldiğinden beri buna benzer iç güdüsel bir takım duygular peydahlamaya başlamış ya da onları geliştirmişti.

«Pekâlâ Coburn olsun,» dedi. «Getirebilirseniz mesele yok bence bir mahzuru kalmadı artık.»

Bir süre konuştuktan sonra Felton ile Clyde'ın gidip onu davet etmelerine karar verildi.

«Bu iş kolay olacağa benzemez,» dedi Felton. «Söylediğinde pek kesin konuşmuştu — belki de batıya gitmiştir bile.»

Buna kendisi de gerçekten inanıyor muydu? Yoksa içinden öyle olmasını mı arzu ediyordu?

KISIM 5

Confusion kasabası yakıcı güneş altında kavruluyordu. Keser ve testere sesleri sanki hiç kesilmiyecekmiş gibi aralıksız devam ediyordu. Confusion inşa ediliyordu. Çayın alt tarafındaki bir kum yıkama tesisinde, tava başına yüzde otuz ilâ otuzbeş altın izi bulunmuştu. Virginin City,-den gelen iki tecrübeli madenci, kanyonun dörtyüz metre kadar arkasındaki tepenin üstünde gümüş damarları olduğunu doğruladılar.

Salonlarda konuşulan tek konu maden cevherleri ve büyük damar keşifleri idi. Her maden arayıcısı zaten doğal olarak iyimserdir. Onlar için, yere açılan her delik büyük bir umuttur. Hamilton'da bir adam, otuzbeş metre genişliğinde ve dokuz metre derinliğinde bir ocaktan, 3,000,000 dolarlık kazanç sağlamıştı. İki kişi, soğuk rüzgârlardan ko runmak için bir kayaya açtıkları oyuğun duvarında, 75,000 dolar değerinde altın damarı bulmuşlardı. California'dan gelen bir habere göre, ağırlığı elli kiloyu aşan bir parçanın saf altın olduğu söyleniyordu. Hiç bir şey olanaksız değildi maden arayıcısı için.

Confusion'a gelen her posta arabasında maden arayıcısı vardı. Kimi dağlarda altın aramaya kimi açılmış ocaklarda çalışmaya geliyordu. Ellerinde kazma ya da kürekle; işaretli kart ya da silâhla geliyorlar, geliyorlardı.

Her bir kaç adımda bir, bir salon vardı. Her salonda da ya bakara ya da poker masaları faaliyette idi. Bazı salonlarda her ikisi birden kurulmuştu. Nevada'daki Virginia City'den, Montana'daki Virginia City'ye kadar kurulmuş bütün mantar kasabalarda bulunanlar, bu kez burada toplanmaya başlamışlardı. Batı'daki bütün yeşil çuhalı masalarda çalışmış, göz nuru dökmüş adamlardı bunlar. Bu kasabaların haracını yiyen ve daha sonra, kendilerinden daha hızlı silâhlar önünde yere serilen bütün kabadayıları ve onların fedailerini tanırlardı. Farmer Peel, (Farmır Piğl), John Bull (Can Buğl), Eldorado Johnny (Eldorado Cani), Sam Brown (Sem Brovn), Tom Lahey (Tağm Lahiy), Blue Dick (Blû Dik), Morgan Courtney (Morgın Kort niğ) — bunlar Kansas sığır kasabalarında duyulan isimlerden farklı isimlerdi ama sahiplerinin sonları farklı değildi.

Confusion'un kuruluşunun onbeşinci günü akşamına ka dar yedi kişi ölmüştü, dokuz soygun olayı ve iki posta arabası soygunu yapılmıştı. Söğüşlenen sarhoş, ufak yumruk kavgaları, bıçak kavgaları ya da silâhlı çatışmaların sayısını bilen yoktu. Ölümle sonuçlanmıyan olaylara kimse aldırmıyordu, kanıksanmıştı bunlar.

Felton'ların madeninin çok zengin olduğu anlaşılmıştı. Altının yanısıra gümüş de bulunmuştu, Comstock (Komstak) ve San Juan (Sanuan) bölgesinde olduğu gibi.

«Matt Coburn, silâhlı muhafızlık yaparsa,» dedi Newton Clyde, «altınızı sevketmeyi kabul ederim».

Ama hiç kimse Rafter LS'e at binip, Matt'in hâlâ orada olup olmadığını anlamaya gitmemişti. Ne Felton ne de ortakları, ocağı yalnız bırakıp bir yere gitmeye cesaret edemiyorlardı. Ellerinde birikmiş çok miktarda altın vardı. Her an biri, elinde av tüfeği, yanında dolu bir tüfek, devamlı olarak altının başında nöbet tutuyorlardı. İşlendiği kısa süre içinde ocağın otuz bin dolarlık altın verdiği, herkes arasında konuşulan bir söylenti idi. Bunun gerçek mi yoksa bir şayia mı olduğunu kimse merak etmiyordu.

Yamacın aşağısında, kasabada, tek cadde boyunca açılmış olan salonların arasında demirci dükkânları, silâh tamircileri, herkese açık dans salonları ve diğer iş yerleri yavaş yavaş yer almaya başlamıştı.

Arabalar ve biniciler kasabaya gelmekte, daha doğrusu akın etmekte devam ediyorlardı. Kasabaya gelen yolda soygunlar ve cinayetler artık günlük olaylar arasına girmişti, ya da öyle söyleniyordu. Hiç kimse gidip, söylenenleri doğrulamaya çalışmıyordu.

Fortification (Fortifikeyşin) Sıra dağlarının eteklerindeki araziyi incelemeye başlamıştı Matt Coburn. Günlerce, Snake (Sineyk), Fortification ve Wilson Creek (Wilsın Kıriğk) dağlarının kanyonlarını dolaşmaktan başka bir şey yapmamıştı. Genç dağlardı bunların hepsi, çam ağaçlarıyla kaplı ve çok güzel manzaralı. Ute'lere karşı aşırı dikkatli olarak iki gece, dağlarda bulduğu boş kulübelerde kalmıştı. Sonunda atının başını Rafter LS'e çevirdi.

Çiftliğin avlusuna geldiğinde Laurie Shannon çiçeklerini suluyordu. Ellerini güneşe karşı gözlerine siper ederek doğruldu.

«Bak hele kim gelmiş. Sana ne olduğunu merak etmeye başlamıştım.» dedi.

«Çevreyi inceliyordum,» dedi, «bu bölgeyi çok beğendim.»

«İçeri gel. Kahve hazır ve taze cevizli çörek var.»

Mutfağa girip, kırmızı - beyaz damalı örtülü masaya oturdu ve bardağına kahve koyan ve ortaya büyük bir tabak içinde cevizli çörek getiren kadını seyretti. Ayak ayak üstüne attı, şapkasını dizinin üstüne koydu ve büfelerdeki porselen eşyaları gözden geçirdi bir süre de. Sıcak ve güzel bir oda idi burası.

«Birinin iyi cevizli çörek yaptığını duyan bazı kovboyların doksan, yüz kilometrelik yola at bindiklerini duymuştum,» dedi, «biz bunlara ayı maması derdik.»

Otlaklardan, sığırlardan ve dağlardan konuşarak akşamı ettiler. Laurie kalkıp gaz lâmbasını yaktı. «Lambanın camını temizlemeli ve fitilini kesmeliyim,» dedi.

Tekrar oturduğunda, «Confusion'da işler çok karışık, başları belâya girdi. Şiddet içinde yüz düzensiz bir kasaba oldu orası da.» dedi.

«Pioche en fenası idi. Bir adam eceliyle ölünceye kadar yetmişbeş kişiyi gömmüşlerdi. Bütün bu mantar kasabalar belirli bir süre şiddet içinde yaşarlar, kötü unsur başka yere gidince, kasabaya düzen gelir. Ama bazıları bu değişikliğe dayanamaz, silinir giderler.»

«Vah, vah, ne kötü.»

«O insanları iyi tanırım,» diye devam etti Coburn, «ya da o tipleri. Kasabayı yönetme işinin bir parçasıdır onları tanımak ? gerçekten kötü olanlar ile sadece sıkıntısını gidermek için bağıran çağıranları, silâh atanları, kavga edenleri biribirinden ayırmak gerek. Ün avına çıkmış gençler vardır ama ün kazanmak için ölmenin de var olduğunu kabul etmeyen gençlerdir bunlar.» Bir süre sustu. «Artık böyle şeylere bulaşmak istemiyorum. Sığır yetiştiriciliğine başlamanın zamanı geldi.»

«Yani, bütün o konuşmalarımın beyhude olmadığını mı söylemek istiyorsun?»

Gülümsedi. «Bir gezgin başka ne düşünebilir ki? Bazıları sırf gezme aşkı için dolaşırlar, bazıları da bir yer bulmak için aranırlar. Kanımca bu sonuncusu bana uyan bir tarif.»

«Ve sen de bu bölgeyi seçtin öyle mi?»

Laurie'nin yüzüne baktı. «Bunu, benim için seçen sensin.»

Laurie'nin yüzü kızarmıştı. «yakınımda olmanı çok isterim. Çoğu zaman korkuyorum, kızılderililerden.»

«Ben de bu konudan söz etmek istiyordum. Açıkta bu kadar çok yiyecek bulundurmamalısın. Bir kilerin var mı?»

«Yok.»

«Birini bu işe koş. Dorset için iyi bir iş olabilir,» diye öneride bulundu. «Tabii yapmak isterse. Bir kiler kazın, toprağın altına ve bütün yiyecekleri oraya koyun. Kızılderililer yalnız ortalıkta gördüklerini yerler — sadece karınlarını doldururlar. Onları doyurmanın bir sakıncası yok ama görünürde ancak yeteri kadar yiyecek bulundurmak en iyisi. Hepsinin bu kadar olduğunu düşünmeleri yeter.»

Dışarda nal sesleri duyunca, Matt iskemlesini gölgeye çekti. Biraz sonra biri kapıya vurdu ve Joss Ringgold konuştu. «Hamfendi, Confusion'dan misafir var. Coburn'u arıyorlar... Dostça bir ziyaret.»

Başka bir ses duyuldu. «Benim Bayan Shannon, Dick Felton ve yanımdaki de Newton Clyde, Wells Fargo'dan.»

Kapıyı açtı. «Buyurun baylar. Matt Coburn'u tanırsınız sanırım.»

Felton başını salladı ve Clyde ileri çıktı, elini uzatmıştı.

«Nasılsın Matt? Görüşmeyeli çok oldu.»

Oturdukları zaman Matt masanın öbür kenarında oturan Clyde'a baktı.

«Ne var Newt? Bu kadar yolu zevk için geldiğini sanmıyorum?»

«Bir sevkiyat yapmamız gerek... Büyük bir sevkiyat. Çoğu Felton'un ocağından. Senin muhafız olmanı istiyorum.»

«Sürücü kim?»

«Dandy Burke (Dendi Börk)... başka şey söylemem gerekli mi?»

«İyi bir adam. Nereye kadar gitmemi istiyorsun?»

«Sonuna kadar. Carson City'ye kadar. Elli dolar var işin ucunda Matt.»

«Hayır.»

Newton Clyde şaşırmıştı. «Matt, elli dolar para her zaman kazanılacak bir para değildir. Bugünlerde yüklü bir para bu.»

Matt omuzlarını silkeledi. «Bu işleri bırakıyorum artık

Newt. Arabada en aşağı elli bin dolarlık altın var, çok para bu çok.»

«Etrafa haberi yayarız Matt. Onlara senin muhafız olduğunu bildiririz. Bu havadis onları durdurur.»

«Evet, bazılarını durdurur bu haber ama, Harry Meadows'u (Heri Midovs) durdurmaz.»

Az kalsın Clyde elindeki bardağı düşürüyordu. *«Meadows mu?* Harry Meadows *buralarda mı?»*

«Evet burada. Schell Creek (Şel Crigk) dağında saklanıyor. Dün izlerini buldum onun. Fortification dağlarında da kamplarından birinin kalıntılarını gördüm.. Onun kampını iyi tanırım, uzun süre izlemiştim onu bir zamanlar. Sonra izini sürerek tâ Dutch John'a (Datç Con) kadar geldim.»

«Ama sevkiyattan nasıl haberi olabilir?» diye Felton sordu.

«Böyle şeyleri gizli tutmanın olanağı yoktur Dick. Herkes senin zengin bir maden bulduğunu biliyor, şimdiye kadar bir sevkiyat yapılmadığı da malûm, bir kısım altının yüksek tenörlü olduğu da gizli değil, o halde. Bilinmesi değer olan her şeyi Harry'nin bildiğinden emin olabilirsin.»

«Hiç duymamıştım onu.»

«Wells Fargo duymuştur,» dedi Clyde. «Arizona'daki Black Canyon'da (Blek Kenyın) en aşağı beş posta arabamızı soymuştur. Geçen sene Sand Springs'te (Sent Siprings) yaptığı son soygun bize bir hayli pahalıya patladı. Oregon, California ve Colorado'da olduğunu duymuştuk. Ne zaman adamı bir yerde kıstırsak, daima elimizden sıyrılıp kaçar. Bir tilki kadar kurnazdır. Onbeş kilometre öteden bir tuzağın kokusunu alır.»

Laurie Shannon, erkeklere merakla bakıyordu. Dinlemesini bilen bir kızdı ve batıda dinlemek, hayatta kalmanın ücreti idi. Newton Clyde'ı duymuştu... Wells Fargo'nun en iyi adamlarından biri olarak ün yapmıştı. Bir kaç silâhlı çatışmadan çıkmış, eski kulağı kesiklerdendi.

«Sana teklifimiz yalnız posta arabası işi değil Matt,» dedi Clyde, «Confusion'daki marşal'lık işini de almanı istiyoruz.»

«Hayır, iki işe de hayır.»

«Bir düşün Matt, işler çığırından çıkmak üzere. Bodie (Badiğ) ve Pioche ya da Alta'dan daha kötü olacak burası. Senden başka kimse bu işin üstesinden gelemez.»

«Baylar» dedi Laurie, «yemek vakti geldi. Misafirperverliğimi reddedeceğinizi sanmam, değil mi?»

Mutfak kapısı açıldı ve önde Joss Ringgold arkada Free Dorset olmak üzere içeri girdiler. Clyde Joss'u tanımıştı, yüzüne gülerek baktı, «Nasılsın Joss? Görüşmeyeli çok oldu.»

Joss da gülümsedi «Daha uzun olur Clyde, çok daha uzun.» dedi.

Yalnız Coburn gülümsedi bu sözlere. Dorset şaşırmıştı. «Ne oluyor sizlere?» diye sordu.

«Sadece bir şaka,»dedi Clyde konuyu değiştirmek istercesine, «benimle Joss arasında bir şaka.»

Laurie tabakları sofraya koyarken diğerleri kendi aralarında yavaş seslerle tartışıyorlardı. Evin arkasından, sanki yerden bitmişçesine çıkan bir Meksika'lı kız sofraya yemek taşımaya başladı. Biftek, barbunya, taze fasulya ve üstü tepeleme dolu büyük bir tabak cevizli çörek.

«Evet, Burke ne olacak ?» dedi birden Clyde. «Harry Meadows çevrede iken, onun başka biri ile mi yolculuk etmesini istiyorsun?»

Batt başını kaldırdı. Dikkatli gözlerle onu gözleyen Laurie, onun yüzünde bir can sıkıntısı ile karışık üzgün bir ifade gördü. «Aklımdan çıkmış, pekâlâ işi kabul ediyorum.»

«Ben de ücreti yükseltiyorum öyle ise,» dedi Clyde. «Yolculuk için yüz dolar ödeyeceğim.»

«Bir yolculuk için *yüz dolar mı?*» diye bağırdı. Dorset, kendisini tutamıyarak. «Carson'a *bir yolculuk* için yüz dolar. Ben elli dolara yaparım aynı işi.»

Felton merakla bakarken Clyde, Matt'e bir göz attı. Ama ilk konuşan Ringgold oldu. «Free, çok çene yapıyorsun. Sana elli ya da yirmibeş dolar bile vermezler. Onlar bir silâh kiralamıyorlar, adam tutuyorlar, adam. Mantıklı muhakeme kuvveti olan ve senin elde edemeyeceğin bir tecrübeye sahip bir adam tutuyorlar.»

Dorset kızmıştı. «Maşaallah çok bilgilisin, Seni ihtiyar fosil seni.»

«Free» diye seslendi Laurie çok sert bir sesle, «böyle konuşmana izin veremem. Nazik olmasını bilemezsen, burasını terk etmeni isteyeceğim.»

Dorset konuşmak için ağzını açtı, fikrini değiştirmiş olacak ki hızla yerine oturdu.

«Haa, sırası gelmişken söyliyeyim,» diye devam etti Clyde normal konuşma havasında, «bir anlaşmazlığı Joss'a karşı silâhla çözümlemek her babayiğitin kârı değildir.» Dorset başını kaldırıp baktı, duyduğundan şaşırmış ve inanmıştı duyduklarına, Clyde başını çevirrip Joss'a baktı. «Bir mahzuru var mı Ring? Onlara söyleyebilir miyim?»

«Matt zaten biliyor,» diye cevapladı Joss, «aynı şekilde patronun da bilgisi var. Devam et, söyleyebilirsin.»

«Onbeş sene kadar önce Joss, bölgenin tanınmış haydudu idi. Soyduğu arabaların sayısını kendi bile bilmez belki. Herkesten çok, hatta Harry Meadows'dan bile daha çok araba soymuştu zamanında. Bir kez hata etti ve biz de onu yakaladık. Yuma hapishanesine gitti. Bir kaç yıl önce affedildi ve af dilekçesini dolaştıranlardan biri de bendim. Wells Fargo'daki bütün memurlar, affını isteyen bu dilekçeyi imzalamışlardı.

«Neden imzaladıklarını biliyor musunuz? Joss bir kez, içinde altın para olarak 6,000 dolar olan bir arabayı soymuştu ve kılına halen bile gelmeden kaçabilecek bir durumdaydı. Olay yerini terkettikten hemen sonra bu kez kızılderililer arabaya saldırdılar. Sürücüyü yaralamış ve yolculardan birini öldürmüşlerdi. Joss geri dönüp gelmiş ve yardım ekibi yetişinceye kadar, kızılderilileri geride tutmuştu.»

Freeman Dorset ağzı açık Joss'a bakakalmıştı, sonra sandalyesinin arkasına yaslandı, ağzını sıkıca kapamış, düşünceli idi.

Dorset bir yardımcı olarak çiftliğe işe alınmıştı, bir sığır çobanı olmak onun için küçültücü bir işti, kaldı ki kendisi, silâh çekmedeki ve atmadaki becerisi ile her daim övünür dururdu. Şimdi bunu hatırladı, yaptığı övünmeli davranışları hatırlayınca yanaklarının kızardığını hissetti. Joss yaşlı bir eyer serserisi olarak görünmüştü kendisine, hiç bir işe yaramaz, eyerinden başka bir şeyi olmayan yeteneksiz ve niteliksiz bir kişi. Şimdi onun, bir zamanların ünlü bir haydutu olduğunu düşünmek bile rahatsız etmeye başlamıştı kendisini. Adama, nasıl hiç değer vermeden muamele etmişti.

Konuşma genelleşince, Dorset yavaşça yerinden kayıp dışarı çıktı. Hava açık ve dağlardan gelen rüzgâr soğuktu, bir yere çekilip düşünmeye başladı, huzursuzluğu artıyordu.

O ihtiyar adam mı? Bir kelimesine bile inanmamıştı. Hiç bir kabadayı onun gibi hareket edemezdi, demek ki onunla alay etmişlerdi, kendisini aptal yerine koymuşlardı. Onlara gösterirdi, kendisi ile dalga geçmenin ne olduğunu. Sonra aklına bir fikir geldi... Neydi o haydutun ismi ? Harry Meadows muydu?

KISIM 6

Ertesi gün kasabanın gazetesi olan *Confusion'un Sesi'*nde büyük manşetlerle:

CONFUSION 50,000 DOLARLIK ALTIN NAKLEDİYOR!

Yarın sabah, günün ilk ışıklarıyla beraber Confusion'daki maden ocakları Carson City'ye altın külçelerini ilk kez olarak göndereceklerdir. Çoğu, keşif gurubunun olan altın, bölgedeki ocakların ilk ürününü temsil etmektedir. Matt Coburn sevkiyatın muhafızıdır.

Kasabalılar büyük bir gurur içindeydi. Virginia City'deki bütün kuşkulu kişilere göstereceklerdi. Kasabaları boş bir kasaba değildi, söylenen her şey doğruydu. Haber aynı zamanda kasabaya olan, madenci, tüccar, kumarbaz ve salon işleticilerinin akınını da artıracaktı.

«Sersem herifler,» dedi kendi kendine bir yabancı, «bunu böyle ilân etmenin bir gereği var mı? Bölgedeki bütün yol ajanlarını (soygunculara verilen isim) uyarmanın ne anlamı var, herifler altının ne zaman yola çıkacağını bile öğrenecekler şimdi.»

«Onu kasten yapıyorlar,» dedi eski bir maden kurtu. «Aklı başında olan hiç bir yol ajanı, Matt Coburn sürücünün yanında otururken, arabanın karşısına çıkmaya cesaret edemez.»

Hiç kimse Matt'i görmemişti. Confusion'a gelmediği gibi Rafter LS'de de yoktu. Gerçekte O, dağlara çekilip gizlenmiş, Confusion'dan, Fortification'a ve batıya giden yolları gözaltına almıştı. Kendisine rahat bir yer seçmiş, yanına dolu bir matara ile kâğıda sarılmış bir sürü sandviç almıştı. Laurie Shannon'un tipik bir davranışı idi bu. Yemek için bir şeyler isteyince, kızcağız hiç bir şey sormadan mutfağa girmiş ve bir sürü sandviç hazırlamıştı.

Güneş ısıtıyordu, çevresine normal olan bir ses gözlerinin açılmasına sebep olmasaydı az kalsın uykuya dalıyordu. Çevresinde her şey sakindi fakat tâ uzaklarda, Spring Valley (Spring Valiy) üzerinde ufak bir toz bulutu ile, bir atlı olduğu anlaşılan küçük, siyah bir leke gördü. Dürbünü kuvvetli olmasına rağmen, atlı çok uzakta olduğundan, tanıma olanağı yoktu. Matt, düşünceli gözlerle bir süre atlıyı izledi.

Harry Meadows o yöne at binmişti. Coburn'un bildiği kadarı ile, o bölgede başkaca kimse yoktu. Atlının hızı, belirli bir yere gittiği anlamını taşıyordu. Adam bir yere, çabuk varmak istiyordu.

Eğer atlı, Harry Meadows'u görmeye gitmiyorsa, Matt için önemli değildi. Ama onu görmeye gidiyorsa, altın naklinin haberini vermeye gidiyor olmalıydı, tabii ki kendisinin de muhafız olduğunu böylece öğrenmiş olacaktı Meadows. Görünüşe göre atlı, Meadows'un kampına doğru gidiyordu, bunu böyle kabul etmek gerekirdi.

Merak edilecek nokta bu atlının kimliği idi. Saat, daha sabahın on'u bile değildi. Gazetenin satışa çıkması için bir, hatta en aşağı iki saat vardı. Newton Clyde, Matt'in plânları üzerinde kimseye bir şey demezdi. Felton ise konuşkan ya da boşboğaz bir adam değildi. Herneyse, havadisin yayılması için yeterli zaman geçmediği gibi, bir atlının da ta buralara kadar gelmesi de bu zamana uygun değildi

Ayrıca, Confusion'dan yola çıkan bir at, o kadar uzun mesafeyi geçtikten sonra, şimdiki hızını koruyabilmesi olanağına sahip olamazdı. Ya binici, Rafter LS'de at değiştirmiş ya da oradan yola çıkmıştı.

Bir süre sonra Matt sandviçlerini yedi. Olaylardan hemen bir sonuç çıkarmakta acele etmediği için bu kadar süre hayatta kalabilmişti. Yemeğini yavaş yavaş yedi, etin ve ekmeğin tadına varmak için yavaş çiğniyordu. Cevizli çörekler sadece nefisti, başka bir şey söylenemezdi. Sonra matarasından bol bol su için boğazını temizledi.

Nihayet ayağa kalktı, appaloosa'nın eyer kolanını sıktı, tüfeğini kontrol etti ve tekrar, eyer takımındaki yerine koydu. Bir arabaya muhafızlık etmeyi ya da işleri şirazesinden çıkmış bir kasabayı yönetmeyi hiç istememişti ama ne var ki, işin içinde Dandy Burke'in olması, teklife olumlu cevap vermesini zorunlu kılmıştı.

Dört yıl kadar önceydi, Frenchman (Firençmın) istasyonunun yakınında Harry Meadows ve kardeşi Archie, (Arçi) yanlarında iki kişi daha olduğu halde, Burke'in sürdüğü bir arabayı durdurup, soymaya teşebbüs etmişlerdi. İlk ateşle muhafızı öldürmüşlerdi, fakat Burke yere düşerken muhafızın elindeki silâhı yakaladığı gibi, Archie'nin göğsüne iki namluyu birden boşaltıvermişti. Sonra da arabayla birlikte kaçmayı başarmıştı. Harry Meadows da bunun üzerine Burke'i öldürmeye yemin etmişti. Ama Harry Meadows'u tanıyan herkes onun bu işi, iyi bir fırsat yakalamadıkça yapmayacağını biliyordu. Burke'ı bastırabilmenin tek yolu, onu arabasından uzaklaştırabilmek ve ondan sonra vurmaktı.

Matt, Confusion'a geldiğinde hava kararmak üzereydi. Kasabanın içinden geçmemiş, tepenin üstünden dolaşarak gelmiş ve doğruca Newton Clyde'ın bürosuna gitmişti. Fife ve Felton'da orada idi.

«Meraba Sturd (Sütörd).» Gazete sahibine elini uzatarak Matt onu selamladı. «Görünüşe bakılırsa daha seni temizlememişler.»

«Seni de.» Fife ona, sevkiyatı haber veren gazetenin bir nüshasını uzatarak, «İlk sayfada senden söz ettim.» dedi.

«Teşekkür,» dedi Matt kuru bir sesle. «Buna berek yoktu.»

«Fikir benimdi,» dedi Clyde, «haydut bozuntularını korkutup sizi rahat bırakırlar diye düşündüm.»

«Meadows'u korkutmaz ve zaten biliyor. Bugün öğleden önce haberi aldı zaten.» dedi.

Hepsi biribirine baka kaldı. «Ama nasıl olur ?» diye sordu Felton, «gazete saat ikiye kadar dağılmadı bile.»

«Biliyor,» diye açıkladı Coburn, gördüğü atlıyı ve düşündüklerini anlattı.

«Joss mu ?» Clyde çok şaşırmıştı. «Tekrar haydutluğa mı başladı dersin ?»

«Hiç isimden söz etmedim, gene de etmem.» dedi Coburn. «Dün akşam Rafter LS'de kimin olduğunu bilmiyorum. Bu sabah oradan giden atlının da kimliğini fark edemedim. Yalnız, bildiğim tek şey, Meadows'un durumu öğrendiğidir, eğer bu sevkiyat için bir şey yapmaya niyetli ise tabii.»

«Teşebbüs eder mi dersin ? Senden korkmaz mı ?»

Coburn neşesiz bir şekilde gülümsedi. «Ne benden, ne de başkasından korkmaz O. Fakat Harry Meadows dikkatli bir adamdır. Az bir kaybetme ihtimali bile olsa, işe teşebbüs etmez sanırım. Başka altın sevkiyatı yapılacaktır gene. Dandy'nin kellesini istediği ve ellibin doları da isteyeceği bir gerçek ama, Dandy'nin boş bulunduğu ve benim muhafız olmadığım bir sevkiyatı beklemeyi tercih edebilir.»

«Marşal'lık işini düşündün mü ? diye sordu Clyde.

«Hayır, sevkiyatınızı Carson'a kadar götürürüm ve iş burada biter. Biraz sığır alıp, yetiştiriciliğe başlayacağım.»

Newton Clyde, Gage tarafından yaptırılan bir binada kendisine bir yer tutmuş hem büro olarak kullanıyor hem de orada yatıp kalkıyordu. Şimdi de Matt'a «Fazla bir yatağım var Matt, eğer orada yatmayı istersen, daha güvenli hissedeceğim kendimi. Altın da zaten orada.» diye teklifte bulundu.

«Pekalâ.» dedi Matt.

Matt onlardan ayrılıp caddeye yürüdü. Şapkasını çıkarıp terini silerken, bütün bu kasabaların aynı olduğunu, biribirine şaşılacak derecede benzediğini düşünüyordu. Neler olduğunu ve gelecek bir kaç saat içinde de nelerin olacağını biliyordu. İsimler değişik olsa bile yüzler dahi değişmiyordu. Oyun eski ama aynı oyundu, oyuncularda aynı idi ve kendisi defalarca bu oyuncu kadrosunda görev almıştı. Kendisi için değişen tek şey, sadece sahne idi. Bu gibi kaç caddede yürümüştü, bazen kanun adamı, bazan bir gezgin olarak.

Şimdi başka bir adam olmuştu, olduğundan daha az sabırlı idi. Bu hem kendisi hem de karşısına çıkacaklar için bir tehlike idi. Bir zamanlar bu gibi kasabaları, kendisine meydan okurmuş gibi kabul ederdi. Bu kasabalara kanun ve düzen getirmek için gelirdi, bunların çoğu ne istediğini bilmezdi ve ekseriya Matt, kendisinden kasabalarının düzeltilmesini isteyenlerin bile sonunda, kendisine düşman olduklarını anlamıştı. Hepsi, sarfedecekleri paraya sahip olmak isterlerdi ama parayı getiren olayları istemezlerdi. Bufalo avcıları, sığır sürücüleri, madenciler kolay para harcayan kişilerdi. Fakat paralarını rahatlatıcı bir şekilde harcamak isterlerdi, önce bağırmak sonra viski ve daha sonra da kadın. Halbuki bunların hepsinin sonunda silâhların çekilmesi ve ateşlenmesi vardı.

Fife yanına geldi. Bir kaç dakika her ikisi de konuşmadan durdular, sonra Fife, «Uyuyan bir canavar gibi Matt, pusuya yatmış bir canavar gibi bu kasaba. Sekiz ilâ on katil, iki misli kadar cani ve en kötüsü, bunlardan hoşlanan bir sürü kabadayı adam var kasabada. Tanıdığın bir sürü ahpap bulacaksın burada.»

«Çok değil Sturd. Benim işimde insan pek fazla dost sahibi olamaz.»

«Seni sevenler olmalı. En aşağı bir düzine kadar kasabayı oturulabilecek hale getirdin.»

«Ama bunlar için değil. Bunlar kavgalı ve gürültülü bir kasaba isteyen takım. Ben de öylesini isterdim bir zamanlar.»

Yıldızlar çıkmaya başlamıştı. Tepedeki maden ocağında ışıklar görünüyordu. Felton ve arkadaşları gece vardiyasında çalışıyorlardı. Treasure Vault (Tırejur Volt) ta da faaliyet vardı, Slum Bucket'te (Sılam Bakıt) de birkaç kişi hâlâ çalışıyordu.

«Nathan Bly da burada Matt, birkaç gün önce, kendisini sahtekârlıkla itham eden birini öldürdü.»

«Öyle ise, kendisi istemiş bunu. Nathan Bly kimseyi aldatmaz.»

«Çok hızlı silâh çekiyor Matt, eskisinden de daha hızlı ve karşısındakilere karşı eskisi kadar sabırlı değil.»

Demek ki Bly'da sabrını kaybediyordu. Sebep neydi. Yoksa katil mi olmaya başlamışlardı. Bir yerde, perspektiflerini mi kaybetmişlerdi. Öldürme yeteneği, bir öldürme arzusuna mı dönüşüyordu ?

«Thompson'dan ne haber ?» diye sordu.

«Eskisi gibi. Kötü, alçak ve hain. Ama hızlı. Çok içiyor ama sarhoşken de, ayık gibi iyi ateş ediyor. Çok kez, ayık olduğu halde sarhoş taklidi yapıyor. Bundan hoşlanıyor Matt. Karşısına yumrukla ya da silâhla kimsenin çıkamayacağını söyleyip, öğünüyor. Yüzotuz kilo kadar çektiği halde beş kilosu yağ bile değil herifin. Eureka'da Tim Sullivan (Tim Salivan)'ı bayıltıncaya kadar dövdükten sonra, çizmeleri ile tekmeleyip adamı sakat etti.

«Oregon'daki ormancıları döverek üne ulaşmış. Yumruk ve silâh ile daha kolay hayatını kazanacağını anlayıncaya kadar da nehir gemilerinde çalışmış. Yirmi kişiyi öldürdüğü söyleniyor. Yarısını doğru olarak al, bıçak ya da silâhla öldürdüğü adam sayısı epey yüksek. Birini yumruklarıyla öldürdüğünü de ben biliyorum.

«Peggoty Gorman'a gelince, o da en aşağı onun kadar kötü. Muşta ya da bıçak kullanır ve sokak aralarında çalışır. Eskiden akrobatmış, batı'ya kaçmak zorunda kalmış, bir cinayet yüzünden.»

Fife'ı pürosunun ucunu çiğner ve kasabayı dinler bırakan Matt, Clyde'ın lojmanına gitti, çizmelerini çıkardı, tabanca kemerini, tabancasının kabzası eline yakın olacak şekilde astı.

Hatırladığı son şey, binanın yanından geçen sarhoş iki madencinin anlaşılmaz mırıltıları idi. Clyde çoktan uyumuştu bile.

Uyandığında hava soğuk ve karanlıktı. Bir kaç dakika kımıldamadan yattı. Kasaba sessizdi. Wells Fargo memurunun nefes seslerinden başka bir ses yoktu odada. Bir kibrit çaktı, alevi eliyle sipere aldı ve saatine baktı. Beşe bir kaç dakika vardı.

Ayaklarını yere indirdi ve sessizce giyindi. Öbür odaya geçti, gaz lâmbasını yaktı, traş olup saçlarını itina ile taradı. Sonra şapkasını alıp, karanlık sokağa çıktı.

Araba caddeye çekilmişti, Burke'e yardım edip bağlama zincirlerini yerlerine taktı.

Dandy Burke, otuz küsür yaşında ince yapılı bir adamdı. Atların başını dolanıp geldiğinde ağzında bir püro vardı. «Hazır mısın ?»

«Olabileceğim kadar, ama önce bir kahve içebilirim.»

«İçeri gel. Felton da içerde. Dan Cohan kahve güğümünü bir az önce ateşten indirdi.»

Dört adam ellerinde kahve bardakları ile durmuşlardı. Hepsi de uykulu idi, kahve henüz içlerini ısıtıp, uykuyu üzerlerinden atamamıştı.

«Av tüfeği.» diye Felton eliyle, dayalı duran silâhlı işaret etti.

«Kendiminkini kulanacağım.» dedi Matt.

Silâhı Burke aldı. «Ben alayım. Elimde Silâh olmasını istediğim anlar olmuştur.»

Matt Coburn gözlerini guruptakilerin üzerinde dolaştırdı. Felton, Cohan, Zeller ve Newton Clyde, bu son ikisi; Matt'in, Burke'e atları arabaya koşmak için yardım ettiği sırada gelmişlerdi. Clyde iyi bir adamdı — Wells Fargo daima iyi adam çalıştırırdı zaten. Her yeni kurulan kasabaya gelirler ve altın sevketmek üzere hazır beklerlerdi.

Matt'in gözleri yerde duran sandıklara dikildi. Bunlar, caddenin karşısındakilere ek miydi ? Yerdeki sandıkları göstererek, «Ellibinden fazla taşıyacağız öyle mi ? diye sordu.

Felton ona baktı. «Tastamam yüzbin,» dedi, «tabii onların rakamı bizimkine uyarsa.»

Matt derin bir nefes aldı. Eğer Harry Meadows bu kadar çok olduğunu bilseydi, Matt Coburn olsun olmasın, her tehlikeyi göze alıp soyguna kalkabilirdi.

«Bir cep damara rasladık,» dedi Cohan. «Bir tek parçada dörtbuçuk kiloluk som altın olan bir külçe, ayrıca kalın damarlar vardı.»

Böyle bir şeyi gizli tutmanın olanağı yoktu, Matt bundan emindi.

Dandy Burke'ün yüzüne baktı. İrlanda'lının suratı asılmıştı.

«Benim pazarlığım tamam,» dedi Matt sakin bir şekilde. «Ama Dandy'ye daha fazla para ödemeniz gerek.»

«Elli dolar alıyor.» dedi Felton, denemek ister gibi.

«Üzerine kurşun yağarken, yukarıya çıkıp, yarı evcilleştirilmiş atların dizginlerini hiç tuttun mu ? Bu kadar altın olduğunu bilseydim, o ücreti kesinlikle reddederdim. Haber duyulur duyulmaz bölgedeki bütün haydutlar at üstünde olacaklar.»

«Pekalâ,» diye kabul etti Felton, istemeye istemeye.

Matt Coburn hızla dönüp dışarı çıktı. İlk kez olmak üzere korkmuştu. Ellibin altın çok para idi — ya onun iki misli. Büyük külçenin haberi de hemen duyulacaktı. Böyle bir haberde heyecan ve meydan okuma vardı.

Dandy Burke de dışarı çıktı. «Teşekkür,» dedi, «erkek adamsındır vesselâm.»

«Hakkındı bu,» dedi Matt, «ve de hakkını vereceksin.»

«Bir az daha kahve içelim.»

Kahvelerini içerlerken Matt caddeden birkaç kişinin geldiğini gördü — iki erkek ve bir kadın. Kadın erkeklerle beraber değildi, bir az arkalarından geliyordu.

Bardağını elinde tutup gelenlere baktı. Erkekler yabancı idi. Biri iri, geniş omuzlu, sakallı, çabuk hareketli ve sert görünümlü, muktedir görünen bir adamdı. Diğeri ince yapılı, iyi giyimli idi. Kumarbaz olamazdı, belki bir iş adamı diye karar verdi Matt.

Kadın, henüz kızlık çağında idi, gençti ama halinde gözleri faltaşı gibi açılmış ve merakla bakan masum bir ifade yoktu. Zaman ve zemine göre çok iyi giyinmişti, yüzünde hiç makyaj yoktu. Elinde ufak bir heybe çanta vardı.

Newton Clyde dışarı çıktı, Felton ve Cohan da arkasından geldiler. «Yolcular mı ?» diye Matt yavaş bir sesle sordu.

«Dört yolcumuz var,» dedi Clyde, «Matt Coburn seni Charlie Kearns (Çarli Körns) — bu iri yarı olanı idi — ve Peter Dunning (Pitır Daning) ile tanıştırayım.» dedi.

Kız, geride duruyordu ama iki adam tanışma törenini tamamlayıp kahve içmek için içeri girinceye kadar Clyde onu tanıştırmak için bir davranışta bulunmadı.

«Matt,» dedi yavaşça, «Madge Healy'ye (Meğç Hiğli) takdim edeyim seni.»

Kızın gözleri üzerinde idi, bir reaksiyon beklediği belli idi ama Matt'in gülümsemesi olağan ve dostça idi. «Merhaba hanımefendi,» dedi ve elini uzattı, «sallantılı bir yolculuktan rahatsız olmayacağınızı ümidetmek isterim.»

Başını yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak konuştu. «Daha önce de sallantılı yolculuklar yaptım Bay Coburn. Sanırsam, yolda dökülmeden sizi izleyebilirim.»

«Sanırsam,» dedi Coburn nazikçe, «bunu da başarabilirsiniz. Kahve içmek ister misiniz ?»

«Evet, lütfen.»

İçeri girdi ve rafta temiz bir bardak arayıp buldu. Erkekler ayakta durmuşlar uykudan kurtulmak istiyorlardı. Sabahın erken saati idi, yataktan yeni kalkmışlardı ve kimsenin canı konuşmak istemiyordu.

Kahveyi doldurup dışarı çıktı. «Çok sıcak,» diye uyardı kızı, «dikkatli olun.»

«Teşekkür ederim.»

Başına şapkasını koydu ve kız kahvesini içerken yanında durdu. «İstediğiniz bir şey olursa,» dedi, «tavana hafifçe vurun, sizi duyarım.»

«Üzülmeyin,» dedi, kısa bir an durakladıktan sonra, «Bay Coburn siz gerçek bir centilmensiniz.» diye ekledi.

Matt cevap vermemişti. Kız gözlerini kaldırıp ona bakınca, Matt'in caddeden gelen bir adama dikkatle baktığını gördü. Dördüncü yolcu olmalıydı bu.

Bu adam, ince, dikkatli bir adamdı. Siyah bir redingot ceketi giymişti. Tabancası sarkık ve baldırına bağlı idi. Sol koltuğunda taşıdığı bataniye dürümünü arabanın üstüne attı. Ancak bundan sonra dönüp oradakilerle karşılaştı. Önce Matt'e sonra da Madge Healy'ye baktı.

Dar bir yüzü, ince kaşları ve derin gözleri vardı. Matt'e bakan gözleri mavi fakat sanki cansızmış gibiydi. Matt, bir kez çok yakından gördüğü bir yılanın gözlerini hatırladı birden. Adamın elbiselerindeki kırışıklık, dükkândan yeni alındığını gösteriyordu. Yalnız tabancası yeni değildi. Çok kullanılmış bir silâhtı bu.

«Sürücü sen misin ?» diye sordu.

«Hayır, Dandy Burke sürüyor. İçeride şimdi.»

Adam döndü ve içeri gitti, ancak ondan sonra kız, «Onu tanıyor musunuz ?» diye sordu.

«Hayır.»

«O, Pike Sides (Payk Sayds) tır, Cherry Creek silâhşoru.» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Matt, onun hakkında bazı şeyler biliyordu. Texas ve Old Mexico taraflarında West Virginia'dandı. Chihuahua (Çiuaua) da ve Durango'da birer adam öldürmüştü. Lincoln County (Linkıln Kaunti) çarpışmalarına katılmış, Vernal, Utah ta düellolar etmiş ve Pioche (Piok) ile Silver Reef (Silvır Riğf) kasabalarında da gene birer adam öldürmüştü. Arasıra kumarbazlık etiği de olurdu. Silâhlı kiralıktı.

Burke dışarı çıktı ve arabanın yanındaki lambayı yaktı.

«Ben olsam yakmazdım onu, Dandy,» dedi Matt yavaşça, «zaten yakında ortalık ışıyacak.»

Kearns ve Dunning dışarı çıkıp arabaya bindiler. Matt, Madge Healy'in binmesine yardım eti, sonra istasyonun kapısına kadar gidip yağmurluğunun içindeki tüfeğini aldı. Yağmurluğunu da aldı, içinde av fişekleri ile dolu kemer vardı.

Pike Sides yanına yaklaştı, «Sen buraların eski kurtlarından mısın ?» diye sordu.

«Sadece bir memur,» dedi Matt aldırmaksızın. «Yolculuk boyunca bu av tüfeğini elimde tutarsam, ücretsiz yolculuk yapacağımı söylediler.»

Sides sırıttı ama bir şey demeden arabaya bindi. Dandy Burke Clyde'a baktı. «Haydi çocuklar, çıkın yola.»

Burke yerine tırmandı ve Matt'de onu izledi. Matt, istasyon binasının önünde toplanmış olan kalabalığa baktı, hepsi oradaydı, Felton, Zeller, Cohan, Buckwalter, Gage, Clyde. Clyde elini kaldırdı, Burke kamçısını şaklattı ve atlar koşum takımlarına asılıp yola çıktılar.

Araba taşlık yoldan aşağı doğru gitti caddeden ayrılıp ana yola girdi ve Cowboy geçidinin yolunu tuttu. Matt, av tüfeğini dizleri arasına sıkıştırdı ve bir püro yaktı.

«Madge'in tamamen ayrıldığını sanıyor musun ?» diye Burke sordu. «Burayı bırakıp başka yere mi gidiyor dersin ?»

Matt bir an düşündü soruyu, sonra başını salladı. «Sanmam, bir süre daha kalır. Hâlâ aranan bir kişi çünkü.»

«Onu yaptı mı dersin ?»

«Hayır, ama yapsaydı bile suçlu bulmazdım.»

«Pis herifin biriydi.»

Dandy Burke kamçısını, en öndeki atların başları üzerinde şaklattı ve atlar dörtnala kalkmak üzere hazırlandılar. Snake Valley'e açılan boğazla birlikte Cowboy Pass'a girdiler. Önlerinde arazi açık ve düzdü, gözün alabildiğine uzanan düzlükte yol ince bir çizgi gibi uzanıp gidiyordu. Daha ilerde Snake sıra dağlarının bulutları delen zirveleri vardı.

Atlar yolu tuttukları zaman Matt ilerdeki yolu gösterip, «yolu izle Dandy, dönüşü yapma.» dedi.

«Ama iyi yol, buranın güneyindeki yoldur.»

«Biliyorum. Batı'ya giden bu yol da, hava kuru olduğu zaman iyidir ve hava da kaç gündür yağmadı. Birkaç günden beri yolu da inceledim.»

Matt Coburn pürosunu ağzında yuvarlayarak, ağzının kenarına getirdi, av tüfeği hâlâ dizlerinin arasında idi. Bu durumda belinde sarılı bulunan kemerdeki mermi ve fişeklere rahatlıkla uzanabiliyordu. Ayrıca ceplerine de fişek koymuştu. Bunlar kızılderililer içindi, ayaklarının altında bir de tüfek vardı, gene kızılderililer için. Genellikle haydutlar için bir ya da iki fişek yeterdi. Ya onlar kendisini ya da o haydutları haklardı bu iki fişek atımı sürede. Şimdiye kadar hiç haklanmamıştı.

Vadinin tabanında tozlu anaforların binibir para idi. İlerde Jeff Davis (Cef Deyvis) zirvesinin yanında Sacremento geçidi vardı. Sıra dağların en yüksek yeriydi burası. Geçid, karşılaşacakları ilk tehlikeli yer idi. O nedenle Matt yolu değiştirmiş, güneye doğru dağların eteklerini izlememişti.

«Vadinin içinden geç, dağın yamacında yavaşla. Silver Creek'te atları değiştireceğiz.»

«Biliyorum.»

Atlar iyi idi. Altı tane yarı evcilleşmiş, iyi bakılmış genç atlar. Çatlayıncaya kadar koşmaya hazır gibiydiler hepsi.

Matt başını çevirip geldikleri yola baktı, sonra gözleri gelmeleri gerekli olan ana yola kaydı. Görünürde toz bulutu yoktu.

Zamana ihtiyaçları vardı. Geleceklerini biliyordu.

KISIM 7

Freeman Dorset korkuyordu. Kimseye, hatta kendisine bile itiraf edemeyeceği bir duygu idi bu. Hisleriyle davranmıştı, her zaman olduğu gibi.

Kendisini tehlikeli bir adam olarak görüyordu. İyi silâh kullanır, kendine özgü fiyakalı bir şekilde yürür ve konuşurdu. Silâhla çok talim yapmış ve nihayet çok hızlı, olanağan üstü bir silâhşor haline geldiğine inanmıştı.

Her nereye gittiyse, konu silâhşorlar üzerine gelince konuşulan isimler, Hickok (Hikak), Courtright (Körtrayt), Wes Harden (Ves Hardın) ve Billy the Kid (Bili dı kit) idi. Ama madenci bölgelerini bilen kişiler ise; Langford Peel (Lengfort Piğl), John Bull Jim Levy (Cim Levi) Calvin Bell ya da Matt Coburn'dan söz açarlardı.

Dorset, Rafter'deki işi gönülsüz olarak kabullenmişti. Ayda otuz dolar kazanan sıradan bir kovboy olmak onca, adi bir işti. O bir silâhşordu, kiralık bir silâhı vardı. Coborn'un, Carson City'ye yapacağı bir yolculuk için yüz dolar kazanacağını duyduğu zaman, az kalsın küçük dilini yutacaktı.

Kendi teklifi, düşünmeksizin anide yaptığı teklifi, sadece bir kenara itilmişti. Dikkate bile alınmamıştı. Üstelik bu yetmiyormuş gibi de, şimdiye kadar basit bir kovboy olarak davrandığı Joss Ringgold, ünlü bir haydut olarak karşısına çıkmıştı. Demekki moruk herif şimdiye kadar içinden hep onunla alay etmiş de kendisinin haberi bile olmamıştı. Dorset'in yanakları, kızgınlığından al al olmuştu.

Coburn'dan hiç korkusu olmayan Harry Meadows'un ismi geçer geçmez Dorset ne yapacağına ilişkin kararını vermişti. Matt Coburn'dan kimin korktuğunu gösterecekti.

Cuborn, Harry Meadows'u izlediğini söylediği an Dorset onun nerede gizlendiğini anlamıştı. İki hafta kadar önce, sürüden dağılan sığırları arar ve otlakların durumunu incelerken, ince bir duman sütunu görmüştü. Merakla, dumanın nereden geldiğini anlamak için oraya gidince, yalnız bir adamın ufak bir ağaçlıkta kamp yaptığını görmüştü. Kampın durumundan, adamın burada uzun süredir kaldığını anlamıştı. Daha sonra, tekrar aynı yeri kontrol etmek için geldiğinde, kampta iki kişinin daha olduğunu görmüştü. Hiç kuşkusuz Meadows'ların saklandığı yer burasıydı.

İlk önce, sadece bir fikir olarak aklına gelmişti. Daha önceleri de olduğu, zaman, zaman düşündüğü gibi, kendisini gösterecek bir fırsat, işte ayağına gelmişti — bu onda bir fikir olarak durur ama uygulamasına geçmek için bir türlü uygun bir fırsat bulamadığını sanardı — hemen, atına atladığı gibi, Meadows'un kampına at binmişti.

Ağaçlığa giden ince yolu geçip kampa geldiğinde dört kişi ile karşılaştı. Sekiz at olmasına mukabil dört eyer ve iki yük semeri görülüyordu. Yolda hiç gizlenmeğe gayret etmeden, tamamen görünecek şekilde kampa gelmeyi tercih etmişti.

Adamlardan üçü hemen hemen kendi yaşında idi. Belki bir ya da iki yaş daha büyük. Biri zayıf, esmer, vahşi görünümlü, uzun saçlı ve sarkık tabancalı idi. «Meadows sen misin ?» diye sordu.

Sırtını devrilmiş bir kütüğe dayamış, yerde oturan bir az yaşlı olanı konuştu. İnce sarı saçları, seyrek sakalları — genel görünümü ile belirli bir özelliği olmayan bir adamdı. «Meadows benim. Sen kimsin ?»

«Adım, Freeman Dorset. Harry Mearows'u aramak için geldim, zira onun Matt Coburn'dan korkmadığını duydum da.»

Meadows, gözlerini Dorset'ten ayırmadan yavaş yavaş yerinde doğruldu. «Bak hele, nereden duydun böyle bir lâfı ?»

«Matt Coburn kendisi söyledi. Altın taşıyan araba Confusion'dan ayrıldıktan sonra soyulup soyulmayacağını tartışıyorlarken.»

«Bunun Coburn söyledi ha, öyle mi ? Peki daha başka ne söyledi ?»

«Senin soyguna kalkışacağını sanmadığını dedi. Senin çok akıllı olduğunu, kendisinin muhafız olmadığı başka sevkiyatları bekleyeceğini söyledi.»

Harry Meadows dikkatle onu dinliyor ve ağzındaki bir yaprağı çiğniyordu. Bir süre sonra, «Nerede oldu bu konuşma ? Kim vardı başka ?»

«Rafter'de. Kendime göre bir iş buluncaya kadar orada çalışıyorum. Becerikli insanları bulabilirsem, bunun aradığım fırsat olduğunu sanıyorum.»

«Orada kimlerin de olduğunu sormuştum.»

«Newt Clyde, Wells Fargo'nun adamı; Dick Felton, maden ocağının sahibi ve benim patron Laurie Shannon.»

Meadows ağzındaki yaprağı sessizce çiğnemeye devam etti. Dorset sabrının azaldığını hissediyordu. «Ellibin dolarlık altın naklediyorlar,» dedi otoriter bir sesle, «hepimiz için yeterli. »

Birkaç dakika hiç kimse bir şey demedi, sonra içlerinden biri konuştu. «Öğrenmek istediğim şey, Coburn Rafter'de ne yapıyordu ?»

Meadows yaprağı ağzından çıkardı. «Bir appaloosa'ya mı biniyor, yağız bir at ve beyaz sekili ?»

«A — ha, iyi bir at.»

«Demekki... bilmemiz gerekirdi. O olduğunu anlamış mıydın Kendrick (Kendrik) ?»

«Başka kim olabilirdi ki ? Sana birinin dağlarda sanki hedefi yokmuş gibi, gelişigüzel dolaştığını, zaman darlığı çekmediğini söylemiştim. Burada olduğumuzu anlamış mıdır Harry ?»

«Şuraya bak,» dedi Harry Meadows, «bu acemi çaylak bile yerimizi bulduktan sonra. Bunu düşünmem gerekliydi, ama bu dağlarda hiç kimsenin dolaşmadığını sanıyordum.»

«Bir tek adam,» diye Dorset söze karıştı, «yalnız iki eli var.»

Ona aldırmadılar bile. Dorset onlara kızgın kızgın baktı. Hem buraya niçin gelmişti zaten. Kafasında evirip çevirmeye başladı bu soruyu.

Haydut olmak mı istiyordu ? Yoksa sadece Matt Coburn'un ününü mü kıskanmıştı ? Kendisinin bir ünü olmaması mı buraya gelmesinin nedeniydi ?.

«Bende bu işte varım,» dedi kesin ve tiz bir sesle, «ne de olsa Coburn ve ellibin altın haberini size ben getirdim.»

«Coburn'un gideceğini biliyorduk,» dedi Kendrick kaba bir sesle, «hem de günlerden beri. Daha kendisinin bile haberi olmadan önce, ondan muhafız olmasının isteneceğini biliyorduk.»

«Ayrıca da sevkiyat ellibin değil, yüzbin,» diye ekledi Meadows, «ama, Matt Coburn gibi bir adamın başına açacağı belaya bulaşmayı kim ister ?»

«Onu öldürmek zorundayız,» dedi adamlardan biri, yoksa bizi cehennemin ta dibine kadar izler.»

Harry Meadows bir tuzaktan çekiniyordu. Yaşlı bir kurt kadar dikkatli ve tehlikeli idi. Şimdiye kadar haydut olarak daima kanunun elinden kurtulmuştu, her seferinde büyük vurgun yapmamakla beraber, kanunun eline düşmemişti.

Missouri'de büyümüştü. Ovanın zengin insanlarının sırtından geçinen bir aileye mensuptu; hayvan çalarlar, arasıra da dükkânları soyarlardı. Sonra daha çocukken bir gün batı'ya doğru yola çıkmıştı. Önceleri kızılderililere içki satmış, sığır ve at çalmış sonra da soygunculuk yapmaya başlamıştı.

Wells Fargo'nun kendisini tanıması için iyi nedenleri vardı. Paranın çokluğu ona cazip gelmez, onu kandırmazdı zira büyük paranın yanında, tehlike de büyüktü. Harry Meadows karkasında sabırsız bir kemik parçası olmaksızın doğmuştu. Yaşamayı severdi ve hürriyetine aşıktı. Soygunları dikkatle plânlar temiz bir şekilde uygular, hatalı bir davranışta bulunmazdı.

Nefret etmesi için elinde yeterli neden bulunan tek adam Dandy Burke idi. Wells Fargo kasasında 9,000 dolar vardı ve Harry bunu biliyordu. Arabayı dik bir yokuşun hemen tepesinde durdurmuş ve Burke'e aşağı inmesini söylemişti. Burke aşağı inerken atlara bir şeyler söylemişti, sahibine alışkın olan atlar gerilemeye başlamışlardı. Burke'un ne dediğini duymayan Meadows bundan rahatsız olmuştu. Kendisi yolun kenarında duruyordu ve alt taraf kanyonun dibine kadar ikiyüz metrelik bir yardı. «Durdur onları» diye emir vermişti.

Dandy Burke tekrar arabaya tırmanmış, dizginleri eline almış ve omuzu üzerinden «... tepenin üstü.» diye, başını anlamadığı bir lâf söylemişti. Arabayı durdurduktan sonra, yavaş yavaş tepenin üstüne çıkarmış ve aniden vahşi bir Texas çığlığı attığı gibi, kamçısını en öndeki atların tepelerinde şaklatarak, arabayı yokuş aşağı salıvermişti. Harry Meadows ağzı bir karış açık, olduğu yerde kalakalmıştı.

Olay yarım düzineye yakın eyaletin bar ve salonlarında gülerek anlatılmış, herkese bir eğlence vesilesi olmuştu, aylarca. Harry Meadows ise kendisiyle alay edilmesinden hiç hoşlanmazdı. Olaydan hoşlanmadığını açıkça belli etmiş ve tekrar Burke'ü eline geçirince, ne yapmaya niyetli olduğunu söylemişti.

İşte şimdi bir problemle karşı karşıya idi. Burke'ü enselemek ve yüzbin doları cebine indirmek. Confusion'daki casusları kendisine, külçe altın parçasının haberini yetiştirmişler, aynı zamanda gerçek altın miktarını da söylemişlerdi. Ama Meadows, Matt Coburn ile karşı karşıya gelmeyi istemiyordu.

Bir çıkış yolu bulduğunu sandı.

Dorset'e baktı ve onun silâhını işaret ederek, «Onu kullanmasını biliyor musun ?»

«Hem de çok iyi.»

«Coburn kadar iyi mi ?»

«Bakarız,» dedi Dorset yapmacık bir aldırmazlıkla, «çok lâf duydum ama, açtırdığı mezarı görmedim henüz.»

Kendrick, Meadows'un aklında ne gibi bir oyun hazırladığını sezmişti. «Onunla karşılaşmaktan korkuyorsan, kimse seni ayıplamaz.» diye kışkırttı çocuğu.

«Korktuğumu kim söyledi ?» dedi Dorset.

«Korkmadığı belli,» dedi Meadows otururken yerine, halinden belli değil mi Kendrick ? Dorset'te bir korku izi var mı ? Zaten korkması için bir sebep de yok. Coburn daha çok bir ünden ibaret. Söylendiği kadar hızlı bir silâh değil o ?»

Meadows bir sigara sarmaya başladı. «Dorset bize katılmak istiyor... hiç olmazsa bu soygun için. Biz zaten sevkiyatın büyüklüğünü biliyorduk. Akıllı bir adam olduğu için, bu altını istediğimizi ve bir tek problemimiz olduğunu da idrak ediyor.»

Harry Meadows diliyle sigara kâğıdını yalayıp yapıştırdı. «Sanırsam Dorset tam bu iş için biçilmiş kaftan. Hızlı silâh çekebiliyor, Matt Coburn'dan bir damla bile korkmuyor, demek ki onu durdurabilecek tek adam o.»

«Ne, ne, ne yapmak için ?» Freeman Dorset, olayların kendi istediğinden daha hızlı olarak etrafında bir ağ ördüğünü anlamaya başlamıştı, üstelik hiç istemediği bir yönde gelişiyordu.

«Coburn'u durdurmak. Ona bir mermi yerleştirmek.»

«Amanın, ne büyük bir av olacak bu,» diye Kendrick fikri beyendiğini belirtti, «Matt Coburn'u haklıyan adam olarak bilinmek ne büyük bir ündür insan için.»

«Durun, bir dakka,» diye Dorset itiraz edecek oldu. «Matt'ten bir damla bile kormam ama Ben —»

«Strawberry İstasyonu, tamam buldum yerini,» diye Meadows, onun sözünü kesti. «Dorset kendi plânını yapar. İşi nasıl becereceğine en iyisi kendisi karar versin. Ama mutlaka Strawberry istasyonunda halletmeli bu işi. Snake dağlarındaki Sacremento geçidinin ağzında. Eğer Dorset, Coburn'u orada saf dışı ederse biz de arabaya, geçitte el koyarız. Coburn'u saf dışı etmek gibi büyük bir yardım, büyük bir pay verilmesini gerektirir — belki şöyle bir yirmibeşbin dolar kadar.»

Diğerleri Meadows'a baktılar ama o görmemezliğe geldi. «Arabanın üstündeki yerinde, elinde av tüfeği ile Coburn, kontrol edilmesi güç bir adamdır ama, Strawberry'de yerde, hiç kuşkulanmadığı, hiç beklemediği bir anda.»

«Dur, bi dakka dur!» diye Dorset gene itiraz etmek istedi.

Esmer ve vahşi görünüşlü adam konuştu bu kez. «Bu kadar paraya, onun karşısına ben bile çıkarım.»

Meadows başını salladı. «Dorset'i tanıyor. Yanına kolaylıkla yaklaşabilir ve hiç beklenmedik bir anda da ... böyle bir fırsata gerek yoksa bile, ama anlarsın ya.»

«Yirmibeşbin dolar!» Kendrick uzun bir ıslık çalıp içini geçirdi, «düşüncesi bile adamın başını döndürmeye yeter.»

Freeman Dorset artık iyice feleğini şaşırmıştı. Nasıl olmuş da böyle kötü bir duruma düşmüştü? Buraya kızgınlıkla ve bir şeyler yapabilmek amacıyla gelmişti ama, bir posta arabası soygununa katılan bir yardımcı durumundan, karşılıklı silâh çekişmeye kalkan baş aktör durumuna gelmişti. Hem de kiminle? Sanki başka adam yokmuş gibi Matt Coburn ile...

«Bak gördüğün gibi, kolay kolay gözü yılacak adamlardan değil bu Dorset,» diye Meadows ısrar etti. «Belki Coburn onu hafife almış, işe yaramayan, boşboğaz bir çocuk sanmış ama, bekle de onu silâhla, karşısına nasıl dikildiğini gör.»

Artık geri dönmek, korkakça bir iş olacaktı ama Dorset, kuvvetle geriye dönmek istiyordu. Matt Coburn'dan korkup korkmadığının farkında değildi ama böyle zor bir duruma düşmeyi hiç bir zaman tasarlamamıştı. Yaptığı şey, öfkeli bir anında verdiği bir kararın sonucu idi, girmesi kolay çıkması zor bir deliğe tıkılmıştı şimdi.

«Düşünmem gerek,» dedi çekingen bir tavırla, «bir plân tasarlamalı ve nasıl uygulanacağını düşünmeliyim.»

«Plâna hacet yok,» diye ısrar etti Meadows, düşünecek bir şey de yok. Coburn araba ile Strawberry'ye gelecek. Her şeyi, olması gerektiği gibi bulacak. Yorgun fakat temkinli olmayacak. Bundan sonra ne yapacağı senin davranışına bağlı. Ortalık kararmak üzere olacak. Yapılacak en iyi şeyin ona bağırıp 'kimmiş yalancı' derken ateş etmek olduğunu söylerim. Böylece Coburn ölecek. Oradakiler onun sana yalancı dediğini ve senin de onu silâhla vurduğunu söyleyecekler.»

Free Dorset zayıf karakterli bir adamdı, kolay tahrik olmuştu. Matt Coburn gibi adamların çevresini saran havayı görmüştü; başların çevrilip ona nasıl baktığını; kuvvetli adamların nasıl yana çekilip ona yol verdiğini kaç kez imrenerek seyretmişti. İstediği şey ile, onu yapamayacak kadar zayıf olan karakteri arasında kalmıştı. Ama bu karakteri, kafasının arkasında gömülmüş kalmış bir idrakten başka bir şey, kendisine bile itiraf edemediği bir şeyden başka bir gerçek değildi. Şimdiden, kendisinin batı kasabalarının kaldırımlarında, parlak çizmeleriyle yürüdüğünü ve herkesin kendisine bakıp «Matt Coburn'u öldüren adam» diye işaret ettiklerini, biribirlerine gösterdiklerini görür gibi oluyordu. Hep böyle bir şeyi hayal etmiş durmuştu, işte şimdi fırsat ayağına kadar gelmişti.

Bu ünün yanında bir de yirmibeşbin dolar altın vardı. Bütün bir hayat boyunca, çok çalışarak elde edebileceğinden çok daha fazla bir para.

«Öyle oyunlara ihtiyacım yok. Hilesiz de onu mat edebilirim.»

«Ondan hiç kuşkumuz yok. Ama neden daha garantili davranmayasın ?»

«Şimdi hemen yola çıkarsan,» dedi Kendrick «orada arabadan önce olursun, onları beklermiş pozunda.»

«Böyle bir şey düşünmüyordum,» diye Dorset gene itiraz etmek istedi, «yani bu kadar uzun çiftlikten kaybolmayı. Bayan Shannon ne olduğunu merak etmeye başlayacak.»

«Hiç buna üzülme,» diye kolaylıkla cevapladı Meadows. «Sen şimdi hemen Rafter'e dön. Akşam olmadan önce, çocuklardan biri oradan geçermiş gibi yapıp Rafter sığırlarını nasıl Strawberry çevresinde gördüğünü anlatacak. Patronun yanında bir sen bir de o moruk herif var. Moruk uzun yola at binmek istemeyeceğinden, geriye yalnız sen kalacaksın. Patron senin gitmeni rica etmezse, sen kendin gitmek istersin ama önce ona, senden rica etmesi için fırsat vermelisin.»

Harry Meadows sırıttı. «Bu, senin zamanında Strawberry'de olmanı sağlar. Sen, Coburn'un hakkından gel, biz de postanın işini bitiririz ve böylece sen de payını hemen alırsın.»

Hepsi bu kadardı. Akşama doğru Scraff (Sıkarf), esmer ve asık suratlı olanı, çiftliğe geldi.

«İn ve otur,» dedi Laurie, «yemek vakti.»

«Gece olmadan Confusion'a gitmem gerek. Fife ve Buckwalter için mektup götürüyorum.» Atların damgalarına baktı ve eliyle onları işaret ederek. «Ta Sacramento geçidinde bu damgaları taşıyan hayvanlar gördüm... Strawberry'in hemen bu tarafında. Bir hayli uzak gibi görünüyor buradan.»

«Rafter sığırlarını mı?» Laurie Shanno şaşa kalmıştı. «Kaç baş sığır gördünüz?»

«Sekiz ya da dokuz damga vardı ... ama yanılmıyorsam onbeş kadar vardı bu damgayı taşıyan sığır, o sürüde.»

Scarff su içtiği maşrapayı yerine astıktan sonra atına bindi. «Gitmem lâzım, hamfendi, su için teşekkür ederim.»

Atlı giderken Joss Ringgold ahırdan çıkıp geldi. «Kimdi o giden?» diye sordu.

Laurie olan biteni açıklayınca, Joss'un aklı karışmıştı. Bu sırada Dorset'te yanlarına gelmiş dinliyordu. «Garip,» dedi Ringgold, «Burada su ve otlak iyi.» dedi.

«O yaşlı deli bozuk boğa eski evine dönmek istemesin? Steptoe Valley'den (Sitepto Valiy) otuz, kır baş hayvan getirmiştik.»

«Boğaların ne yapacağı belli olmaz.» dedi Joss düşünceli bir eda ile. «O adam, bir sığır çobanının binemeyeceği kadar iyi bir ata binmişti.» diye de ekledi sonradan.

«Confusion'a, daha doğrusu Fife ve Buckwalter için posta götürüyormuş. Bu iş için insanın iyi bir ata ihtiyacı vardır.»

Laurie Dorset'e döndü. «Free, at yolculuğu yapmak ister misin? Strawberry'deki sığırları getirir misin? Geceyi orada geçirir, sabah dönersin.»

«Pekalâ, nasıl isterseniz,» Free çabucak döndü, sonra bir şey söylemek için durdu, vazgeçmiş olacak ki, yoluna devam etti.

Joss Ringgold onun gidişine baktı, kaşları çatılmıştı ama bir şey söylemedi.

Laurie Shannon da bir şey demedi ama hayatının büyük bir kısmını at binen erkekler ve sığırlar arasında geçiren bir kız olarak, o da kendi kararınca bir takım şeylere dikkat etmişti. Kendisini rahatsız eden bir şey vardı bu işte ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Akşam boyunca, zaman zaman yaptığı iş elinde duruyor ve düşünüyordu. Kaşları çatık, havaya bakıp düşünüyordu.

Ancak ertesi sabah uyandığında, kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayabildi ama kendisi de buna pek ihtimal vermedi.

KISIM 8

Matt Coburn, vakti gelince kendisinin de öleceği safsatasına inanmazdı. Tipik bir tarafı olan katı gerçekçiliği sayesinde, ancak dikkatsiz davrandığı zaman vaktinin yeteceğine inanırdı.

Sürat ve sıhhatli ateş etmenin daima yeterli olmadığını bilirdi. İnsan, ancak vahşi hayvanların geliştirilmiş dikkati, değişen her gölgeye karşı hassas oluşu ve çevresindekilerin değişen ruh hallerini farkedebilmesi ile hayatta kalabileceğine inanırdı. Kendi cinsine karşı olan doğal hoşlanma hisleri, hepsinin bir tahrike karşı zayıf olmaları gerçeği ile bir arada aklında durur, davranışlarını hep buna göre ayarlardı.

Tekrar dönüp arkasına baktı, hâlâ bir toz bulutu yoktu. Kara kara düşündürdü bu onu.

Düşüncelerini öne çevirdi, gidecekleri yolun her kilometresini aklından geçirdi, tehlikeli ve muhtemelen tehlikeli olabilecek her yeri, bir bir aklından geçirdi. Harry Meadows'un bölgede olduğunu bilmek, beklenmeyecek her şeyin olabileceğini beklemek için yeterli bir sebepti. Adam, ihtiyar bir tilki kadar kurnaz ve bir kadının ki kadar çabuk kırılan bir gurura sahipti. Ve Dandy Burke bir kez ondan daha akıllıca davranmış, araba bir virajı alıp gözden kaybolurken, herifi arkasında şaşkın bırakmıştı.

Strawberry muhtemel bir yerdi fakat atları Silver Creek'te değiştirmekle hem posta istasyonunda durmadan geçebilirler, hem de birkaç dakika kazanabilirlerdi. Gümüş saati Dandy'nin halen beş dakika kazandığını gösteriyordu.

Geçitte bir soygun hazırlanmışsa, ya tepeye varmadan ya da geçidin altında yapılırdı. Sonuncu ihtimal, Harry'nin tipik bir hareketi olurdu — belâdan sıyrıldıklarını sanıp tam rahat bir nefes alırken bastırmak, beklenmeyeni yapmak tam onun sevdiği işti.

Ondan sonra, oldukça güvenli uzun bir düzlük vardı. Sonra Connors Pass'a (Kanırs pes) geleceklerdi.

Silver Creek çiftliği, uzun, alçak damlı bir bina olup, avluya açılan üç kapısı vardı. Binanın bir ucu işçilerin koğuşu idi, orta kısım mutfak ve yemek salonu idi, diğer ucunda da çiftlik sahibinin ailesi kalırdı. Ev kütüklerden inşa edilmiş ve mazgallı idi. Her yönde iyi bir ateş alanı vardı.

Birkaç ağıl vardı çiftlikte ve Drumright (Dıramrayt) her zaman kullanılmaya hazır at bulundururdu. Beş, altı kişinin çalıştığı çiftlik, posta servisi çalışmaya başlamadan çok önce bile, gelip geçen yolcuların bir uğrak yeri idi.

Yaklaşmadan çok önce Matt, dürbünü ile çiftliği iyice gözetledi. Ufak bir tepeyi, atlara nefes aldırmak için durdurunca Matt çiftliğin etrafını da iyice gözetleyip anormal bir şey olmadığına kanaat getirdi. Birkaç dakika sonra avluya vardılar, Matt hemen yere atladı. Drumright ve iki yardımcısı koşarak onları karşılamaya geldi.

«Hank, (Heng) bize at verebilir misin ?» diye Matt sordu,» «Ve yolcularımıza da kahve ve sandviç ikram edibilir misin ?»

Drumright soru sormaya alışkın bir insan değildi. Eğer Matt Coburn muhafızsa, bunun önemli bir nedeni var demekti. Hemen döndü, «Joe... Pete... o doru atları hazırlayın. On dakika içinde koşuma hazır olsunlar, anladınız mı ?»

Arabadan inmeye başlayan yolculara döndü. «İçeri buyrun.» dedi. «Drumright'ın yerinde herzaman yenecek bir şey bulunur.»

Charlie Kearns ve Peter Dunning avluyu geçip binaya girerlerken Matt, Madge Healy'nin arabadan inmesine yardım ediyordu.

Onu gören Hank Drumright hızla döndü ve konuşmak için ağzını açarken, Coburn ondan önce davranıp konuştu. Matt onun ne söyleyeceğini sezmişti ve önlemek için, «Bayan Healy bizimle Carson'a gidiyor Hank, sonraki araba ile de dönecek. Sturd Fife ve Newt Clyde onu geçirmek için istasyonda idiler.»

Hank ona baktı, gürültüyle boğazını temizledi ve başkaca birşey demeden ağıllara doğru yürüdü.

Matt'in yanında duran Madge bir an tereddüt etti, bir eliyle tozlanmaması için eteğinin ucunu hafifçe kaldırmış duruyordu. «Öyle söylemek zorunda değildiniz benim için Matt, mücadelemi kendim yapabilirim,» dedi ve sonra da ekledi, «şimdiye kadar yaptığım gibi.»

Matt ona gülümseyerek baktı. «Üzme kendini Madge, Newt ve Sturd söylediğime kızmazlar, kaldı ki sen ayrılırken her ikisi de istasyonda idi. Drumright onlara duyduğu kadar başka hiç kimseye saygı duymaz bu bölgede.»

Pike Sides Matt'in yanına geldi, «Strawberry'de durmuyoruz, yapmak istediğin mu mu ?» diye sordu.

«Evet, durmayacağız.»

Her şey Matt'in düşündüğü gibi olmuştu, çabuk ve pürüzsüz. Tüfeği elinde bir kenara çekildi, sırtını duvara verdi ve diğer elinde tuttuğu bardaktan kahvesini yudumlamaya başladı.

Hank Drumright her türlü olaya karşı daima hazır olduğunu belirterek övünürdü. Görülen hizmetin karşılığını alırdı ama iyi bir hizmet sağladığı da pek aşikâr idi, çabuk ve soru sorulmaksızın, iyi bir hizmetti bu. Bir kez Newt Clyde onun için, eğer karşılığı ödendiği takdirde bir gurup kızılderiliyi bile tepeden tırnağa silâhlandırıp, teçhiz edebileceğini söylemişti.

Dışarı ilk çıkan Madge Healy oldu, hızla arabaya yürüyüp içeri girdi. Onun arabaya bindiğini gören Kearns da bindi. Peter Dunning sallana sallana geldi ve Matt'in yanında durdu. «Onun için söyledikleri doğru mu ?» diye sordu.

Matt ona baktı, gözlerinde soğuk bir ifade belirmişti. «Bay Dunning, bir centilmene benziyorsunuz. Gene bir centilmen olarak kalınız.»

Dunning kulaklarına kadar kızardı konuşmak istedi ise de Matt yanından uzaklaştı. Yürüdü ve araba ile bina arasında, tam yarı yolda biraz kenara çekilip durdu, Pike Sides dışarı çıktı.

Pike bir an tereddüt etti, araba ile kendi arasındaki mesafeye baktı, sonra gözlerini Matt'e kaydırdı. Yavaş yavaş bir sigara çıkardı ve yaktı, sonra Matt'e hiç bakmaksızın yürüyüp arabaya bindi.

Araba hareket ettikten sonra Dandy sordu, «Olup biten ne ?»

«Sadece dikkatli bulunuyorum, o kadar. Pike Sides, bir nedeni olmadıkça hayatında bir posta arabasına binmiş bir adam değildir.»

«Talihini bir deneyeceğini mi sanıyorsun ?»

Bir an düşündükten sonra Matt başını salladı. «Hayır başka bir şey olmalı. Dandy ortada bir şeyler dönüyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Madge'in bile neden arabada olduğunu tahmin edemiyorum.»

Burke, arabayı büyük bir kaya yığınını dönen viraja sokarken Matt, elinde silâhlı, gözleriyle çevresinde bir şeyin hareket edip etmediğine uyanık, dikkat kesilmişti. Önlerinde üç kilometre uzunluğunda düz ve çevresi açık bir yol belirmişti. Matt gözleriyle çevresini kollamakta devam ediyordu. Bu boş ülkeye bile güvenemiyordu.

«Yanında silâh taşıyor,» dedi Dandy aniden, «içerde çantasını açtığı zaman gördüm.»

Matt Coburn ona baktı, aklında bu bilgiyi evirip çevirmeye başlamıştı. Madge neden aniden yola çıkmıştı? Neden silâh taşıyordu? Kendi emniyeti için mi yoksa başkası için mi taşıyordu? Aniden silâh kullanmak zorunda kalacak bir başkası için mi?

Madge Healy'yi birkaç yıldan beri tanıyordu. Kızların pek az sayıda olduğu bir memleket için, olağanüstü güzellikte bir kızdı. Eureka'ya çocukken, gezgin bir tiyatro topluluğu ile gelmiş ve sonra teyzesi ve onun aşığı ile birlikte, topluluktan orada ayrılmıştı.

Bir kaç ay, Madge dansedip, şarkı ve monologlar söyleyip bir sürü maden kampını dolaşmışlardı. Herkes onu çok seviyor ve ona karşı çok cömert davranıyorlardı. Bütün bu aylar sırasında, teyzesi ile aşığı bir tek iş tutmamışlar, tamamen Madge'in kazancından geçinmişlerdi. Sonra bir gece, her ikisi sızmışken, Madge bir at satınalmış ve kasabadan ayrılmıştı.

Austin'de Madge, Irlandalı bir madencinin dul karısı ile banjo çalan ve arabasını sürecek olan bir zenci tutmuştu. Madge o zaman ondört yaşında idi, olgunlaşmamış bir güzelliği ve olgunlaşmamış bir aklı vardı.

Sahne ya da tiyatrolar onu pek ilgilendirmezdi. İki yıl süre ile teyzesi ile ahbabından kaçmayı başarmıştı. Halkın toplanabileceği her yerde oyununu oynardı; yükleme plâtformları, tomruk yığınları, ormanlardaki açıklık yerler, barlar, kafeler ve hattâ ahırlar, onun için sahne görevini yapardı, yeter ki kendisini dinleyecek, seyredecek bir topluluk olsun.

Olduğundan daha genç görünür, güler, etrafa neşe saçar ve şarkı söylerdi. Madencilerin gençlik yıllarından hatırladıkları şarkıları söyler, onlara evlerini, eski günlerini hatırlatırdı. Bu nedenle herkes onu çok severdi.

Dinleyicileri paralı insanlardı ve paralarını harcayacak pek başka yerleri de yoktu. Şapka dolaştırılmaya başlandığı zaman, madenî paralar, kâğıt paralar, altın parçacıkları ve hattâ altın tozu torbacıkları, şapkayı taşacak kadar doldururdu. Nevada, California, Utah ve Colorado'daki her mantar kasaba onu tanırdı. Artık çocuk değildi, genç bir kız olmuştu ve herkes de bunun farkında idi.

Bu sıralarda teyzesinin aşığı onu yakaladı. Söylediğine göre, teyze hanım alkolden ölmüştü ama veraset kâğıtlarını ona devretmiş böylece teyzesinin aşığı, onun kanunî vasisi olmuştu. Sonra, Madge mahkemede söylediği gibi, onun vasisi olmak kadar aşığı olmaya da karar verince, Medge red etmiş ve kuvvet kullanmaya kalkışınca da Madge onu vurmuştu.

Yargıç, Madge'i bir celsede beraat ettirmişti, bütün kasabanın alkışları arasında.

Hava değişmişti. Çocuk olmamakla beraber, gene alkış ve para topluyordu. Bunların yanında evlenme teklifleri de yağıyordu, tabiî arada daha kısa süreli geçici teklifler de geliyordu.

Birden ve hiç bir açıklama yapılmaksızın Madge elini eteğini sahne hayatından çekiverdi. Spring Valley'de kötü bir çiftlik satın almıştı. İyi cins at ve sığırla bu çiftliği adam eden Madge aynı sene içinde Denver'e gitmiş ve bir koca ile birlikte dönmüştü.

Matt Coburn av tüfeğini dizleri üzerine yerleştirdi. Yol gene kapanmağa başlamıştı. Belki burada birileriyle karşılaşabilirlerdi. Biraz ilerde Strawberry istasyonu vardı.

Aklının bir tarafıyla da Madge Healy'i düşünmeğe devam ediyordu. Kocasıyla tanışmıştı, Scollard (Sıkolart), bir kez karşılaşmıştı onunla, Pioche'de. Uzun boylu, sulu bakışlı, yakışıklı ve yapmacık tavırlı bir adamdı. Doğu'da, bankacı bir aile ile ilgisi vardı. Söylentiye göre, Madge ile bir iş nedeni ile tanışmış ve evlenmişlerdi.

Karısına karşı davranışları pek iyi değildi. Onu kasabaya getirmiş, otel odasında bıraktıktan sonra gecenin büyük bir kısmını içerek ve kumar oynayarak geçirmişti. Sarhoşken, parayı herkes masaya sürerken «bunun geldiği yerde daha çok var» deyip övünmüştü.

Çok kaybetmişti o gece ve gecenin ileri saatlerinde otel odasında kavga ettikleri duyulmuştu. Güneş doğmadan önce de biri Scollard'ın otelin arka merdivenlernden aşağı indiğini, elinde kâğıtlarla dolu bir valiz bulunduğunu söylemişti. Bir araba kiralamış ve hızla gözden kaybolmuştu.

İki gün sonra, atlar arabayı geri getirmişlerdi. Arabada, Scollard'a ait olduğu bilinen bir tabanca, bir derinjer vardı. Arabanın minderleri üzerinde ise, tabancanın kabzası gibi kan lekeleri görülmüştü. Derinjer iki atımlıktı ve bir namlusu ateşlenmişti.

Marşal, arabanın izlerini sürdüğü zaman Scollard'ı buldu. Yolun kenarında idi cesedi, göğsünde iki mermi deliği vardı. Kâğıtla dolu valiz ise ortalıktan yok olmuştu.

«Bir izleme gurubu toplayıp, izleri sürmedin mi?» diye sormuştu Matt, Marşal'a o zaman.

«İzleri sürdük. Anladığımıza göre,» demişti marşal, «biri adamı yolda durdurmuş, bir süre konuşmuşlar, izlerin durumuna göre, sonra biribirlerine ateş etmişler. Bir soyguna benzemiyordu; çünkü, onu kim vurdu ise, bir süre onunla konuşmuş, bu arada Scollard bir kaç sigara içmiş. Sonra Scollard ateş etmiş ve ıskalamış... diğer adam ise ıskalamamış.»

«Adam mı?»

Bu sırada Burke, sanki Matt'in aklından geçenleri okumuş gibi konuştu. «Bazıları Madge'in adamı vurduğunu söylüyorlar. Görünüşe göre, herif Madge'i bırakıp kaçıyormuş. Bütün eşyaları arabada imiş ve hepsi, daha o kumara başlamadan önce oraya yerleştirilmiş... demek ki, tüymeyi çok daha önceden plânlamış. Bulunmayan tek şey, kâğıtla dolu valizdi ve en aşağı üç kişi, onu elinde valizle görmüştü.»

«Madge'in aleyhinde delil yok muydu?»

«Bilindiğine göre yoktu. Otel odasından hiç ayrılmamıştı. Ayrıldıysa bile kimse görmemişti, görenler varsa bile konuşmamışlardı. Kendisi de bir şey bilmiyordu. Kocasının neden o saatte yolda olduğunu haberi olmadığı için, kendisi de bilmiyordu. Böylece olay kapandı kaldı.

Matt Coburn Madge Healy'i kafasından silip çıkardı. Virajı döner dönmez Strawberry karşılarına çıkacaktı.

«Hiç durmadan yoluna devam et Dandy hem de dörtnal.» dedi.

Burke başını salladı, ayaklarını gerdi ve uzun kamçısını, en öndeki hayvanların başı üzerinde, tabanca gibi şaklattı. Virajı büyük bir hızla aldılar. Strawberry istasyonu bir taş bina, bir kaç ağıl ve bir sundurmadan ibaretti. Değişecek atlar, koşum takımları ile hazır bekliyorlardı.

Matt Coburn'un gözleri atlarda değildi, istasyon alanını çabucak taradı. Seyisi, istasyon memurunu ve bir kovboy gördü, atı hazır ve bağlı olduğu halde, arabayı bekleyen bir kovboydu bu.

Biraz daha yaklaşınca kovboyun Freeman Dorset olduğunu tanıdı, Laurie Shannon'un Rafter çiftliğinde çalışan kovboydu bu.

Bir anda posta arabası, arkasında büyük bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldu, istasyonun önündeki yokuşu indi, bir kasise girdi ve çıktı, tekrar göründü ve gene kayboldu.

Freeman Dorset apışıp kalmıştı, arabanın büyük bir hız içinde bir görünüp, bir kaybolmasına kendisini ayarlayamamıştı. İleri atılmak ve bağırmak istedi arabanın arkasından ama, kendisini çabucak topladı.

Kendisini iyi ayarlamıştı bu durum için. Hazırdı, Matt Coburn'a habersizce saldırmaya karar vermişti, tıpkı Harry Meadows'un söylediği gibi ve böylece Matt'in hiç bir şansı bile kalmayacak, elinden kurtulamayacaktı. Halbuki şimdi, Coburn gitmişti, araba da gitmişti hiç bir şey yapamadan gitmişlerdi. Önce derin bir nefes aldı, içi rahatlamıştı.

«Ne oldu ?» diye sordu, «neden durmadılar ?»

Seyis, canı sıkkın bir şekilde baktı. «Silver Creek'te at değiştirmişler. O doru atları nerede görsem tanırım.»

Dorset tekrar arabanın arkasından baktı. Hayallerinden arta kalan, oturmaya başlayan bir toz bulutu idi... arabanın sesi bile kaybolmuştu. Harry Meadows bunu tahmin edememişti, peki şimdi ne yapacaktı?

Ün ve büyüklük hayalleri, yirmibeş bin dolarlık altın, hepsi bir çırpıda, elinin altından uçup gitmişti.

Ama, dur bakalım... Arabanın arkasından gitse onu geçebilirdi. Belki öbür durak yerine onlardan önce varabilirdi.

Bunu düşünür düşünmez yapmaktan hemen vazgeçti. Araba çok hızlı gidiyordu.

Eline geçen fırsatı kaçırmıştı. Hiç olmazsa şimdilik bir fırsat kaçırmıştı.

KISIM 9

Strawberry'yi bir kilometre kadar geçtikten sonra Burke, geçidin yokuşuna yaklaştıkları için, atlarını yavaşlattı. Hava çok sıcaktı ve o kadar hızlı koştuktan sonra, atların nefes almaya ihtiyacı vardı. Burada büyük bir tehlike yoktu. Zira yolun bir kenarında dağın hemen hemen bir duvarı andıran yamacı, diğer taraftan da derin bir uçurum vardı. Burada soygun yapmak isteyenlerin arabayı yolun ortasında durup beklemeleri gerekliydi.

«Strawberry'de bir şey yoktu gibi geldi bana,» dedi Burke.

«A - ha.» Coburn Dorset'i merak etmişti. Çiftlikten bir hayli uzakta idi.

Kendi kendine, artık bu işi bırakma zamanının geldiğini düşündü. Ürkek olmaya başlamıştı. Devamlı uyanık ve tetik olma zorunluğu, işin niteliği gereği her an herkesten kuşkulanmak, kendisini değiştirmeye başlamıştı. Bunu hissediyordu ve hissettiğinden de hoşlanmadı. Ama bir kez ünü yayılmıştı ve hayatını kazanmak için bildiği tek yol bu idi.

Ekseriya diğerlerinin neden bu işten vazgeçmediğini merak ederdi. Ama şimdi bunun nedenini anlıyordu, bu onlar için tek hayat şekli idi ve bunu değiştirmek pek kolay değildi. Buradan ayrılıp doğuya gidebilirdi fakat orada ne yapacaktı? Bütün bildiği batı, posta arabaları, yük arabaları ve sığır yetiştirmekti. Belki de biraz madencilik bilirdi. Burada onu geçer akçe yapan husus, nasıl ve ne zaman — her şeyden önemlisi ne zaman — silâh kullanmakta ki bilgisi idi.

Yokuşun tepesine çıkınca Burke atların gemini kastı, atlara yeniden nefes aldırmak için kısa bir mola vermesi gerekliydi. Pike Sides yola indi, önce ileri sonra arkasına baktı.

Gözleri Matt'e takıldı, yüzünde acaip bir gülümseme vardı. «Fenası ile karşılaşmadık henüz,» dedi Pike Sides, «bunu biliyorsun değil mi?»

Matt omuzlarını silkeledi, «Belki.» O da Pike'ın yanına yola atladı.

«Burası ile Carson arasında ne olursa», dedi Pike, «bana güvenebilirsin. Ben de muhafızlık ediyorum.» İki adam biraz ileriye doğru yanyana yürüdüler.

«Kendi muhafızlığını mı yapıyorsun?» diye sordu Matt.

«Diyelim ki bir şey kaybetmekten hoşlanmam,» keskin bakışlı gözlerini Matt'e döndürdü. «Muhafızlığını yaptığım şey, seninkinden daha büyük bir şey. Beni de durdurmak isteyebilirler.»

«Söylemek istediğin bir şey mi var? Yoksa sadece konuşuyor musun?»

«Silâhlı bir yardımcın olduğunu söylemek istiyorum, hem de iyi bir silâh.»

«İyi olduğunu biliyorum,» dedi Matt. «Onu iş başında gördüm ve eğer bir şeyin muhafızlığını yapıyorsan, bu sana ait bir iş. Yardım etmekle memnun olurum.»

Burke arabayı hareket ettirmiş onlara doğru yaklaşıyordu, atların adelelerinin tutulmasını istememişti. İlerideki yolu iyice gördüğü bir yerde Matt durdu, yol kıvrıla kıvrıla dağların arasında uzayıp bir yerde gözden kayboluyordu. Yol boştu ve toz bulutu da yoktu.

Tabii ki olmayacaktı. Arabayı isteyen her kimse, saatlerce önce yerini almış, bekliyordu. Bunu kendisi gibi, Burke de biliyordu. Tek umutları, vaktinden önce geçip, onları iyice hazırlanmadan, saptamış oldukları yerleri almadan, şaşırtmaktı.

Araba iki adamın yanına yaklaşınca Sides açık kapıyı yakaladı ve içeri atladı. Matt onun ön koltukta oturduğuna dikkat etti. Matt de arabaya atladı ve bir kaç kelime ile Burke'e, Sides'ın dediklerini nakletti.

Burke de, Matt kadar şaşırmıştı. «Bu işte anlayamadığım bir şey var,» dedi Burke, «henüz sökemediğim bir sır var bu işte.»

Dörtyüz metre kadar atları yürüttükten sonra, yokuş aşağı bir yola gelince arabayı yeniden hızlandırdı.

«Kırbaç kullanma ve bağırma,» diye Matt onu uyardı, «ajanları görürsen o zaman başka.»

«Meadows mu dersin?»

«Belki... Eğer Pike doğruyu söylüyorsa, iki kez hücuma uğrayabiliriz.»

Burke'in suratı asıldı. «Bu hiç hoşuma gitmedi Matt, hiç.»

Araba yavaş yavaş hızlandı. Matt bütün dikkatini önündeki yola toplamıştı. En aşağı bir düzine kadar yer vardı, soygun yapmaya elverişli bir düzine kadar yer.

Yokuştan aşağı artan bir hızla inerken Dandy Burke'ü düşünmeye başladı. Araba sürücüsü bir soygun olacağını bile bile işi kabullenmişti ama ikinci kez durdurulma ihtimaline canı sıkılmıştı. Bu bir cins kumar gibi idi. Bir ya da iki kez kazanabilirdin ama her zaman kazanacağını beklememek gerekirdi.

Tepenin üstündeki kayalıkta duran gözcü, dürbününde Matt Coburn'u görünce, elindeki ayna ile Harry Meadows'a işaret verdi.

«Haydi toplanın çocuklar, gidiyoruz,» dedi Meadows ve atına doğru yürüdü. «Bu işten vazgeçtik.»

Scarff küfür etti. «Vaz mı geçiyorsun? Deli misin nesin. Yüzbin dolar bu, boru değil.»

«Paranın bir cesede yararı ne?» dedi Meadows soğuk soğuk bakarak. «İşler aksine gitti, bu işi yapmayacağız derim. Bu andan itibaren Scarff, iş senin istersen kendi başına yap işi. Bu işin hiç bir aşamasına karışmak istemem, ama sen gidersen ne alâ, fakat bir daha da geri gelme. Hiç bir zaman.»

Scarff tereddüt etti, içinin gittiği belli idi ama, «Allah kahretsin, Harry onu demek istemedim—» diyebildi.

«Ben de onu kaybetmek istemiyorum ama, dinle sözümü Matt Coburn kolaylıkla alt olmaz. Onun gibi, bir sün ger misali kurşunları emip gene de ayakta duran kaç kişi gördüm. Giderken bile beraberinde en aşağı birini de götürür, bu kişi ben olmak istemem.»

«Şimdi ne yapacağız?» diye Kendrick sordu.

«Buradan ayrılacağız, atlarımız yorgun olmadığı için onlardan önce Sacramento istasyonuna varırız. İstasyonun uzağındaki kayın ağaçlarının altına gizlenip ne olacağına bakarız. Bir fırsat çıkarsa, altınları alırız.»

Araba ile aralarında sekiz kilometrelik bir yol olduğu için, rahatlıkla istasyona geldiler. Harry Meadows bu bölgeyi avucunun içi gibi bildiğinden adamlarını istasyonun uzağında fakat iki dakikalık at binimi bir mesafede bulunan bir ağaçlığa götürdü. İstasyon buradan pek iyi görülüyordu.

Bir dakika kadar sonra Scarff haber verdi. «Dört atlı, kovboya benzemiyorlar. Zengin görünümlü, çok iyi atlara binmiş kişiler.»

Harry Meadows ona şaşkınlıkla baktı. «Yani başkası da mı bu işin peşinde demek istiyorsun? Ama nereden bilebilirler?»

İstasyonun iyi görüldüğü kayanın üstüne tırmanıp çıktı.

İstasyon binası uzun ve alçak bir bina idi. Hemen yakınında ağıllar vardı, biraz ilerde de eski istasyonun taş binası enkazı duruyordu, kızılderililer tarafından yakılan eski istasyonun.

Atlar meydana bağlandığından kolaylıkla görülüyordu. Her yerde görülen cinsten atlar değildi bunlar, hızlı ve dayanıklı, mükemmel hayvanlardı. Bunlara binen adamlar, hız ve dayanıklılık isteyen kişiler olmalıydı.

Görünürde bir tek adam vardı. Dürbünü adamın üzerine getiren Harry Meadows kötü bir küfür savurdu. Scarff «ne oldu patron?» dedi.

«Oradaki Tucker Dolan (Takır Dolın).» dedi.

Scarff başını çevirdi ve kapıya dayanıp, avluya bakan koyu renkli şekle baktı. Tucker Dolan bir zamanlar Oregon'da şerif yardımcısı idi, sonra da Idaho'da aynı işi yapmıştı. Texas'ta büyük sığır çiftliklerinde, kiralık silâh olarak çalışmıştı. Bir haydut, kanun dışı bir adam değildi ama faaliyetleri, cürüm çizgisinin hemen kenarında dolaşırdı.

Meadows elindeki dürbünü Scarff'a verdi, «bunu tanıyor musun?» dedi.

İkinci adam kapıdan dışarı çıkmıştı, ağzında bir kürdan vardı. İnce yapılı, kedi gibi yürüyen bir adamdı... Bob Longer (Bob Loncır). Başka bir kabadayı daha, kiralık diğer bir silâh, hiç bir zaman suç üstünde yakalanamayan bir kanun dışı. Scarff bir kez onunla Texas'tan sığır sürüsü nakletmişti. Sert, hoşlanılmayan, işini yapan fakat daima belâ arayan bir tipti.

«Bu ne demek oluyor?» diye Scarff açıktan konuştu.

«Biri kelle avına çıkmış,» dedi Meadows, «buradaki kuvvetin miktarına bakılırsa istedikleri Coburn olsa gerek.»

Gözetleyicilerin tanımadığı iki kişi daha içerden çıktı, başbaşa yaptıkları bir konuşmadan sonra, biri ağılın köşesine doğru yürüdü, diğeri binanın arkasına dolaştı ve orada kaldı, yoldan gelenler kendisi göremezlerdi.

Meadows ve adamları, posta arabasının geldiğini duydular. «Karışacak mıyız yoksa karışmayacak mıyız?» diye Kendrick sordu.

«Karışmayacağız,» dedi Meadows,» yeter ki onlar altını alsınlar. Eğer böyle bir şey yaparlarsa, biz de onlara hücum eder, çabuk ve sert bir darbe ile, pusudan, ifadelerini alırız.»

«Onlara mı?»

«Bir hayli hırpalandıkları bir çatışmadan hemen sonra, başkaca bir şey beklemediklerinden, kolay av olurlar. Biz de tepelerine bineriz.»

Scarff bundan hoşlanmamıştı ama, ne O, ne de diğerleri bir şey söylemediler. Meadows'un görüşüne inanmayı öğrenmişlerdi.

Coburn'un, Harry Meadows ile adamlarının yakında olduklarından haberi yoktu. İstasyonun avlusuna geldiklerinde, silâhı elinde, her şeye hazır durumda idi. Daha uzaktan görünce, Tucker Dolan'ı ve Bob Longer'i tanımıştı. Avluda dört at vardı, demek ki ortalıkta görünmeyen iki kişi daha olacaktı.

Oturduğu yerde yarım dönüp arabanın üstüne üç kısa fakat kuvvetli darbe vurmuştu ve sonra araba avluya yaklaşırken, «Binaların açığında dur Dandy, hattâ hemen burada. Beni vururlarsa, atları kamçıladığın gibi yallah, hiç durma.» dedi.

Araba olduğu yerde sallanıp durdu, arkadan kaldırdıkları toz bulutu üstlerine geldi ve yerleşmeye başladı. Çevik ve yumuşak bir hareketle Matt Coburn yere atladı.

«Mer'ba Dolan,» dedi, «görmiyeli yıllar oldu.»

Tucker Dolan çok şaşırmıştı. Matt Coburn'un arabaya muhafızlık yaptığını kesinlikle bilmiyordu. «Senin buralarda olduğunu bilmiyordum» dedi.

«At değiştireceğiz Tucker, seni ilgilendiren bir şey var mı?»

«Ne taşıdığını bilmiyorum Matt, haydut olmadığımı da biliyorsun. Yolcularından birini karşılamak için gelmiştim.»

Madge Healy! Neden?

Araba hafifçe gıcırdadı. Biri yerini mi değiştiriyordu? Yoksa biri yere mi iniyordu?

«Belâlı bir iş değildir inşallah Dolan. Böyle şey istemem. Yolcularımızın güvenle yerlerine götürülmesi gerekir.»

Tucker Dolan dayandığı yerden doğruldu, binanın gölgesinin kenarına kadar yürüdü. Bob Longer uzun ve yavaş bir adımla sağa doğru kaydı.

«Madge Healy arabada mı?» diye Dolan sordu.

Arabanın kapısı açıldı ve Madge Healy arabadan indi. Çantasını sol elinde tutuyordu. Sağ eli ile eteklerini toplamış, yukarı kaldırmıştı. Bütün bunları Matt gözünün ucu ile farketmişti... Eteğin katları arasındaki o el, bir silâh tutuyor muydu?

«Evet baylar? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?»

«Yanınızda bazı kâğıtlar var hamfendi,» dedi Tucker Dolan. «Onları almak için gönderildik.»

Dunning ve Kearns posta arabasından iniyorlardı. Charlie Kearns'in yüzü gergin ve asıktı. Dunning ise sadece meraklıydı.

«Yanımda olan kâğıtlar,» dedi Madge «bana aittir. Onların temsil ettiği mülk kendi paramla ve tarafımdan satın alınmıştır. Hiç kimse — ama hiç kimse — onlarda bir hak ya da bir hisseye sahip değildir.»

«Münakaşa edecek adam ben değilim. Kâğıtları almak için gönderildim. Ve bunu da yapacağım, her ne pahasına olursa olsun.»

«Ve bunu da yapabilecek durumdayız,» dedi Longer, «üstünlük bizde.»

Ortalıkta görülmeyen iki kişi, ortalıkta gözükmek için tam bu anı seçtiler. Meadows onları tanıyamamıştı ama

Matt tanıyordu. Tapu hırsızları, grev kırıcıları ve tam serseri. Medley ve Parsons. Her ikisini de tanıyordu.

Pike Sides posta arabasının arkasından çıktı. «Belki de yanılıyorsun Bob,» dedi. Başını döndürmeksizin devam etti, «Coburn, şenlik başlayınca, Longer ve Parsons benim payım.»

Matt Coburn av tüfeğini hâlâ elinde tutuyordu. Silâh çelik saçma ile doluydu ve bunun bir insana ne yapacağını gayet iyi biliyordu. «Madge Healy benim yolcumdur baylar» dedi. «Wells Fargo'nun bir yolcusu. Size kimin para verdiğini bilmiyorum ama, alacağınız ne kadarsa, yapmak istediğiniz işe değmez.»

«Wells Fargo'nun altınlarını taşıdığınızı anladım,» dedi Dolan, «yoksa seni muhafız tutmazlardı Coburn. Biz altını istemiyoruz. Haydut değiliz. Hanımı da istemiyoruz. İstediğimiz sadece o kâğıtlar.» dedi ve sonra ekledi, «onların uğruna zaten bir kişi öldü bile.»

«Maalesef,» diye cevapladı onu Coburn. «Sana bayan Healy'in Wells Fargo'nun yolcusu olduğunu söyledim. Haydi baylar, yeter derecede bekledik. Arabanın bir tarifesi var ve onun tutmak azmindeyiz. Dolan elimdeki bir ekspres tüfektir, dikkat ettiysen. Bu mesafeden seni ikiye biçerim ve bu Allahın ülkesinde seni kimse kurtaramaz. Bana bir ya da iki mermi yerleştirebilsen bile gene de leşini yere sererim.

«Pike'ı düşünmüyorum bile, hepiniz onu bilirsiniz, biz de sizi tanıyoruz. Kabadayı ve cesur adamlarsınız ve bizi harap edebilirsiniz. Wells Fargo ile bayan Healy hariç, kimse kazançlı çıkmaz bu çatışmadan.

«Ama kabul edelim ki siz kazandınız. Sebebiniz ne olursa olsun, altına dokunun ya da dokunmayın, kanun dışı olacaksınız, bu da sizi asmak için yeter de artar bile. Wells Fargo bunun üzerine sakince oturmaz. Ya bir de bayan Healy vurulursa ne olur size? Sizleri muhakkak sallandırırlar.»

Tucker Dolan duraladı. Matt'in söylediği her kelime doğru idi ve bunu idrak ediyordu. Keza o av tüfeğinin ne yapacağını pek iyi biliyor ve onun için deminden beri düşünüp duruyordu. Aleyhte olan bu kadar şeye karşı kimse karşı durmak zorunda olamazdı.

«Pekâlâ,» dedi Dolan, «bizi namlunun ucuna kıstırdın. Ama Madge Healy'in öldürdüğü O delikanlı, çok önemli bir kişinin yeğeni idi, kocasının kanunî varisi olarak, o kâğıtlar, O adama aittir.»

«Kanunî delil toplayıp getirsen iyi edersin,» diye Matt cevapladı. «Bu arada siz gençler atlarınıza atlayıp uzaklaşın buradan.»

Bob Longer alaylı alaylı konuştu. «Uzaklaşmak mı? Kim uzaklaşır ki? Kim kime emir veriyor? O tüfeği yere korkomaz seni ikiye biçeceğim.»

«Pike,» diye seslendi Matt meydan okurcasına ve tüfeği ona attı. O da tüfeği büyük bir beceri ile daha havada iken yakaladı.

«Haydi bakalım Bob,» dedi Matt, «görelim marifetini, elimde tüfek yok şimdi.»

Bob Longer aradaki on metrelik mesafeye baktı. Bu adam bölgenin en ünlü kabadayısı idi. En sert, en hızlı ve hepsinden üstün dedikleri adam buydu. Longer silâhına davrandı.

Bakanlar onun hareketini gördüler, dinleyenler bir tek ses duydular. Bob Longer ani ve keskin bir darbeyi gömlek cebinin üstünde hissetti. Tabancası doğruluyordu. Aklında bir tek düşünce vardı. *Öldürecekti... Öldürecekti... öldürmek... öldürmek...*

Ve sonra, Bob Longer öldü.

Havada keskin bir barut kokusu vardı, rüzgâr binanın yanındaki ardıç ağaçlarının yapraklarını hışırdatıyordu. Atlardan biri ağzındaki kantarmayı sinirli sinirli salladı, koşumlarındaki tokalar takırdadı.

«Sadece karşı gelmiyordu Dolan,» dedi Matt, «bir çatışma yapmaya hevesli idi.»

«Öyle,» dedi Tucker Dolan acı ile, «ama o tüfeği hâlâ elinde tutsaydın, hayatta olacaktı.»

Bir an Matt tamamen hareketsiz durdu. «Kaşındı kendisi», dedi sonradan.

«Kaşındığı belliydi,» diye Dolan aynı fikirde olduğunu belirtti, «ve mutlaka birini öldürecekti ya da biri tarafından vurulacaktı, her neyse ama, bunu senin yapman gerekli değildi.»

Matt Coburn tekrar onun yüzüne baktı. «Gidiyor musunuz Dolan, sen ve diğerleri uzaklaşıyor musunuz buradan?»

«Evet, gidiyoruz, Matt.» dedi Dolan.

Atına doğru yürüdü, diğerleri de onu izlediler. Atlarına bindiklerinde, Coburn, Longer'i göstererek, «bu ne olacak—» dedi.

«Onu sen göm. Senin marifetin.»

Gider gitmez Madge Healy avluyu geçip istasyon binasına girdi ve önüne çıkan ilk sandalyeye kendisini bırakıverdi. Dizleri titriyordu, midesi bulanıyor ve kendisini hiç iyi hissetmiyordu.

Matt Coburn elini Pike doğru uzattı ve silâhşör tüfeği ona attı. «Çok hızlısın,» dedi, «korkunç hızlı.»

Coburn cevap vermedi. Atlar getirilmişti ve Dandy Burke onlarla meşguldü. Dunning varendaya oturmuş, dirsekleri dizlerinde ve başı elleri arasında idi.

«Kendini topla evlât,» diyordu Charlie Kearns. «Pioche ta üç kişinin aynı sürede vurulduğunu gördüm.»

Coburn tüfeği koluna yerleştirmiş, altıpatlarından iki kovan çıkarmıştı.

Pike onları gördü. «İki tane mi? İki tane?»

«Bak ona,» dedi Coburn.

Pike cesedin yanına gitti ve yüzüstü çevirdi. Kalbin tam üstünde yanyana iki delik vardı ve hepsi bir gümüş dolar ile kapanabilirdi, hattâ belki bir poker fişi ile. Kısık bir sesle küfür etti. İki mermi o kadar hızlı atılmıştı ki, bir tek sesmiş gibi duyulmuştu.

Matt Coburn içeri girdi ve Madge'in yanına oturdu, tüfeği masanın üstüne, tam önüne koymuştu. Oturduğu yerden bütün avluyu ve avluya gelen yolları görebiliyordu.

«Durumu bana anlatsan daha iyi olmaz mı? Madge.»

«Önünde bir bardak kahve vardı. Garson Matt için de bir kahve getirdi ve sonra sessizce çekilip gitti.

«Hiç kimsem olmadı Matt. Hiç bir yakınım olmadı. Daha çocukken teyzem, kendisi ve Ed için devamlı sarhoş kalmalarına yeterli para kazanmam için beni kullandılar. Hiç kimse beni yatarken öpüp, rahatlık dilemedi, Matt, hiç kimse beni yatağa bile yatırıp, üstümü örtmedi. Beni sadece çalıştırdılar.

«Ben de onlardan para gizledim, dinleyicilerimin attıkları paralardan bir kısmını, kaçırabildiğim kadarını sakladım, böylece kaçabileceğim bir at aldım kendime. Kırk dolarım kalmıştı. Bayan Finnegan (Finegın) ve Joe'yu kendime yardımcı tuttum.

«Çok para kazanıyordum. Paramı sarfetmezdim, sonunda bir otel, bir çiftlik ve doğudaki bir demir - çelik fabrikasının hisse senetlerini aldım. Daha sonra bir maden ocağının hissedarı oldum. Sonunda Blue Duck (Bulü Dak)' ın kontrolünü elime geçirdim.»

Matt ona hayretle baktı. «Blue Duck mi? Sen ha?»

«Evet. Willard and Kingsbury (Vilırd ent Kingsböri) de madeni ele geçirmek istiyorlardı. Kira kontratları bitmiş ve benden hırsızlık yapmaya başladıkları bir sırada yüksek tenörlü büyük bir damara rastladılar. Bunu bildiğimi sanmıyorlardı.» Gözlerini kaldırıp Matt'e baktı. «İnsanlara inanmak için yeterli bir tek sebebim bile yok Matt, onun için, madende casuslarım vardı. Onların yanında çalısan maden mühendislerinden biri, aynı zamanda benim de adamım idi. Her nasılsa durumu öğrendiler ve onu öldürdüler. Kira kontratını yenilemeyince madene muhafız koydular, ayrıca başka bir yolu da denediler.

«Willard'ın doğuda oturan bir yeğeni vardı. İyi biri değildi, hiç bir zaman da olmamıştı, ona haber gönderip buraya getirttiler. Benimle karşılaştı, bana iyi davrandı ama ben onun kim olduğunu bilmiyordum. Bana aşkını söyledi ve ben de onunla evlendim. Bütün istediği tapular, izin kâğıtları, ruhsatlar, mülk ve sahip olduğum opsiyonlardı. Onları eline geçirince, kaçtı.»

«Yani denemek istedi, diyorsun.»

«Kaçtı... ama onun kaçtığını bir dostum gördü, ne kaçırdığını bilen bir dost ve onu durduran bir dost. Yaşlı bir adamdı ve kocam olacak o herif ona derinjerini çekti ve onu öldürmek istedi. Ama o dikkatli bir ihtiyardı ve kocamı öldürdü ve valizi bana geri getirdi.»

«Zenci mi?»

Matt'e baktı, durakladı ve sonra, «Evet, kimseye bir şey demedim, zira bunun için onu asmak isteyenler olabilirdi, haklı ya da haksız. O beni korumuştu, ben de onu korudum» dedi.

«Bazıları, kocanı senin öldürdüğünü sanıyor.»

«Bu onların problemi.»

«Peki ya seninki?»

«Carson City'ye gitmek ve kâğıtların bir kısmını tescil ettirmek. Beni bekleyen çok iyi bir avukat var.»

Onu bir kaç dakika inceledikten sonra, «Kaç yaşındasın Madge?» diye sordu Matt.

«Ondokuz... kırkımda hissediyorum. Yalnız bir kızı kimse korumaz Matt. Onu koruyan kendisidir ve dünyanın nasıl bir dünya olduğunu da biliyorsun.»

Kahvesini bitirmişti. «Carson'a kadar sana bir şey olmayacak Madge. Seni oraya götüreceğiz» dedi bir an duraladı sonra, «Pike Sides senin adamın mı?»

«Ocaktaki muhafızlardan biriydi. Kocam öldürüldükten sonra, onun kim olduğunu anladım ve ne yapmak istediklerini öğrendim. Pike'a beni burada bulmasını söyledim, bir muhafıza ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm.»

«Haklısın.»

Ayağa kalktı. «Gitme vakti geldi Madge. Hareket edeceğiz.»

Cesed kaldırılmıştı, atlar koşuma vurulmuş, Kearns ve Dunning arabadaki yerlerini almışlardı. Dandy Burke arabanın yanında ve Pike da gölgede onları bekliyordu.

Matt, Madge Healy'nin arabaya binmesine yardım etti. Sides izledi onu, Matt bir an durakladı, gözleri dağ yamacını araştırdı. Daha önce orada, bir dürbünden yansıyan ışıklar görmüştü.

Şimdi bir şey yoktu. Bir mika parçası ya da bir kuartz olabilirdi.

Matt arkasına baktı. İlk kez olarak Bob Longer'i düşündü. Onu vurmak istememişti, onun meydan okumasını kabul etmek zorunda değildi... neden böyle yapmıştı acaba?

Arabadaki yerine tırmandı ve Burke atları döndürdü, araba yola koyulmuştu.

Evet, neden yapmıştı acaba.

Tucker Dolan haklıydı. Tüfeği elinde tutsaydı, silâhlar çekilmeyecekti.

KISIM 10

Silâhlı çatışmanın haberi Confusion'a, araba Carson City'ye ulaşmadan önce geldi. Matt Coburn, Bob Longer'i vurmuştu — kimi, nedenini adam kaçırmaya teşebbüs diyor; kimisi de bir yolcunun soyulması işin yapılan bir davranışın sonucu diyordu. Ama gerçek, bütün çıplaklığı ile ortada idi. Coburn bir kişi daha öldürmüştü.

Laurle Shannon haberi mutfakta birlikte kahve içerken Joss Ringgold'dan öğrenmişti.

«Joss, Harry Meadows hâlâ dağlarda saklanıyor mu?»

«Hayır, hamfendi. Posta arabasının hareket ettiği sıralarda O da yerinden ayrıldı.»

«Arabayı durdurmaya çalışır mı dersin?»

Joss tereddüt etti. «Hayır, Sanmam. Soymak isteyeceği muhakkak ama önce bir hayli düşünecek ve sonra bu işin tehlikeli olduğuna karar verip, vazgeçecek.»

«Matt'in yüzünden mi ?»

«Matt Coburn çok hızlı davranır. Belki çok hızlı, gereğinden fazla.»

Bir süre kahve bardağına bakarak, sessiz oturdu. «Ne olacak dersin Joss ? Sen bu gibi adamları iyi tanıyorsun.»

Omuzlarını silkeledi sonra, «Her birinin kendine özgü davranışları vardır ama bir adam bir kez silâh kullanmaya başladı mı, kendisine çok dikkat etmelidir. Önce ürkek olmaya başlar. Düşmanları çoğalır, ün avcısı olan bir sürü genç peşinden koşar. Daha sonra silâh taşıyan herkes için bir av olduğunun farkına varır.

«Matt şimdilik iyi bir adam. Vahşi bir bölgenin gereğine uygun, kabadayı ve sert bir adam. Başkasının silâh çekmesini beklediğiniz zaman vurulabileceğiniz anlar vardır. İşler bu raddeye gelince, insan onlardan önce davranmak zorunda kalır.

«Jim Gillette (Cim Cilıt), Jeff Milton (Cef Miltın), Bill Tilghman (Bil Tilmın)... gibi adamlar zorunlu olmadıkça hiç bir zaman silâh çekmemişlerdir. Hickok Hikak)... onu iyi tanırdım. Onu ya da belâ aramak için kasabaya geldiğinizde, yalnış bir hareket yapmamak gerekirdi, aksi halde hemen sizi vururdu. Dave Mathers (Deyv Metırs) ise hasmını hiç beklemezdi. Kasabaya yapmak için geldiğiniz şeyi açıkça söylediniz an, Dave hemen sizi bulur ve daha davranmanıza vakit bile bırakmadan mermiyi yapıştırırdı.

«Confusion ise bambaşka — Matt işi istemiyor ve almasına da gerek yok. Confusion'u hizaya getirmek için silâh kullanmak gerekli. Heriflerin bir kısmı Matt'i tanır. Marşal olunca, tası tarağı toplayıp gider; bir kısmı sakinleşir ve oturduğu yerde uslu uslu oturur; bir kısmı ise onu öldürmek için fırsat kollamaya başlar. Örneğin koca Thompson — bunu yapmak zorunda. Gereği kadar öğündü ve yeteri kadar burada kaldı, başka yerlerde marşalları kasabadan dışarı atmış ya da onları haklamıştı. Artık Matt ile boy ölçüşmesi kaçınılmaz bir olay olmuştur.»

«Peki ya Nathan Bly?»

«O çok soğuk... buz gibi. Buraların en tehlikeli adamı, Matt Coburn ve Calvin Bell hariç. O da dönüşüm noktasını aştı. O artık silâhlı iyi bir adam değil fakat bir katildir.»

Bir süre konuşmadan durdular, sessizliği bozan Laurie oldu. «Joss çiftlikte yağlı çamurlu kısım var mı? Var da benim mi haberim yok??»

Yaşlı adamın gözleri, şapkasının kenarından görünmüyordu. Piposunu çıkardı ve yavaş yavaş doldurmaya başladı. «Gözünüzden bir şey kaçtığını sanmıyorum,» diye cevapladı sakince, «bu çiftlikte yağlı çamur olan arazi yok.»

«Ama batıda var. Schell Creek dağlarında bir su kaynağının yanında yağlı çamur gördüğümü hatırlıyorum.»

Joss Ringgold'un gözleri parladı ama yüzünün değişen manasını gizleyebildi. «Akıllısınız, hem de çok akıllı. Atların izleri gözlerinizden kaçmadı değil mi?»

«Freeman ile sözde posta götüren o adam, Joss, Freeman'ın başı derde mi girdi dersin?»

«İnatçı bir genç. Her şeyi bildiğini sanıyor. İyi silâh kullandığı kanısında.»

«Gerçekten öyle mi?»

«Tabancayı kılıfından çabuk çıkarıyor ama yeterli değil. Birini vurabilir. Büyük adam olmak için çırpınıyor. Birini öldürürse, şimdikinden daha kötü ve daha kurumlu olabilir. Fakat birini vuramaz, ta ki adam sarhoş ola. Bu gidişe, yıl sonunu çıkamaz.»

«Posta götürdüğünü söyleyen adam... onu tanıdın mı Joss ?»

«Bir kaç kez görmüştüm. Postanın emanet edileceği bir adam değil. Hatırlamam biraz uzun sürdü — Scraff isimli biri. Son duyduğumda Harry Meadows ile beraber çalışıyordu.»

«Korktuğum başıma geldi. Senin sözünü dinler mi Joss? Yani Freeman demek istiyorum?»

«Pek sanmam.»

Ringgold ayağa kalktı. «Hamfendi, kişisel işlerinize karışmak istemem ama, babanız olacak yaştayım. Matt Coburn'a aşık oluyorsanız... olmayın. Kötüleşiyor O.»

Joss çalışmaya gittikten sonra Laurie Shannon uzun süre yerinden kımıldamadan oturup düşündü.

Matt Coburn'a aşık mı olmuştu ? Laurie Shannon serinkanlı ve kendine hâkim bir kız olmakla övünürdü, şimdi de hislerini ciddî şekilde eleştirdi.

Aşık mıydı? Bilmiyordu. Önce onu etkileyen Matt'ın kesin erkek davranışları idi, sakinliği, yumuşak başlılığı, atına olan davranışlarındaki yumuşaklık. Sonra da adamın yalnızlığı.

Dağlarda yalnız kaldığı süre, Laurie geceleri sık sık uyanıp onun ne yaptığını düşünüp durmuştu, neredeydi, yalnızlıktan bunalıyor muydu? Kendisi de yalnız bir insan olduğundan, onun ne demek olduğunu pek iyi bilirdi, fakat Matt'in yalnızlığında bir farklılık vardı.

Biraz sonra, düşündüklerini aklından çıkarıp atmaya çalıştı. Joss'un dediği gibi ona aşık olabilirdi, ama belki bir kez daha görmeyecekti onu — özellikle buna dikkat etmesi gerekti.

Halbuki, daha aradan bir saat bile geçmemişti ki, gene onu arabanın üstünde, elinde iyi bir tüfek olan keskin nişancı biri için, ne kolay bir hedef olduğunu düşündüğünün farkına vardı.

Matt Coburn ceketinin üst iki düğmesini ilikledi. Gündüz hava iyice sıcaktı ama akşama doğru serinlik çıkmıştı. Bir kaç dakika sonra gene atları değiştireceklerdi. Bir saatten beri düz ve açık bir arazide gidiyorlardı ama bir an bile gevşememişti. Elleri otomatikman belindeki fişekliğe gitti ve bir kaç fişeği yerinde gevşetti. Gereğinde hazır olması için.

Güneş gözlerinin içine gidiyordu, gölgeler dağlardan aşağı doğru inmeye başlamıştı, çevrede bir kaç dağınık sığır görülmeye başlamıştı. Atlar yavaşlamıştı. Burke, gereğinde onlardan daha hızlı koşmalarını isteyebilmek için, hayvanları yormamaya çalışıyordu. Nal sesleri, koşum takımlarının sesleri, arabanın sallanırken çıkardığı sesler, kulaklarını dolduran gürültüydü.

Ovanın çok ilerisinde son bir toprak anaforu vadinin tabanında sakinledi, zirvelerden serin bir rüzgâr esti. çam ve sedir ağaçları kokuları ortalığı kapladı.

Dandy Burke altı atı sanki tek bir atmış gibi yönetiyordu, kasislerde arabayı yavaşlatıyor, çukurlara tatlılıkla giriyor ve karşı yokuşları arabanın ağırlığından aldığı hızla, kolaylıkla çıkıyordu.

Kırbacının kabzası ile dağları işaret etti. «Bir gün o dağlara gideceğim, temelli kalmak için. O kanyonlardan birini izleyip, yukarı yaylalara çıkacak ve kendime bir ev yapacağım.»

«Ben de aynı şeyi yapmayı düşünüyordum.»

«Yirmi yıl toz yutarsın, araba kolları, posta arabaları arkasında toz yutarsın ve birden yeter derecede toz yuttuğuna karar verirsin. Oraya yüksek çam ağaçlarının ve soğuk suların bulunduğu yere gitmek istiyorum. Kireç yutmaktan ve uçuşan mermilerden kaçınmaktan bıktım artık.»

«Düşündüğüm gibi bir yer bulduğumu sanıyorum, Jeff Davis dağlarının hemen eteklerinde,» dedi Matt. «Devamlı su bulunan bir yer.»

«Kendine bir kadın bulman gerekli. Bir erkek evlenmeli Matt, sen de evlenmelisin.»

«Neden ben?»

Burke dizginleri kaldırdı ve atların hafif bir meyilden aşağı tırısa kalkmasını sağladı. «Artık kötüleşmeye başladın Matt. Elinde silâhla çok süre yaşadın çünkü.»

«Ne yapmamı istiyordun yani? Bob Longer'in bir gün bir salonda beni bastırıp vurmasına imkân mı vereydim? Yahut karanlıkta bir yerden ateş etmesini mi sağlasaydım? Adamın yüzünden anladım niyetini. Beni öldürmesi gerekli sanıyordu... Her zaman şansını deneyecekti. Şimdi ya da sonra.»

Bir süre konuşmadan durduktan sonra Coburn piposunu çıkardı. «Haklısın Dandy,» dedi, «çok sinirli oldum. Bir ürkekliğin yavaş yavaş içimi kapladığını seziyorum. Silâh elimde uyuyorum, yemek yerken silâhımı kucağımda tutuyorum, silâhsız bir tek adım bile atmıyorum. Her gece yatarken, ateş ederek uyanacağımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Aynı yerde iki kez yatmıyorum... tabii elimde ise.»

«Biliyorum,» dedi Burke. Ve gerçekten de biliyordu. Bunu Matt'te ve diğerlerinde görmüştü. Öğüt vermek yapmaktan daha kolaydı. Bir kez o hayatı yaşadıktan ve düşünmeye başladıktan sonra o duygulardan kurtulma olanağı yoktur.

Bu, bir Apache avlar ya da Apache'lerin bölgesinde yolculuk yapar gibi şeydir ve Matt Coburn bu hayatı, uzun süredir yaşıyordu. Hiç bir zaman derin bir uykuya dalmadan uyumasını, ne kadar yorgun olursa olsun, kendi yiyeceğini kendinin pişirmesini, ateşini mutlaka söndürmesini ve sonra geceyi geçirmek için bir kaç kilometre öteye gitmesini, gölgelerin olmadığı yerlerde gölge aranmasını, çevreye uygun düşmeyen şeyleri görmesini, beklenmeyecek şeyi beklemesini öğrenirdi insan.

Gün bitti, uzun bir gece geçti ve bir gün daha geçti. Yollar tozlu idi, yolcular yorgun ve gına getirmişler, sinirleri gerilmişti.

Dik bir yokuşun tepesinde atlar dinlendirilirken yolcular, ayaklarını hareket ettirmek için aşağı indiler. Arazi her yönde açıktı. Dandy Burke atları ve koşum takımlarını kontrol etti, sonra ağzına bir parça tütün attı.

Matt Coburn, Madge Mealy'in yanında durduğunu farketti, «Nerde duracağız Matt ?» diye sordu. «Yani nerde dinlenebileceğiz demek istedim?»

«Eureka'da,» diye cevapladı onu.

«Hareketli bir yerdir orası. Orada bir kaç kez opera binasında oyun verdim. Ondan bir kaç yıl önce de, opera binası yapılmazdan önce, fıçıların üzerine konan bir kaç tahtanın sağladığı bir sahneye çıkmıştım.»

«Neden vazgeçtin?»

«Artık bıkmıştım Matt. Bir evim olmasını o kadar çok arzu ediyordum ki, çok geceler ağlayarak uyuyakalmışımdır. Madencilerin attığı paraları saklardım, teyzem de her buluşta beni döverdi ama gene saklardım.

«Bir kez, sadece onbeş yaşında iken, Austin'de karşılaştığım bir adama yiyecek alması için para vermiştim. Herkes ondan kaçıyordu... Bunu duyunca ona çok acıdım ve bütün yiyecek masraflarını üstüme aldım. Saklamış olduğum otuz dolara güvenerek. Sonra ona kırk dolar daha para gönderdim.»

«Onu tekrar gördün mü?»

Güldü. «O madencinin adı Charley Ramona (Çarli Ramona) idi,» dedi sakince, «Bir gün iyi bir altın damarı buldu. Onu sattı, Denver ve Rio Grande şirketine hissedar oldu ve çok para kazandı.»

«Peki sen ne yaptın?»

Başını kaldırıp ona baktı. «Onun yarısı benim,» dedi gülerek. «Willard ve Kingsbury bunu henüz bilmiyorlar Matt. Benle çatışmaya başladıklarında beni, aklı bir karış havada bir çocuk sanmışlardı. Mücadeleye ben başlamadım, ama işim bitinceye kadar, onları da satın alacağım Matt ve bu şimdiye kadar yaptığım tek öğünme vesilesi olacaktır.»

«İyi edersin. Ama sen gene dikkatli ol. Willard kötü bir adamdır, ama Kingsbury ondan daha rezildir.»

Biribirlerine yakın olarak durmuşlardı, yavaş yavaş ilerleyen gölgelere bakıyorlardı.

«Matt, Pike Sides hakkında ne düşünürsün ?» diye Madge aniden sordu. «Onu tanır mısın?»

«Yeter derecede.»

«Ona güvenilebilir mi ? Yani, başkası onu satın alabilir mi?»

«Hayır. Bir kez kiraladıktan sonra, senin adamın olarak kalır, bu bakımdan güvenebilirsin, ama bir hata yapma ve yanlış anlama. Pike, başkalarını harekete getirmek için gerekli olan bir kırbaçtır fakat sakın ha kırbaçın kabzasını onun eline verme.»

«Teşekkür Matt. Öbür tarafta yaptığın için de çok teşekkür. Onları durduran sen oldun. Beni öldürebilirlerdi Matt. Öldürmek zorunda olduklarını biliyorum. Onu yapacak olan ise Bob Longer idi — bir kaza süsü vererek.»

Matt şaşırmış bakıyordu.

«Evet, Longer'in sırf bunu yapmak için kiralandığını biliyorum. Dolan'ın haberi yoktu. İşi yapacak olan yalnız Longer'di.»

Araba tekrar yola koyulmuştu. Tozu dumana katarak batıya doğru gidiyordu. Eureka'ya geldiklerinde büyük bir canlılık ve rezalet içinde buldular kasabayı. Yüzyirmi beş salon, onbeş çadır tiyatro, yirmibeş kumarhane vardı ve hepsi bütün hızlarıyla çalışıyordu.

Matt yorgundu, her adelesi zırıl zırıl ağrıyordu ve güneşten pırıl pırıl yanan bir ülkeye, bomboş bir ülkeye devamlı bakmaktan gözlerine kan oturmuştu. Colonnade (Kalaneyt) otelinin önünde durdukları zaman Matt aşağıya atladı, Pike da bayan Healy'yin inmesine yardım ediyordu.

«Pike!»

Silâhşör gözlerini ona çevirdi. «Kasabada olacaklar,» dedi Matt. «Onu hâlâ ele geçirmek istediklerini sanırım, o kâğıtları almak için.»

«Teşekkür,» dedi Pike kısaca. «Sen kendi işine bak, ben de kendi işimi bilirim.»

«Bir zararı yok Pike,» dedi Madge. «Bay Coburn'un sözleri benim için değerlidir. Ne demek istiyorsun Matt?»

Onların yanına geldi ve yalnız onların işitebileceği bir sesle, «Bir oda tutun, sonra diğerine taşının. Sizi kıstırmak için gelecekler, bahse bile girerim.»

«Pekalâ Matt.» Gözlerini kaldırıp ona baktı, yüzünün bir kısmı gölgede kalmıştı. Koluna bir el dokundu. «Teşekkür.»

Dandy Burke, Matt'e yardım ederek altın sandığını indirdiler ve birlikte, büronun arkasındaki birinci katta bulunan bir odaya taşıdılar.

«Git de yemeğini ye,» dedi Burke. «Kaleyi ben tutarım. Gelirken bana sandviç ve kahve getir. Önce hafifçe iki defa vur, sonra kuvvetli bir darbe. Sesini alınca, kapıyı açarım.»

Matt elindeki av tüfeğini Burke'e verdi ve dışarı çıktı, arkasından kapıyı iyice kapadı. Koridorda durdu ve her iki yönü dikkatle inceledi. Koridorun sonunda bir kapı, otelin salonuna açılıyordu; diğer uçtaki kapı ise, bir sokağa açılıyordu. Oraya kadar gitti ve dışarısını dinledi, kapıyı açtı, dışarıya baktı ve sonra çıktı.

Sokağı dikkatle inceledikten sonra küçük bir restorana kadar yürüdü, arka taraflarda boş bulduğu bir masaya oturdu. Sırtını duvara dayadı, yüzünün kapıya bakmasına özellikle dikkat etmişti. Sonra bir güzel karnını doyurdu.

Yemeğini bitirince mutfağa gitti ve arka kapıdan dışarı çıktı. Birkaç salonun önünde durup içeriye bir göz attı. Bir sürü kasabanın marşal'ı olan bir adamın becerisi ile birkaç salonu bu şekilde kontrol etti, içerideki adamları kısa bir bakışla değerlendirecek tecrübeyi, geçen senelerin sıkıntılı günlerinde kazanmıştı.

Caddede giderken, hemen hemen otomatikleşmiş bir huy ile, gördüğü atların damgalarına, arabaların içindekilere bakıyordu.

Tecrübeli ve ününün eri bir marşal, yabancı bir kasabada bile olsa, birkaç dakika içinde yabancıları, haydutları, serseri ve gezginleri hemen ayırdedebilirdi.

Matt, Eureka'yı eskiden tanırdı, buradaki adamların, şimdi Confusion'da olan adamlardan bir farkı yoktu, başka kamplardan tanıdığı, ya da ünlerini duyduğu kişilerdi bunlar. Her biri kendine özgü kişilik sahibi adamlardı.

Matt belâ çıkaracak adamları arıyordu ve bunu bulmakta da gecikmedi. Baktığı dördüncü salonda Harry Meadows'u gördü. Adam bir bara belini yaslamış, içkisini yudumluyordu. İçeri girdi ve onun yanında durdu.

«Sana ısmarlıyayım Harry,» dedi Matt.

«Olur,» dedi Meadows ve bardağını boşalttı. «para senin.» dedi. Bunu söylerken de, uzun boylu olan Matt'in yanında küçük görünmemek için, sırtını doğrulttu. Matt'e doğru döndü, «yolda azcık başın ağrıdı galiba,» dedi.

«Yamaçtaki kayaların üstündeki sen miydin?»

«A —ha» Meadows içkisini bir yudumda bitirdi. «Yanımda da bir Winchester vardı.»

«Olduğunu biliyordum. Seni hiç düşünmedim bile Harry. Bu şekilde değil. Sen böyle iş yapacak bir adam değilsin.»

Kendisine karşı daima dürüst davranan, kendi kendini hiç aldatmayan Harry Meadows bunun ne demek olduğunu anlayamamıştı ama gene de memnun olmuştu. «Kimdi oradaki?» diye sordu, «Bob Longer?»

«Evet.»

«Kaşınıp duruyordu zaten.» Meadows bardağıyla barın üstünde daireler çizerken, «Carson'a kadar arabayla beraber misin?»

«A —ha, Pike Sides da var. Magde Healy'e muhafızlık yapıyor.»

Meadows şaşırmıştı bu haber karşısında. «Mağde? Çocuk artis mi? O danseden kız mı?»

«Evet, ama artık bir kız çocuğu değil O ve de düşmanları var. Düşmanları da Willard ve Kingsbury.»

«Öyle ise çocuğun başı dertte.» Meadows bir süre konuşmadan durdu. Sonra, «Matt, o çocuğu daima sevmişimdir. Hiç kimsenin yapmadığı bir işi yapmış, dağ başlarında milleti eğlendirmiştir. Çocuklar isteyince, hatırlarını kırmaz, bayılıncaya kadar dans ederdi. Sana gelince, sen daima dürüst ve erkek bir adam olarak kaldın.»

«Söylemek istediğin ne?»

«Willard ve Kingsbury. Adam tutuyorlar Sebep ne bilmiyorum ama benim yanımdakilerden ikisini de tutmak istemişler. Kavgadan, pis bir kavgadan çekinmeyen tipte adam arıyorlar. Kiralama işini Ike Fletcher (Ayk Fileçır) yapıyor.»

Ike Fletcher bir tapu hırsızı ve her türlü kavgada çok tehlikeli bir adamdı. Adam tuttuğuna göre, maden ocaklarıyla ilgili bir kavga olmalıydı bu.

«Nereye gideceklermiş ?»

«Bilmiyorum. Ama taminim Confusion olsa gerek. Benim çocuklardan biri Colorado ve Arizona da arananlar listesinde olduğundan oraya gitmek istememiş. Bunu onlara söyleyince, o kadar uzağa gidilmeyeceğini, bu nedenle üzülmemesi gerektiğini söylemişler ona.»

Matt içkisini bitirdi. Salonda, olması gerekli olduğu kadar uzun kalmıştı. «Harry gitmem gerek.» kadehini bıraktı. «Seni bir süre daha görmem inşallah.»

Meadows sırıttı. «Bu bir tehdit değil, değil mi Matt?»

«Daha iyisini bilirsin. Seni tanıdığım kadarıyla gerçek şu ki, suratına bir namlu üstünden bakmak istemem.»

«Bu fırsatı bulamayacaksın Matt, o yanınızdaki yüz bin dolar için bile. Sizi rahatsız eden olursa, bu, ben olmayacağım, unutma bunu.»

Matt döndü ve odaya seri bir göz gezdirdi, sonra sağına soluna bakmadan kapıya yöneldi. Yalnız bir aptal başını derde sokmak için aranır. Hayatı zaten yeter derecede belâ ile geçmişti, belâ tehlikesini tanıyabilmek, ondan kaçınmanın bilinmesini de gerektirir. Bazen bir adamla göz göze bile gelmek, belânın ta kendisini davet etmek demektir. Zira bir bakış onlar için bir meydan okumadır ve Matt'in de bu meydan okumaya icabet etmesi gerekir.

Dikkatli olmak Matt için yeni bir şey değildi. Sadece düşmanlarının olduğunu bilmesi yeterli değildi, ünlü bir silâhşor olması başkaları için artık bir hedef durumuna girdiğini hissettirmeye başlamıştı. Silâhşör ya da silâhlı kişileri öldürenlerin, durumu ne olursa olsun, nadiren cezalandırıldıklarını biliyordu.

Otele gelince ön kapıdan girdi ve mutfağa giderek bir sürü sandviç ile bir güğüm kahve aldı. Sonra kalacakları odaya gitti ve önceden kararlaştırılan şekilde kapıyı vurdu.

Dandy Burke kapının karşısında, duvara dayanmış bir iskemle üzerinde oturuyordu. Av tüfeği dizlerinin üzerinde idi.

«Beni unuttuğunu sandım, çok oldu gideli.»

«Harry Meadows'u gördüm. Artık bizi rahatsız etmeyecek.»

«Hah, hiç silâh sesi duymadım.» dedi Burke aniden onun yüzüne bakarak.

«Sadece konuştuk. Hepsi bu kadar. Meadows kazanmak istiyor. O nedenle hâlâ buralarda. Adam hayatında hiç gereksiz bir tehlikeye atılmamıştır. Haydutların çoğu, işlerin kendi işlerine geldiği gibi gideceğini sanarlar. Arabayı bir gün soyacak, daha az para ve daha az tehlike — benim ya da Eugene Blair'in (Ociğn Bıleğr) muhafız olmadığı bir zaman — olduğu zaman soyacaktır. Hiç kimse Blair ile kapışmak istemez.»

«Onunla bir kaç kez birlikte yolculuk ettik.»

Burke yemeğini yedi sonra yatağın üzerine uzandı. Derhal uyudu. Matt sandalyeyi duvara dayadı, odada ışık yakmamıştı. Kahveyi bitirdi kalan sandviçleri yedi ve sonra çizmeleri ile ceketini çıkardı. Ceketini asarken birinin kapı tokmağını yokladığını duydu.

«Haydi gel,» dedi yavaşça. «talihli hissediyorsan kendini gel.»

Yer tahtaları gıcırdadı ve sonra bir sessizlik çöktü ortalığa. Biri kontrol etmeye gelmişti durumu. sadece kontrol etmeye.

KISIM 11

Austin'de Hank Weber (Henk Vebır) de onlara katıldı ve araba yoluna devam eti, Weber arabayı sürüyor ve Burke içerde uyuyordu. Gök gürültüleri, şiddetli yağmur, seller arasında geçen bir yolculuk oldu bu. Doğanın ortaya koyduğu bütün engeller karşısında sürücüler, her nasılsa bir yol buluyor ve araba yoluna devam ediyordu. Bütün bu süre içinde, Matt Coburn arabanın üstündeki yerini bir an bile terk etmemişti. Arabanın verdiği molalarda, olanaklar ölçüsünde uyumaya çalışmış fakat uyurken de tilki uykusu misali, gene her şeye karşı uyanık kalmıştı.

Carson City'ye vardılar ve altın yerine teslim edildi. Madge Healy arabadan indi, Pike Sides da yanında idi.

«Matt,» dedi, «seninle birlikte dönebilir miyim ?»

Kan çanağına dönmüş, yorgun gözleri ile ona baktı. «Dönebileceğini biliyorsun. Burada başın derde girerse, bana haber gönder yeter.»

«Belâyı ben hâllederim,» diye Pike söze karıştı, «başkasının yardımına gerek yok.»

«Teklifim hâlâ bakidir,» diye cevapladı Matt.

«Unutmayacağım,» dedi Madge. Ona bakan gözlerine bir yumuşaklık gelmişti. «Teşekkür Matt, pek fazla dostum yok.» dedi.

«Yakında olur. Sen o ihtiyar adama sadık kaldın, kâğıtlarını sana geri getirene ve sadakat kişiye dost kazandırır Madge.»

Caddede durdu, yalnız bir adam, Madge'in arkasından baktı. Tucker Dolan yanına geldi. «İşsiz kaldım,» dedi çarpık bir gülümseme ile, «işin yapılış şeklini beğenmediler.»

«Kendileri yapsaydılar ya,» dedi Matt. «Silâhşor kiraladıklarını duydun mu ?»

Dolan ona seri bir göz attı. «Belâ Matt, belânın ta kendisi. Beni aralarında istemediler. Yeter derecede kan dökücü değildim onlar için galiba. Kendrick ve birkaç kişi daha tuttular. Onbeş kadar kabadayı oldu hepsi.»

«Sebebini biliyor musun ?»

«Hayır... kimseye bir şey söylemiyorlar. Tek bildiğim şey, olacakların merkezi Healy. Onun da madencilik oyununda olduğunu biliyor musun ?»

«Güzel kulaklarına kadar batmış oyuna,» diye Matt cevapladı.

«Öyle ise oyundan çekilmeli, yoksa onu çiğ çiğ yiyecekler.»

«Sakın bahse girme.» dedi Matt ve Dolan'a dik dik baktı. «Confusion'a döneceksen, bir kaç gün buralarda kal. Sana bir iş düşebilir. Belâya karşı durabilecek ve kafasızca hareket etmeyecek birine ihtiyacım olabilir.»

Ogün öğleden sonrasını ve bütün geceyi Matt uyuyarak geçirdi. Gün ışımadan önce uyandığında kasaba sessizdi. Kapıda hafif bir tıklama vardı.

Kapıyı açtığında Madge Healy'i gördü karşısında. Hemen içeri giren genç kadın, «Giy pantolonunu Matt, uzun paçalı kilot içinde garip görünüyorsun.» dedi,

«Bir hamfendi beklemiyordum.» dedi o da cevaben.

«Komplimana teşekkür. Bir hanımefendi olmaya gayretediyorum ama kolay olmuyor. Matt hemen Confusion'a dönmek istiyorum. Hem de şimdi hareket etmek ve de çabuk gitmek istiyorum.»

«Bir firar plânlamamıştık değil mi ?» dedi Matt, «bunu konuşmuştuk.»

«Şimdi öyle gerekiyor Matt. İşler çatallaşmaya başladı, daha da kötüleşecek.»

Kısaca Madge'e Harry Meadows ve Tucker Dolan'dan işittiklerini anlattı. Ses çıkarmadan anlatılanları dinledi. Sonra pencereye doğru gitti bu arada Matt yüzüne bir az su çarptı, saçlarını taradı ve üstüne bir gömlek geçirdi, acele tarafından.

«Bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim Matt. Ama birkaç dostumdan birisin. Matt, Treasure Vault madeni benim. Diğer madenlerden de birkaçı gene benim. Bunlar büyük ve zengin damarlı madenler. Willard ve Kingsbury bana karşı harekete geçtiler. Balzac'ı koca Thompson'dan satınaldılar —»

«Frenchy Bezant'ı (Frençi Bezant) onun sahibi sanırdım.»

«Thompson'u durduran ne varki ? Frenchy ile bir kavgaya tutuştu ve zavallıyı öldürdü.»

«Eee sonra ?»

«Şimdi de benim Treasure Vault'umun, onların Balzac damarının devamlı olduğunu iddia ediyorlar.»

«Peki hâlâ seninle beraber mi ?»

«Evet.»

Silâhlarını kuşandı. «Pekalâ Madge. Burke ve Weber'i bulalım.»

«Atların yanında hazır bekliyor olmalılar. Senin yardım edeceğinden emindim. Onun için Pike'ı onları hazırlamaya gönderdim.»

Tüfek elinde caddeye çıktığında atlar arabaya koşulmuştu bile. Madge'in arabaya binmesine yardım etti. Pike ahırdan çıkıp geldi ve Madge'in yanına oturdu. Weber' de arabaya bindi. Matt yukarı yerine çıktı ve Burke atları dehledi. Atlar hızla ileri atıldılar. İleride bir köşeyi döndüler ve geçici Wells Fargo bürosuna geldiler.

Austin'de bir yolcu daha aldılar. James Hoyt (Ceyms Hoyt), Denver bölgesinde çalışan ve bir takım New York yatırım firmalarını zaman zaman temsil eden bir maden mühendisi idi. Madge Healy'i sahnede görmiyeli bir kaç yıl olmuştu. Şimdi de karşısında oturan bu genç hanımı bu nedenle tanıyamamıştı. Buna mukabil Madge onu hemen tanımıştı, onun işini ve maden kamplarındaki söylentileri hep bilirdi Madge.

«Batı'da sık sık yolculuk yapar mısınız ?» diye ciddi ciddi sordu.

«Oh, evet. Çalıştığım şirket, satınalmayı düşündüğü, yatırım yapmayı istediği mülkü incelemek için beni gönderir.»

«Confusion'u pek tanımıyorum,» dedi, «gerçekten bir maden kasabası mı ? yani madenler gerçekten söylenildiği kadar iyi mi ?»

«Bazıları iyi sanırsam. Gördüğüm örneklerden bazıları gerçekten mükemmel değer gösteren tenörde.»

Yavaş yavaş Madge adamı işinden konuşmaya yöneltti ve zaman zaman sözü Confusion'a getirmeyi ihmal etmedi. Sonunda adam, «Orada çok kalmayacağım. Belki birlikte bir araba gezintisine çıkarız. Size bölgeyi gösterir ve eğer madencilikle ilegilenirseniz size jeolojik yapısını anlatırım.»

«Ne hoş. Çok memnun olurum.»

Pike Sides devamlı olarak pencereden dışarı bakıyordu ama bu söz üzerine başını döndürdü baktı, masum rolü oynamasından şaşırmıştı.

«İnceleyeceğiniz bir tek maden mi var ?» diye sordu. «Duyduğuma göre Keşif isimli maden çok zenginmiş.» Bir an durakladı. «Gerçekten bir maden ocağı satınalacak mısınız ?»

«Doğrusunu söylemek gerekirse,» dedi genç adam, «Satınalabilirim de, yatırım yapabilirim de. Gerekli yetki burada.» diye göğsünü okşadı.

Çok fazla konuştuğunu farketmişti. Ama ne ziyanı vardı. Pike pek açık olarak bir gezgindi ve bu kız — bir çocuktan biraz büyükçe birşeydi — çok ilgiliydi konu ile Tabii ki madenlerle değil. Kendisi ile ilgili olduğundan emindi. Bir az daha rahatladı ve cevherlerden, toprak kaymalarından, tünel açmaktan, tünel tavanlarının askıya alınmasından, kemerlenmesinden söz etti. Madge hep dinledi, iri gözleri fal taşı gibi açılmış ve pek güzel olarak.

«Bir erkeğin ilgi duyduğu konuda konuşmasını dinlemekten pek hoşlanırım,» dedi. «İnsan çok şey öğreniyor. Ben de maden ocaklarının ismine bayılıyorum. Bu isimleri de nereden bulurlar bilmem.»

Austin'den Confusion'a kadar yolculuk uzun ve tozlu idi. Pike uyumaya başladı. Arabanın verdiği samimiyet içinde ve güzel bir kızın karşısında oturan James Hoyt konuştukça konuştu. Ona verdiği öğütler arasında Confusion'un sokaklarından uzak durması — çünkü sık sık silâh atılmakta idi — vardı. Havadislere göre ocakların sahipliği konusu münazaralı idi. Kasabada iken bu konuyu ve bazı ocakları inceleyecekti.

Madge tekrar isimlerin konusunu açtı ve Hoyt, Treasure Vault ismini söyledi. «Doğrusunu söylemek gerekirse,» dedi, «eğer ocak gerçekten numunelerde ki gibi ise, onu yeni sahiplerinden almak istiyoruz.»

«Demek ki kasabada uzun süre kalmayacaksınız ?»

«Yirmisinde ayrılacağım.» dedi Hoyt. «Ondan önce gezintimizi yapabilir miyiz ?»

«Bakalım. Bir çiftlikte kalıyorum. Orada bir arkadaşım var» — aklına gelen bir ismi söyleyiverdi — Laurie Shannon isimli genç bir hanım. Onu tanıyor musunuz ?»

«İsmi duymuştum.» Hoyt'un içi rahatlamıştı. İsmi duymuştu ve bayan Shannon'un bir çiftlikte yaşadığını madenlerle bir ilgisi olmadığını biliyordu.»

Araba, Confusion'da Wells Fargo ofisinin önünde durunca, Newt Clyde onları karşılamak için dışarı çıktı. Matt Coburn yere atlayan ilk kişi oldu, sonra Pike Sides indi. Hoyt indikten sonra dönüp Madge'in inmesine yardım etti. «Az kaldı unutuyordum,» dedi «İsminizi bana hâlâ söylemediniz.»

Ona gülerek baktı. «Healy,» dedi ve tatlı bir şekilde, «Madge Healy.»

Adamın yüzü bir anda katır tepmişe döndü. Madge Healy'i biliyordu ama onu yaşlı, sert bir kadın olarak düşünüyordu. Böyle güzel ve cazibeli bir kadının Madge Healy olacağını hiç düşünmemişti. Madge Healy'yin bir takım maden ocakları ile ilgisi olduğunu duyduğunu hatırladı birden. Aklına —

«Anlıyorum,» diyebildi, ekşi bir suratla.

Madge dudaklarına gelen bir kahkahayı güç tuttu. «Anladığınızı ümidetmek isterim bay Hoyt — sizi ve temsil ettiğiniz firmayı çok zarardan kurtarır. Willard ve Kingsbury, Teasure Vault'un sahibi değillerdir ve hiç bir zaman da sahibi olamayacaklar.»

Hızla geri döndü ve yanında sırıtan bir Pike Sides ile birlikte uzaklaştı, Hoyt olduğu yerde şaşkın, kalmıştı.

«Bu — bu Madge Healy ha ? Daha pek çocuk bu yahu!»

«Bana öyle geliyor ki kendiniz bizzat böyle olmadığını anladınız. Tavsiyemi dinleyin — size söylediği her kelimeyi ciddiye alın.» dedi Matt gülerek.

«Bu anlaşmayı yapmak üzere çok uzak yoldan geldim,» diye cevapladı Hoyt, halinde belirli bir üzüntü vardı, «ve bu işi yapamazsam amirlerim hiç hoşlanmayacaklar.»

«Ama kaybetmelerine sebep olacak bir anlaşma da yaparsan, daha çok kızmazlar mı ?» diye Clyde fikrini belirtti.

Matt Coburn tozlu caddeye baktı. Binaların temelleri yanında hâlâ çöl bitkileri vardı, adamın biri caddedeki bütün taşları temizlemişti. Birkaç binanın önünde kaba saba tahta kaldırım yapılmaya başlanmıştı, ama bütün bunlara rağmen yalnız caddenin bile bir hayli onarıma ihtiyacı vardı.

Bu gibi kasabaların seslerini bilirdi. Herbirinin kendine özgü tonu vardı. Tonlar farklı olmakla beraber sesler gene aynı idi. — Bir kompressörün iniltileri, matkapların ıslıkları, çekiç ve varyoz sesleri, bir pompanın tarakalı sesi. Piyano ya da müzik kutularından gelen şarkılar, çatlak seslerle söylenen memleket havaları, bardak sesleri, tartışan ya da kavga edenlerin gürültüleri, araba tekerleklerinin uğultuları ve atların kişnemeleri... Sesler aynı seslerdi. Günün her hangi bir saatinde uyanabilir ve saatin kaç olduğunu seslere bakarak söyleyebilirdi.

Aynı şekilde yaklaşmakta olan belânın da sesini bilirdi. Vahşi hayvanların, yaklaşan bir fırtınayı bilmesi gibi, o da, yaklaşan bir belâyı havada hissederdi. Şimdi de bu kasabanın dikiş yerlerinden sökülmek üzere olduğunu hissediyordu.

Kasabaların doğduğunu, büyüdüğünü ve sonra da öldüğünü görmüştü. Kimisi kanunun ya da dinsel etkilerin çokluğu yüzünden batmıştı. Bir kısmı ise, kanunun olmaması yüzünden intihar yolunu seçmişti. Bazıları, ana yolun güzergâhının değişmesinden, ocakları su basmasından, cevherin tükenmesinden ... bir kısmı da inanç noksanlığından gitmişti.

Bu kasabada kanunsuzluk olağan bir şey halini almıştı. Çıban başları belirli kişilerdi. Kimi kasden kimi içinin sıkıntısını atmak için içtiği içki yüzünden işi çığırından çıkarıyorlardı. Kasdi cinayetlerin sayısı artıyordu ve kasaba bir anarşiye doğru yuvarlanıyordu.

Bir kaç kuvvetli adam bir düzen kurabilir, kanun koyar ve onları demir gibi bir elle uygulardı, kontrol kaybedilmeden önce, silâh kullanmadan kanunu hakim kılabilirdi.

Fakat Confusion bu aşamayı çoktan arkada bırakmıştı. Matt Coburn sokaktaki adamı çok iyi tanıyordu. Artık bu kasabayı hizaya getirmenin tek bir yolu vardı. Silâh kullanmak, kullanılacağından hiç kimsenin kuşkusu olmayan bir silâhı daima hazır bulundurmak.

Ufak bir yalnız hareket şimdi, kasabanın patlamasına sebep olabilirdi. Bu hareketin tetiğini çekecek bir kaç adam vardı, kimisi kasden kimisi kazaen bu tetiği çekebilirdi. Buradakilerin çoğunun kanunsuz bir şekilde gayretlerine devam etmek istedikleri belliydi.

«Bu kasabayı seviyorsun, değil mi ?»

Wells Fargo'nun memuru, Matt'in sorusuna omuzlarını silkeleyerek cevap verdi. Bir süre sonra da. «Kasabalar kurulur ve batar. Bir sürü kasaba gördüm ve daha da göreceğim. Bu, keşif kasabası. Felton'a Cohan'a ve Zeller'e ait.»

«Öyleyse onlara ellerini çabuk tutmalarını söyle yoksa kaybederler kasabalarını,» dedi Matt. «Aşağıdaki güruh kazanı patlatmaya hazır. Sonra pişman olurlar ama, gene de yapmaktan geri durmazlar.»

Felton ve Cohan yanlarına geldi ve Coburn onlara kiralanan silâhşorlardan söz etti. «Treasure Vault'a hücum etmeye hazırlanıyorlar.»

Newton Clyde pürosunu yaktı. «Wells Fargo memuruyum. Sevkedilecek altın varsa, sevkederim. Wells Fargo kasaba kurup, kanun uygulamaz ... yol güzergâhı hariç tabii.»

«Ne dersin Matt ?» diye Cohan sordu.

«Bir kasaba komitesi kurun. Oniki. yirmi kabadayı, dürüst, çekingen olmayan, gereğinde silâh kullanabilecek adamları toplayıp bir komite kurun. Sonra bir ültümatom verin. Kanuni davranış sökmezse, manivela harekâtına başlayın — kanunuzu Winchester ile uygulayın. Mahalli '*sallandırma şirketini*' seçin ve sallandırma işi için sağlam ip kullanın. Bu adamları tanırım, bundan başka bir şeyden anlamazlar.»

«Bunlar benim inanmadığım şeyler,» diye Felton itiraz etti.

«Kasaba senin,» dedi Matt Coburn, «istediğin şeye inanabilirsin. Neye aşağıya inip de Koca Thompson'a terbiyeli davranmasını söylemiyorsun ? Silâhlarını rafa kaldırmasını ve kendisinden bir iş bulmasını istesene ?»

Felton kızardı ve konuşmak için ağzını açtı ise de Coburn ona aldırmadan devam etti. «Şimdiye kadar kaç kişi öldürüldü ?» diye sordu.

«Onsekiz,» diye cevapladı Cohan, «otuz bilmem kaç günde. Ama hepsi kasabanın içinde olmadı.»

«Kaç soygunculuk ?»

«Onları sayan kim ? Çoğundan kimsenin haberi bile yok.»

«Şiddet istemiyoruz, »dedi Felton inatla. «Bunun başka bir yolu olmalı.»

«Thompson ve Gorman — eveet, Willard ve Kingsbury de aynı şekilde — gibi adamlar, şiddete inanmayanları pek severler. Zira kendileri böylece serbest kalırlar, şiddete inandıkları için onu rahat kullanırlar. Madge Healy'ye sor istersen.»

Bir takım kasabalı onların çevresinde toplanmış, konuştuklarını dinliyorlardı. «Eğer Keşif'e el koymak isteseler,» diye sordu, «sen ne yapardın Cohan ?»

«Kavgaya girerdim. Başka ne yapılabilir ki ?

«Ve ben de,» diye Zeller söylendi, «ben de kavga ederim.»

«İşte böyle Felton. Komitenin iki elemanı hazır.» Coburn, Gage'a baktı. «Senden ne haber ?»

«Hayır» diye kesinlikle reddetti Gage. «Beni bu işin dışında tutun. Kasabaların doğuşunu ve batışını gördüm. İşler kesat gitmeye başlayınca, tası tarağı toplar, başka kasabaya giderim. Bir kaç yıl içinde, bir enkaz yığını olacak bir yer için, neden kellemi tehlikeye sokayım ?»

«Buckwalter ?»

«Başka kasaba bulunur ama, bir tek kellem var.»

«Aptalca bir iş ama,» dedi, Clyde, «komiteye katılabilirim. Sırf şu serserileri kovmak için işi kabul ederim.»

«Hayır,» Felton ısrar etti. «Bunlara gerek yok. Bu iş kendiliğinden yatışacak.»

Coburn omuzlarını silkeledi. «Beni ilgilendiren bir konu değil artık. Kasabadan gidiyorum. Altınını yerine teslim ettim Felton. Paramı alıp gideceğim.»

Clyde ona bakıyordu, Buckwalter ve Gage de aynı şekilde gözlerini ona dikmişlerdi. Cohan bir şeyler söylemek istedi ama o da susmayı tercih etti.

Felton cebinden beş altın para çıkardı ve Coburn'un avucuna koydu. «Teşekkür ederim Matt, çok iyi bir iş becerdin.»

Matt ahıra doğru yürüdü ve atını dışarı çıkardı. Dandy Burke yanına geldi. «İşi almayacak mısın ?»

«Hiç kimse bana bir iş teklif etmedi ki ve zaten etselerdi de kabul etmeyecektim.» Eyerini aldı ve küheylanın üzerine kapattı. «Oradakiler kötü bir güruh Dandy, belki de şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsü. Fazla bir zaman da kalmadı zaten.»

Caddenin öbür tarafında bir sürü it uğursuz toplanmış onu seyrediyordu. Clyde ağzından sigarasını aldı ve nefretle onları gözledi. «İşte gidiyor baylar. Kasabamıza sükûnet getirebilecek tek adam gidiyor. Kasabayı mahvolmaktan kurtaracak tek adamı kaybediyoruz.» dedi yanındakilere.

«Hiç de değil,» dedi Felton tiz bir sesle. «Bu kasabayı ben kurdum ve —»

«Ve batıracaksın.»

Buckwalter sakin bir şekilde konuştu. «Onu tutun derim, Felton. Newt haklı. Onu tutmazsanız, yerimi kapayacağım. Eşyalarımı yükleyip giderim buradan. Hepsinin yanıp kül olmasını görmektense, yol yakınken, bir az zararı göze alıp giderim.»

Felton kulaklarına inanamadı. Önce ona sonra Gage'e baktı. «Ciddi misiniz ? Gerçekten ayrılacak mısınız ? Ama neden, başlayalı ne kadar olduki.»

«Felton, buralarda uzun süre kalmadığın belli,» dedi Buckwalter, Fessenden'in hikâyesini hiç duydun mu ?»

«Hayır.»

«Fessenden'de burası gibi kurulan bir kasabaydı. Ocaklar bu kadar zengin değildi ve bu kadar çok insan yoktu. İki marşal öldürmüşlerdi, artık hiç kimse işi istemiyordu. Birkaç gün içinde kasaba şirazesinden çıktı ve bir gece Peggoty Gorman içki istedi. Barmen, barın diğer ucunda idi. Peg barın açık ucunu dolaşıp bir şişe aldı. Sonra başka bir arkadaşı için de bir şişe alıp ona attı.

«Barmen ne olduğunu görüp anlamıştı. Koşarak geldi ve Peg'in kolunu tuttu. Peg de adamın suratının ortasına elindeki şişeyi indirdi. Adam yere düşünce, Peg birkaç kez de tekmeledi ve sonra bardaki bütün arkadaşlarına şişe atmaya başladı.

«Oradaydım ve gözlerimle gördüm,» dedi Buckwalter. «Yavaşça dışarı sıvıştım. Eşyalarımın çoğu henüz gelmemişti. Olanları bir arabaya doldurdum ve yola çıktım. Yüklemeyi bitirinceye kadar onlar birinci salonu yıkmışlar, ikincisine başlıyorlardı. Bir kısmı da dükkânları açıp istediklerini almaya başlamışlardı, başka bir gurup ise dans salonuna doğru gidiyordu.

«Ana yola bile çıkmayı düşünmedim — aptallık olacağını biliyordum. Kasabanın arkasındaki tepeye yöneldim. Orada bulunan bir ocaktakileri uyardım ve yoluma devam ettim. Tepeyi aşmadan önce arkama baktığımda, kasaba alevler içindeydi.»

«Bu kadar meşhur olduğuna göre,» dedi Felton, «Coburn'u neye çağırmamışlardı.»

«Çağırmasına çağırdılar ama,» dedi Buckwalter, «O geldiğinde kasabanın küllerinden hâlâ dumanlar tütüyordu. Bir kaç ocak çalışmaya hazırlanıyordu ama, en yakın izabe ocağı ile postane yetmiş kilometre ötede idi. Bir daha hiç kimse gelmedi.»

Felton önüne bakıyordu. Yaradılışından şiddete karşı idi, bir kasabanın kendi kasabasının serserilerden temizlenmesi için bir silâhşorun kiralanmasına aklı bir türlü yatmıyordu. Bunun başka bir yolu olmalıydı. Ayrıca -

bunu itiraf edecek kadar dürüsttü — Matt Coburn'u bu kasabada istemiyordu. Acaba Laurie Shannon yüzünden mi ?

«Ne haber Dick ?» dedi Cohan, «Onu kandırmaya çalışalım mı ?»

«Hayır,» dedi Felton, «Ben marşal olacağım. Bu işi ben yapacağım ve de yalnız olarak.»

Hepsi ona, inanmayan gözlerle baktı, bu sırada Matt Coburn'un tepeyi aşan atının nal sesleri kulaklarına geldi.

KISIM 12

Rafter LS'in avlusuna geldiği zaman gördüğü ilk kişi Joss Ringgold idi. Yaşlı adam başını salladı. «Mer'ba Matt.» Onarmakta olduğu koşum takımından başını kaldırdı ve eve doğru bir göz attıktan sonra, «Yolda başınızın derde girdiğini duyduk,» dedi.

«Eh biraz.» Matt atından indi ve atını bağladı. «Sizler de biraz dolaşıyor sunuz galiba ?»

«Söze değmez. Free, kaçan hayvanların arkasından Strawberry'ye kadar şöyle bir uzandı ama bir şey bulamadı.»

«Sığırların o kadar uzağa gitmeleri pek akla yakın değil,» dedi Coburn, «burada ot ve su bolken.»

«Scarff gelmişti de,» dedi Ringgold gelişigüzel bir konuşma havasında. Olup bitenlerden adamcağızın haberi yoktu, sadece Matt'ten hoşlandığı için ona olanları anlatıyordu. Ayrıca bir adamın arkadan vurulması da hoşuna gitmezdi. «oralarda bizim sığırları gördüğünü söylemişti.»

Scarff ... onunla ilgili olarak duyduğu son haber, herifin Heary Meadows ile beraber olduğu idi. Meadows'un gizlendiği yere doğru gittiğini gördüğü atlının Free Dorset olduğundan çok emindi, sonra da Dorset'i, Strawberry'de görmüştü. Bu işin bir yerinde bir düzen vardı ama henüz bunu anlayamamıştı. Her ne hâl ise, Meadows ile Dorset arasında bir bağıntı vardı ... Dorset, Meadows'un peşine düşecek kadar esaslı bir adam olmadığına göre... ?

Laurie Shannon kapıda gözüktü. «Matt, sesini duyduğumu sandım, demekki yanılmamışım. Ne yapıyorsun orada, içeri gelsene?»

Ona baktı, sonra gülümsedi. «Beleş yiyecek arıyorum. Belki bana verecek bir kahven bulunabilir diye düşündüm, Laurie.»

«Yalnış yere gelmemişsin. Joss sen de kahve istiyor musun?»

«Daha sonra, hamfendi.»

«Free nerede?» diye sordu Laurie.

«Horse Heaven (Hors Hevın) da otlakları kontrol ediyor. Güneş batmadan önce geleceğini sanmıyorum.»

Matt kendisini sandalyenin üzerine bıraktı. İçinde birden büyük bir rahatlık hissetmişti. Freeman Dorset'i görmek istemiyordu canı. Genç adamın takdim edeceği belâ ile uğraşmak istemiyordu. Sadece dinlenmek, rahatlamak istiyordu.

Çiftlik evinin mutfağı gölgeli ve serindi, kahvenin kokusu ve Laurie'nin ortalıktaki dolaşması hoşuna gidiyordu. İçindeki gerginlik yavaş yavaş kayboldu. Kahvesini yudumlarken kaslarının gevşediğini ve rahatladığını duyuyordu. Sadece burada, içinin tamamen rahatladığını ve huzura kavuştuğunun farkında idi. Laurie Shannon ne yapmışsa yapmış, kendisine güvenli ve rahat bir yer, bir ev kurmuştu.

«Bunu nasıl becerdin?» diye aniden sordu. «Yani bu yeri nasıl yaptın, demek istedim?»

Elinde kahve güğümü pencereden dışarı baktı. Sonra belli belirsiz omuzlarını silkeledi. «İstediğim buydu — bu kadar basit. İrlanda'da evimiz vardı, küçük, güzel bir ev. Çok sonra, kendi evimiz olmadığını öğrendim ... kiracıydık. Yedi yaşında iken Birleşik Devletlere geldik ve Pennsylvania'ya yerleştik, babam orada bir demir ve çelik fabrikasında iş buldu. Delisi dışında bir İrlanda'lıydı ama içinden akıllı bir adamdı. Bir hayli para biriktirdikten sonra hep birlikte batı'ya geldik ve demiryolunda çalışmaya başladı. Bir süre sonra da Oregon'a yerleştik, burada bir çiftlik aldık. Annem ölünce, babam ve kardeşlerime ben baktım evde. Sonra babam yıkılan bir kütük yığınının altında kalıp öldü.

«Çiftlik bir hayli bakımlı ve değerli idi. Çiftliği satıp parasını aramızda paylaştık ve ben kırk baş hayvan muhafaza ettim. Bir kaç yer değiştirdikten sonra burasını buldum ... artık burada kalacağım.»

Matt'in karşısına oturdu. «Sen ne yapacaksın Matt ? Kasabalarını hizaya getirecek misin ?»

«Hayır.»

«Madge Healy'in seninle birlikte Carson'a gittiği doğru mu ?»

«Evet. Büyük bir teşkilât — maden spekülatörleri onun mülküne sahip çıkmak istiyorlar. İnan bana, yalnış kapı çalmışlar.»

«Neye benziyor o kız Matt ? Güzel mi ?»

«Hiç kuşkun olmasın. Üstelik göz alıcı da diyebilirsin. Ve bir hanımefendi Laurie. Ama içinden çok kuvvetli, kale gibi bir kız. Onlarla esaslı mücadele edecek.»

«Yardım edecek misin ona ?»

«Yardım istemedi benden. Bir silâhşor tutmuş kendisine, Pike Sides. Korkunç biri ama iyi bir adam. Üstelik iyi de olması gerekli. Karşı taraf adam kiralıyor — bir çatışmaya hazırlanıyorlar.»

Bir atlının geldiğini duyuncaya kadar konuşmaya devam ettiler.

«Free olmalı,» dedi Laurie. «Onunla konuşmam gerek.»

Ayağa kalkarken Matt kıza baktı. «Bana getirme onu, bırak kalsın.»

«Ne yaptığını bilmek istiyorum,» dedi, «Strawberry'de hayvan yoktu. Kendisinin de olmayacağını bildiğini sanıyorum. Döndüğünde kendi düşüncelerine okadar dalmıştı ki, oraya neden gittiğini bile unutmuştu.»

«Biliyorum. Bırak kalsın.»

Atlı avluya girmişti, ağılın önünde atından indi ve kapıya geldi. Mahmuzlarının şakırtısı duyuluyordu. Kapıya hafifçe vurdu ve Laurie cevaplayınca içeri girdi.

Matt Coburn'u görünce Dorset, olduğu yerde dona kaldı; tavrında belli bir değişiklik oldu. «Ayrılmak istediğimi söylemek için geldim. Kendime bir silâhşor işi buldum.»

«Gideceğine üzgünüm,» dedi Laurie. «Senin tabirinle bir silâhşör işi ile ne yapacaksın?»

«Silâhşorluk benim mesleğim zaten,» diye sertçe cevapladı. «Ike Fletcher tarafından kiralandım. Yapacağımız bir kaç silâhlı çatışmamız olacak «Dorset, Matt'e doğru döndü. Sana teklifte bulunmamasına şaşırdım doğrusu.» dedi.

«Cesaret bile edemez.» diye Matt sakin bir şekilde cevapladı. «Ike Fletcher bir mülk hırsızı, bir soyguncu ve adi bir canidir. Senin yerinde olsaydım, bu işe girişmezdim.»

Dorset ellerinin başparmaklarını bel kayışının arkasına taktı. «Ike Fletcher'in yüzüne böyle konuşamazsın.» dedi. «Silâhına çok çabuk bir adam.» Bir an durakladı, «Ben de öyle.» dedi.

«Bundan hiç kuşkum yok,» dedi Matt, «fakat Ike Fletcher kanunî sahiplerine ait mülkleri ele geçirmek için adam tutuyor. Özel olarak, Madge Healy'ye ait mülkün peşinde.»

«Eee, ne olmuş yani. Bu onun problemi, eğer sahip olmasını bilmezse. O zaten bir—»

«Dur orada, Dorset. Bir tek kelime daha söyleme.»

Matt Coburn'un sesinin tonunda olan bir şey Dorset'in sırtını buz gibi dondurdu, adamın tüyleri diken diken oldu. Tereddüt etti. Daha bir kaç gün önce Matt Coburn ile boy ölçüşmek için kendisini hazırlamıştı, ama bu sakin odada karşısında oturup sakin sakin kendisine bakması başka bir şeydi. Dorset kendisini iyi hissetmedi.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Laurie Shannon yanına geldi ve avucuna bir kaç altın para bırakıp, «İşte paran burada, artık gidebilirsin Freeman. Bir daha geri gelmesen iyi edersin. Silâhlarını başkalarına kiralayan insanlardan hoşlanmam.» dedi.

«Peki ya bu?» Dorset kızgınlığını bastırmak için çamurlaşmıştı. Sesinin tonu yüksek ve tizdi. «Ondan ne haber?» dedi.

«Silâhımı kanundan başka kimseye kiralamamışımdır.» dedi Matt sakin bir sesle. «İkisi arasında bir fark var evlâdım. Şimdi öğütümü dinlemez ve bölgeyi terk etmezsen, Pike Sides'tan uzak dur öyle ise. Seni öldürür o Dorset.»

«Zor yapar.» dedi ve topukları üstünde dönüp dışarı çıktı.

«Şimdi de işçisiz kaldım,» dedi Laurie, «bu çiftlikte çok adama ihtiyaç yok ama, hiç olmazsa iki ya da üç kişi gerekli.»

«Tanıdığım biri var. İyi silâh çeker fakat aynı zamanda birinci sınıf bir sığır çobanıdır iyi ve güvenilir bir kişi. Adı Tucker Dolan. Sana onu göndereceğim.» Matt bir an durakladı, «Dorset gibi iki adamın işini yapar da hiç böbürlenmez bile.»

«Madge Healy Matt — ona aşık mısın ?»

Şaşırmış bir halde ona baktı ve güldü. «Kızcağızı doğru dürüst görmedim bile. Daha önce bir kaç kez konuşmuştuk. İlk kez bu yolculukta onu biraz tanımak fırsatını buldum.»

«Sorumu cevaplandırmıyor bu Matt?»

«Hayır, ona aşık falan değilim. Herhalde bir kadın için aranan bir erkek değilim, kaldı ki Madge'in kendine ait problemleri var.»

Bir süre sessiz oturdular. Düşünceleri zaman zaman Confusion'a kayıyordu. Tahribata, yakıp yıkmaya içinden karşı olduğu için Kasabanın durumu onu üzüyordu. Ne olacağı gün gibi aşikârdı. Diğer yerlerde olduğu gibi önce ufak soygun ve tahribat ile işe başlayacaklar ve sonunda kasabayı kül haline getirip bırakacaklardı. Mantığın alacağı bir şey değildi, zira tahrip ettiklerinin bir kısmı kendilerinin malıydı. Bindikleri dalı kesmekten başka bir şey değildi.

Onlara engel olabilirdi. Bunu çok iyi biliyordu. Ama engel olma kanlı ve güç olacaktı. Ama bunlar, mantıkî konuşmadan anlayan kişiler değildi. Onlar sadece silâh ve yumruk kanunundan anlarlardı. Artık bu gibi şeylerle meşgul olmak istemiyordu ama bir bakıma da kendini sorumlu tutuyordu.

«Hepimiz bu işten bir nebze sorumluyuz,» dedi Laurie'ye, «kanun ve nizam hepimize düşen bir iştir. Bundan kaçınırsak, bir süre sonra ortaya anarşi çıkar sonra da arkasından tahribat gelir. Bu tıpkı güzel bir bina inşa edip içine vahşi hayvanları bırakmaya benzer.

«Bu eski bir savaştır. Uygarlığın, barbarlığa karşı; sulh ve sükûn ile büyük emeklerin, düşüncesizliğe, kötülüğe ve tahribata karşı verdiği büyük bir savaştır.

«Önceleri Confusion'da bu iş için uygun zaman vardı, sıkı ve kuvvetli bir el her şeyi kontrol altına alabilirdi. Ama şimdi iş işten geçti.»

«Oraya dönecek misin Matt?» diye Laurie sordu.

Ona bakarak, acı acı gülümsedi. «Bu benim içimde olan bir şey Laurie. Oradan uzak durmam gerektiğini biliyorum ama gelgelelim gözümün önünde böyle bir şeyin olmasına da üzülüyorum. O Felton — benden hoşlanmıyor, ben de ona pek aldırmıyorum fakat adam burada bir şeyi temsil ediyor. Bu böş ülkenin bu kısmında adam yeni bir düzenin öncüsü, istikrar, sulh ve sükûnu temsil ediyor. Ona tutunmak ve onu izlemek gerek Laurie. Bir gün bu ülkede büyük bir adam olacak O.

«Bak hele, kim kime neler söylüyor.» dedi ve güldü. «Benim deli bozuk bir İrlandalı olduğumu unutuyor musun? İstikrarlı ve sakin bir adam isteyen kim. Ben vahşi bir adam isterim.» Matt'in gözlerinin içine baka baka, «senin gibi Matt.» dedi.

Kendisinin kulaklarına kadar kızardığını hissetti. «Benim gibi mi? Bundan daha kötüsü olamaz. Beni bir at sırtından sarkar bir halde ne zaman eve getireceklerini bilemezsin.»

«Hayır mı? Confusion'daki işini bitirdikten sonra gel ve beni gör.»

Geldiğinde kasaba sakindi. Gene aynı şekilde arka yolları izleyerek kuru yamaçlardan ve kanyonlardan dolaşıp Keşif'in bulunduğu tepeye çıkmıştı. İlk gördüğü, göğsünde yıldızı ile Dick Felton oldu.

Coburn gem kastı ve eyerin üzerine oturdu, bir Felton'un yüzüne bir göğsündeki yıldıza bakıyordu. «Cesur adamsın vesselâm. Bunu takdir etmek gerek Felton.»

«Korktuğumu mu sanıyordun?»

«McGuinnes de korkmuyordu,» dedi Coburn. «Cesur ve yürekli bir adamdı, iyi bir marşal olmak istiyordu. İstediğin şekilde yönetebileceğin kasabalar vardır, silâhsız ve öldürmeksizin. Ama bu kasaba o cins bir kasaba olmaktan çoktan çıkmıştır.»

«Bunu göreceğiz,» dedi Felton inatla.

«Ike Fletcher'i tanıyor musun?»

İrkilen Felton başını kaldırıp baktı, «Ne olmuş?»

«Buraya geliyor. Beraberinde kiralık silâhşorlar ile birlikte, Madge Healy'in altın madenini alacaklar. Onu kasabadan, bölgeden ve iş hayatından atmak istiyorlar. Madge Healy'nin yanında Pike Sides var, başkalarını bilmiyorum.»

Dick Felton kasabaya doğru baktı, içinde derin bir acı vardı. Kasabasının iyi bir yer olmasını istiyordu, adına dikilmiş bir abide olmasını istiyordu ve bundan gurur duyacaktı. Matt Coburn'dan ve onun getireceği her şeyden nefret ediyordu ama bununla beraber, onun bildiklerinin bir kısmına sahip olmayı da çok istiyordu şu anda.

Atın üstünde duran adama baktı. «Ne yapabilirim? Göğsünde yıldız ile oraya gitmek, yeterli olmasa gerek.»

«Hayır yeterli değil. Bak Felton bu özel bir iştir. Herkes bunu yapamaz — sen de bu herkesten biri olabilirsin. Yerinde olsam elime bir av tüfeği alır oraya giderim ve onlara kanunun ne olduğunu söylerim, karşı koymak isteyen ya da dinlemek istemeyen ilk adamın ağzına, tüfeğin dipçiğini yapıştırırım. Silâhına davranırsa... vururum.»

«Yapamam böyle bir şeyi. Onlarla konuşurum. Birlikte ve elele çalışırsak güzel ve zengin bir kasabamız olacağını anlatmak, onları ikna etmek isterim.»

«Felton, kanun zayıfı korumak ve kuvvetlinin de kuvvetini tasarruf etmek için yapılır. Thompson ve Gorman gibi adamlar kanun istemezler. Onlar kuvvetlidir ve kuvvetlerini kullanmak arzusunda oluşları onlara iktidar vermektedir. İstediklerine el koyabiliyor, istediklerini yapıyorlar. Şimdi sen onlara, bu iktidarı, istemedikleri bir şeyin karşılığında bırakmalarını, terketmelerini söylüyor sun. Onlar için, bir başka mantar kasaba bulmak işten bile değil ve fark etmez, ha bu olmuş, ha başkası.

«Pekâlâ, senin özelliğin ne?» Felton dönmüş ona bakıyordu, «Ben kasabayı yönetemezsem, sen nasıl yönetirsin?»

«Belki ben de yönetemem... ama yönetebileceğimi sanıyorum ve hepsi de bu değil, onlar da benim yönetebileceğimi sanıyorlar. İşin püf noktası burada. Onların yanına, onları kendi oyunlarında mat etmeye hazırlıklı olarak gittiğimi, onlardan biraz daha fazla kabadayı, daha sert ve kendimden daha emin olduğumu biliyorlar. Bunu daha önce de yaptığımı bildiklerinden, ben daha avantajlı durumdayım. Bu, bana yardım eden, onları engelleyen bir husustur. Bu işi daha önce yaptığımı hepsi bilir ve bir kısmı da yapılırken görmüşlerdir.

«Daha önce yaptığımı bildiklerinden, şimdi başaramayacağımdan emin değillerdir. Bu gerçek daima içlerinden onları rahatsız eder ve hiç biri karşıma çıkıp, aksini kanıtlayacak adam olmak istemezler.

«Hepsinin birden karşısına çıkmak istersen, fırsat bulamazsın. Onları biribirinden ayırman gerekli, her birini yalnız başına bırakman gerek. Karşına çıkan adam, ölecek olduğunu ve başkalarından yardım göremeyeceğini bilmeli, yanındakinin ya da arkasındakinin ölebileceğini, kendisine bir şey olmayacağını düşünmemeli. Bir kez bunu başardın mı? kendiliklerinden dağılırlar.»

Bu sözlerdeki akıl payı büyüktü. Dick Felton istemeye istemeye kabul etmek zorunda kaldı. Ama bir kez ok yaydan çıkmıştı, tuttuğu yoldan artık dönemezdi, geri dönmesi güçtü. Mantığı geri dönmesini söylüyordu geri dönüp işi profesyonel birine bırakmasını söylüyordu ama fikri kafasından atabildi ve tabanca kemerini beline yerleştirdi. «Yapabilirim,» diye ısrar etti, «ve de yapacağım.»

Matt Coburn omuzlarını silkeledi. «Her erkek gururunun çizdiği yolda gider, sonunda başı belâya girse ve onu namlunun ucuna getirse bile.»

Dan Cohan yanlarına geldi. «Konsül toplantısı var,» dedi, «Olin Kingsbury kasabaya geldi. Bizlerle konuşmak istiyor.»

Kasabaya bakarak Felton tereddüt etti. «Acelesi yok, beklesin,» dedi Cohan, «Haydi, gidip Zeller'i bulalım.»

Yürüdü sonra durup arkasına döndü. «Sen de gelmek ister misin Matt, istersen bizimle gel.»

Wayne Simmons, Newton Clyde, Buckwalter, Gage ve Zeller de oradaydılar. Sonra Fife geldi, odanın arkasında bir yerde durmuştu. Kingsbury temiz, siyah elbiseler giymiş uzun boylu bir adamdı, kırk yaşlarında kadar vardı. Gözlerini odadakilerin üzerinde gezdirdi.

«Baylar, derhal konuya geçeceğim,» dedi, bu sırada Ike Fletcher yanında Kendrick ve Dorset olduğu halde odaya girdi.

«Kasabanız, kanunsuzluktan karmakarışık, Burada büyük bir iş yeri sahibi olan bir kimse olarak, bir marşal'a ihtiyaç olduğunu belirtmek isterim. Bu iş için seçilmiş bir adam var. Sizi koruyabilecek tek kimse... Koca Thompson.»

KISIM 13

Kingsbury konuşurken bu kez içeriye Koca Thompson girdi, başparmaklarını tabanca kemerine taktı, küçük ve kötü bakışlı gözlerini, odadakilerin üzerine dikti.

«Hayır,» dedi Felton düpedüz. «Belânın çoğu Thompson'un başının altından çıkıyor zaten. Bu kasabada marşal olamaz.»

«Getireceğim işi istiyorsanız —» diye Kingsbury konuşmaya başladı.

«İşinizi de istediğimizi pek sanmıyorum,» dedi Felton, içinden titriyordu ama dışından pek sakin görünüyordu. Cesur ve yürekli bir kişi olduğu muhakkaktı, ne söylediğini de pek iyi biliyordu. «Buraya kiralık bir sürü silâhşor ile birlikte geldiğinizi öğrendim.»

Kingsbury gülümsedi. «Gerekli olanı yaparım. Kasabada kanun diye bir şey yok. Burada mülküm var. Sizin ise bir marşalınız bile yok.»

«Marşal benim,» diye Felton cevapladı. «Kanunu uygulayacağım. Sokaklarda silâh atmayı yasaklayarak işe başlıyorum. Bugünden itibaren el değiştiren bütün tapular, yetkili kanun mercii tarafından incelenecek.»

Kingsbury gülümsemesine devam ediyordu. «Sokakta silâh atılmasını önleme yeteneğinizden kuşku duyarsam beni af ediniz. Thompson uygulayabilir ama siz uygulayamazsınız.»

«Gerekli yardıma sahip olabilir,» dedi Cohan, «tapu konusunda da gerekli kanunî işlemlerin yapılması için biz de onu destekleriz. Burada başkasının malına sahip çıkılamaz.»

Kapı açıktı ve bu anda yanında Pike Sides olduğu halde Madge Healy kapıda göründü. «Söylediğine çok sevindim Dan,» dedi, «Bay Kingsbury'nin silâhlı adamları şu anda Treasure Vault'un arkasındaki tepede bulunuyorlar. Mülkümü işgal etmek için beklediklerinden eminim.»

«Ölü eşinizin varisi olarak bayan Healy,» dedi Kingsbury, «korunmanız için bizden yardım istemenizden daha tabii ne olabilir? O adamlar benimdir ve orada sizi korumak için bekliyorlar.»

«Ölü eşim,» dedi Madge Healy, «malıma sahip değildi. Onunla tanışmadan önce o mal benimdi, kimseye de bir hak tanımadım. Korunma meselesine gelince, kendimi pekâlâ koruyabilirim.»

Matt Coburn dışarıda kalmıştı, açık bir pencerenin yanında durmuş konuşulanları duyuyordu. Confusion'da kendine ait bir malı yoktu, resmî bir pozisyona sahip değildi ve konuşmaya da hakkı yoktu. Ama dinlemesini engelleyecek bir şey yoktu. Treasure Vault'un üstünde bekleyen adamlardan söz edilir edilmez, gözlerini o tarafa çevirdi. Bir sıra adam, hücuma hazırlanan avcı hattına girmiş bir sürü adam, tepeden aşağı doğru iniyordu. Madge Healy'nin toplantıya geleceğini hesaplayan Kingsbury, adamlarının hareketini iyi ayarlamıştı.

Matt atını Keşif'te bırakmıştı ama Clyde'ın atı binanın önünde duruyordu. Dizginleri yakaladığı gibi eyere atladı. Treasure Vault'a giden yol iyi idi, tepeyi dolaşarak çıkıyordu, yamaçtaki adamlar tarafından görülmesine imkân yoktu.

At hızlı idi, hemen ileri atıldı. İki dakika içinde Matt Treasure Vault'un önünde attan atlıyordu.

Ocakta, kare biçimi taş bir bina, ocak dehlizinin yanında da bir vinç ile bir çadır vardı. Vincin yanında bir adam çalışıyordu. Matt attan onu hiç durdurmadan atladı ve koşarak kendi hızını keserken, «Aşağıda kaç kişi var?» diye sordu.

«İki... ne oluyor?»

«Kıyamet kopmak üzere. Onları çıkar ve gizlenin. Çabuk olun. İke Fletcher'in adamları ocağa el koymaya geliyorlar. Tepenin üstündeler.»

Adam baktı fakat adamlar tepeyi henüz aşmadıkları için görünmüyorlardı.

Eğilip aşağıya seslendi ve sonra aşağı sarkan halata yapıştı. Adamlar henüz ocaktan çıkmışlardı ki haydutların bir kısmı tepenin üstünde göründüler.

«Sizler silâh kullanabilirseniz, yardımınızdan memnun olurum,» dedi Matt, «yoksa bir kenara gizlenin.»

«Madge için mi?» dedi adamlardan biri. «Allah kahretsin, biz de varız işin içinde.» Binaya doğru koştu ve diğerleri de onu takip ettiler.

Matt Coburn tepeye doğru baktı. Kabadayılar altmış metre kadar ilerdeydiler, on kişi kadar vardı. Başkalarının da olduğunu biliyordu. Taş binaya doğru gitti ve içeri girdi. Tüfeği atının eyerinde idi. Rafta duran tüfeklerden birini aldı, namluya bir mermi sürdü ve bir kutu mermi alıp tekrar dışarı çıktı.

Adamların görebileceği bir yere gelip durdu, artık iyice yaklaşmışlardı.

«Hey siz, oradakiler!» diye seslendi Matt Coburn. «Karşınızdaki Matt Coburn'dur. Olduğunuz yerde durun.»

Onları durduran ismi oldu. Orada durmuş kendilerini beklediğini hepsi gördü, ününü bilmeyen kimse yoktu.

Biri konuştu. «Matt, bu seni ilgilendiren bir mesele değil. Biz Kingsbury'nin adamlarıyız.»

«Hiç duymadım,» dedi Matt tiksinti ile, «ama Madge Healy'yi tanıyorum. Benim gibi, elli bin Nevada madencisi de. Kabul edelim ki madenini onun elinden aldınız? Buradaki işiniz bittikten sonra nereye gideceksiniz?

«Madge'i hepiniz tanırsınız. Nevada'da onun söylediği şarkıları dinleyen, tâ çocukluğundan beri duyan elli bin kişi var. Sizden nefret edecek elli bin kişi... tabiî eğer buradan canlı çıkarsanız.»

Ortalığa bir sessizlik çöktü sonra başları konuştu. «Matt sen bir kenara çekil. Seninle başımızın derde girmesini istemeyiz, emir aldık.»

«Pekâlâ Smoke (Sımoğk).» dedi Matt Coburn, adamı tanımıştı.

«İşte karşı karşıyayız. aldığın emirleri uygula bakalım.»

Hücum hattında bir hareket olmadı, her biri kendine göre durumu tartıyordu. Orada bir adam vardı karşılarında, ama hepsi onun neler yapabileceğini biliyordu. Onu vuruncaya kadar bir kaçını temizleyeceği muhakkaktı ve hiç kimse o ölmesi garanti olan bir kaç kişiden biri olmak istemiyordu.

Birden, Matt Coburn'un arkasından bir ses duyuldu, vincin başında olan madencinin sesiydi bu. «Soldaki fasulye sırığına hiç bakma Matt, nişangâhımın tam ortasında kırıtıyor o.»

Binanın üstünden. çabuk konuşan ikinci bir ses daha duyuldu, «Sağ baştaki de benim.»

Üçüncü bir ses, «Bırak gelsinler Matt. Ördek avlar gibi hepsini avlayalım, bırak gelsinler.»

«Evet, Smoke?» dedi Matt, sanki olacaklar hiç umurunda değilmiş gibi, «işleri biraz yoluna koymuş gibiyiz ha ne dersin. Dördümüze karşı hepiniz. Üçü gizlenmiş biri meydanda. var mısın?»

Smoke geriye doğru bir adım attı. «Pekâlâ Matt,» dedi, «ama bu daha başlangıç. Bu iş için kiralandık hepimiz.»

«O halde hepiniz, Boot Hill'e (Buğt Hiğl) (1) birer bilet aldınız demektir,» dedi Matt sakince, «Pekâlâ. Haydi tüyün buradan, hem de çabuk tarafından. Canınız kavga isteyince, istediğiniz zaman ve yerde isteğinizi tatmin ederiz.»

Yavaş yavaş döndüler ve tepeye çıkmaya başladılar. Matt, Smoke'nun söylediğinin doğru olduğunu biliyordu, bu sadece başlangıçtı. Bu adamlar korkak kişiler değillerdi. Ama durumun aleyhlerinde olduğunu görünce şimdilik vazgeçmişlerdi. Tehlikenin az olduğu başka bir gün dövüşmek üzere, şimdilik gitmişlerdi. Bunlar kiralık adamlardı, sonuç alacak şekilde dövüşmeyi bildikleri için kiralıktılar.

Yol boyunca tozu dumana katarak bir araba geliyordu, Matt tam ocağa doğru gitmek için döndüğü sırada, alt tarafa gelip durdu araba. Madge Healy ve Pike Sides gelmişti.

«Onları durdurdun Matt,» dedi Madge, elini onun kolına koymuştu, «onlara bir kez daha engel oldun.»

«Senin adamların da beraber idi Madge,» eliyle adamları işaret etti, «onlar da çatışmaya hazır bekliyorlardı.»

Pike, Matt'e baktı. «Hızlı hareket ediyorsun Matt,» dedi bir süre durduktan sonra, «onların başındaki Smoke Benton değil miydi?»

«A - ha.» dedi. Matt'in gözleri bir kaç arabayla birlikte dolu dizgin gelen Kingsbury'de idi.

Kingsbury çok güzel iki küheylanın çektiği bir arabayı sürüyordu, ocağın yanındaki meydanlığa gelip kendi tozlarının içinde durdular.

«Ne oluyor burada?» diye sordu.

«Bay Kingsbury,» dedi Madge, «başkasına ait bir arazi üzerindesiniz. Derhal burasını terkedin ve bir daha da — ne sebeple olursa olsun — buraya sakın ayağınızı atayım demeyin.»

---

(1) *Boot Hill - (Çizmeli Mezarlık): Elinde silâhı ile ölenlerin giysileriyle birlikte gömüldüğü mezarlık.*

Kingsbury etrafına bakındı. Adamlarının ocağı ele geçirmemiş olmasına inanmaz gözlerle bakıyordu. Konuşmak için ağzını açtığı an Pike Sides ileri çıktı. «Hanımın dediğini duydunuz,» dedi, *«Defolun buradan.»*

Zayıf ve gözleri biribirine yakın bir herif olan Ike Fletcher, Kingsbury'nin yanında oturuyordu. «Pike, çok yüksekten atıyorsun. Henüz vakit varken aşağı insen daha iyi olur senin için.»

«Çevir atları,» dedi Pike. «Otuz saniyeniz var. Önce seni vuracağım Kingsbury.»

Tek bir kelime söylemeden, maden spekülatörü atları çevirdi ve bayır aşağı bıraktı arabayı.

Öğlenden sonrası sakindi... Batı'daki bir kasabanın günlük normal seslerinden başka bir ses duyulmuyordu, hattâ bu sesler bile sanki daha yavaştı. Hava kapalı ve sıkıntılı idi, arasıra hafif bir rüzgâr.

Dick Felton, Keşif'teki binanın bir odasında masada oturuyordu. Bekliyordu... Göğsünde yıldızı, belinde tabancası bekliyordu. Bu akşam ilk kez olarak marşallık görevine çıkacaktı. Her zaman olduğu gibi Zeller ocaktaki çalışmalara nezaret ediyordu.

Odada yeni kereste ve kahve kokusu vardı. Kapı açıktı sol tarafta henüz bitirilmemiş bir odanın duvarı ve yapılacak üçüncü bir odanın tabanı vardı. Oturduğu yerden Felton kasabayı ve caddeyi görüyordu.

Bir posta arabası geldi — hâlâ devamlı olarak geliyorlardı — Wayne Simmons sürücü ile konuşuyordu. Yerde tozlar arasına yatmış bir köpek gelen geçene kuyruğunu sallıyor rahatsız edilmek istenmediğini anlatmak istiyordu.

Caddede bir kaç at oraya buraya bağlanmış duruyorlardı. Yeni Bon - Ton restoranın önünde bir adam arkasını duvara dayadığı bir iskemle üstünde oturmuş, şapkasını gözleri üstüne indirmiş, güneşte uyukluyordu.

Kasabanın masum bir görünüşü vardı. Son gelenlerin arabaları ve çadırları arasında bir tavuk, yumurtladığını haber veriyordu.

Felton, bu akşam neler olacağını merak ederek, kasabaya bakmakta devam ediyordu. İlk kez olmak üzere, karşısındaki belânın ne olduğunu farketmişti ve yalnız başına olduğunu da biliyordu. Dan ile Clyde kendisini destekleyeceklerdi ama bütün kasabaya karşı iki kişiydiler.

Matt Coburn kapıda göründü. «Bir bardak kahveden ne haber?» dedi.

«Tabii. Gel otur.»

Matt kahve güğümünü aldı ve elinde bir bardak ile masaya geldi, Felton'un bardağını doldurdu, sonra kendisine kahve koydu. «Bu akşam ne olacağını biliyor musun?» diye sordu.

«Altı çift göze ve oniki ele ihtiyacın olacak,» dedi Matt kuru bir sesle. «Biri silâh atarsa hiç aldırma. Seni caddeye ya da bir sokak arasına çekmek için bir numara olabilir. Karanlık sokak aralarını ve damları göz altında bulundurup, dikkatli olmalısın. Koca Thompson seninle bir kavgaya tutuşmak isteyebilir; bu, Gorman ya da onlardan biri olabilir. Sakın ola kavgaya girişmeyesin. Aksi halde kendini bitmiş bil.

«Oyun yüzünden bir kavga başlarsa,» diye Matt devam etti, «durdurmak istiyorsan, uzakta dur, oldukça uzak bir mesafeden, uzakta dur ve arkanı emniyete al. Sakın ola sırtını duvara dayamayasın... Kırkbeşlik bir merminin onbeş santim kalınlığındaki çam ağacını delip geçtiğini unutma. Burada hiç bir duvar üç santimden daha kalın değildir.

«Hızlı hareket etmeli ve hep hareketli olmalısın. Öğütüm onlara ne yapacaklarını söylemem ve itiraz eden ya da yavaş davranan ilk adamı vurmandır.»

«Bunu yapamam.»

«O zaman bir cesed olursun.»

Felton sandalyesinde yerini değiştirdi. «Aşağıda gerçekten kötü olan kaç kişi var?»

«Beş ya da altısı gerçekten tehlikeli olanlardır. Fırsat bulurlarsa o kadar kötü olabilecek bir düzine kadar daha var. Temiz bir kasaba istersen, altmış kadarını kovman gerek.»

«Bu kadar çok mu?»

«Beşyüz kadar iyi adam vardır kasabada. İyi, çalışkan, başının derde girmesini istemeyen adamlardır bunlar; ama altın buluncaya kadar. Bir üçyüz kadarı da yalnız omuzdur. Kötü adam değillerdir ama yere bir şapka düşer düşmez derhal kapışmaya hazırdırlar, çoğunlukla yumrukla girişirler biribirlerine. Çoğu kavgadan hoşlanır. Kanun adamına karşı gelmezler ta ki kanun adamı onları sıkıştırmaya görsün. İşin püf noktası, bunların kim olduğunu bilebilmektir, onların sakin olmasını istemek ya da onlarla şakalaşmak gerekir. Zorlayınca başına derd olurlar, erkeklik gururlarına dokunmamalısın... Onlara saygılı davranmak onları kazanmak demektir. Bu gibi adamları her yerde, ormancılar arasında, doklarda ve orduda görmek mümkündür. Ama acemi biri ukâlâlık etmeğe başladı mı, adamı hemen parçalayıverirler. Onlara elinde eldivenle davranmalısın.

«Başına gerçekten belâ açacak altmış ya da yetmiş kişi vardır. Peggoty Gorman sana karanlıktan ateş eder ya da arkadan bir bıçak sokuverir sırtına. Ike Fletcher, meydan okumadıkça adam öldürmez.»

«Ya Nathan Bly?»

«Onu kendi haline bırak — tamamen kendi haline Adam öldürür. Karşısına çıkacaksan, onu vurabilmeyi göze alman gerekir, bu da zor bir iştir. Diğer taraftan Bly kendi başını isteyerek derde sokmaz... zamanla başka bir kasabaya gider.»

Bir süre konuşmadan durdular, caddeye takılmıştı gözleri. Köpek yattığı yerden doğruldu, silkelendi ve kuyruğunu sallayarak uzaklaştı. Bon - Ton'dan bir adam çıktı ve tahta kaldırımı süpürmeye başladı. Ocaklar çalışırken, buharlı çekiçlerin, çelik keskilere vururken çıkardığı sesler, kasabanın çeşitli yönlerinden geliyordu. Bir yerden testere sesi geliyordu... bir at kişnedi.

Madge Healy, bir kulübe şeklinde olan istasyon binasının kapısına çıktı, elini gözlerine siper edip Keşif'e doğru baktı. Son bir kaç günden beri Matt onu merak ediyordu. Tam mânasıyla bir kadındı, göz alıcı bir güzelliği vardı ama Willard ve Kingsbury'e karşı çıkmakla, hemen hemen olağanüstü bir uğraşa girmişti.

Entrikaları birden çok madenci kampının hayatlarını etkilemişti. Altın bulunan yerlere gelmişler, kendilerine hizmet ettiği süre kanundan yararlanmışlar ve gereğinde de kuvvet kullanmaktan kaçınmamışlardı. Genellikle kanunu kendi taraflarına alırlar ve isteklerini yerine getirmek için, kanunu kullanırlardı. Onlarla mahkemede mücadele edebilmek için gerekli para madencilerde olmadığı için, yaptıkları mahkemeye intikal etmezdi. Hoş Kingsbury işin bu raddeye gelmesine de izin vermezdi ya. O bir şiddet adamıydı ve şiddet adamlarını yanında çalıştırırdı. Matt Coburn daha önce onların karşısına çıkma olanağına sahip olamamıştı.

Bir adam salondan dışarı çıktı ve kaldırımda yürümeye başladı. Aradaki mesafenin uzaklığından onun kim olduğunu söylemek güçtü ama, yürüyüşündeki afilli havadan Dorset olması muhtemeldi. Yanında başka biri daha vardı... Belki Kendrick idi, önceden Harry Meadows'un yanında bulunan kabadayı.

Felton başını çevirip Matt'e baktı. «Neden bana bu kadar öğütlemede bulundun? Senden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun, senin de benden hoşlanman için bir sebebin yok.»

«İnsanların benden hoşlanıp, hoşlanmadıklarına pek aldırmam. Bizim meslekte hem aranan ve hem de istenmeyen adamsındır. Burada yapmak istediğini beğeniyorum, öbürlerine ise karşıyım.» Eliyle kasabayı işaret etti. «Kanımca her ikimizin istediği şey temelde aynı. Hiç bir kanun adamı zengin ölmez. Istırap çeker ve ölürüz, genellikle genç yaşımızda, toprağa giderken, yaptıklarımız için minnet duyan ya olur ya olmaz. Halbuki bizsiz bu memleket bir an bile ayakta duramaz ve gelişemez, bizsiz istediğin kasabaya, ömrünün sonuna kadar sahip olamazsın.

«Şiddet yerine sükûnet isteniyorsa, her iki tarafın da bunu istemesi gerektir. Tek taraf kendi başına sükûnu sağlayamaz. Onların yanına gidip, sadece kanun dışına çıkmakla ve kanunsuz davranışlarla menfaat sahibi olan kişilere, kanundan söz etmek insan haklarını anlatmaya çalışmak yararsızdır. Dinlemezler bile.»

«Bu akşam, oraya gidince ne olacağını sanıyorsun?» diye Felton sordu.

Bu akşam ya da yarın akşam, seni öldürmeye çalışacaklar. Talihin yaver giderse, bir yara ile paçanı kurtarabilirsin. Dan Cohan ve Newt Clyde seni desteklemeye çalışacaklar, burası muhakkak ama bunu aşağıdakiler de biliyorlar. Onlardan birinin ya da ikisinin de ölümüne sebep olabilirsin.»

«Peki sonra?»

« Ondan sonra işler şirazesinden çıkacak. Kasabayı yakıp yıkmaya ve öldürmeye başlayacaklar, sonunda kalmaları için bir sebep kalmayacağından, hepsi çekip bir kenara gidecekler. Bu da senin kasabanın sonu olacak. Belki ocaklardan bir kaçı çalışmaya devam edecek ve çıkardıkları cevheri, başka yerlerdeki izabe ocaklarına gönderecekler ama beş yıl sonra, burası ölü bir kasaba olacak ve zamanla ismi bile unutulacak.»

«Ya binalar ne olacak?»

«Bir kısmı sökülüp taşınır, bir kısmı kalanlar tarafından kullanılır, bir kısmı da ateş yakmaya yarar. Bir kaç yıl sonra dağlarda deliklerden başka bir şey kalmaz, haa bir de binaların enkazı. Kaç kez, bunu gördüm.

«İşin kötü tarafı, buraya gelenlerin çoğu şimdiye kadar o kadar korunmuşlar ve himaye edilmişlerdir ki, farkında bile değillerdir. Geldikleri yerlerde kanun ve nizamlar vardır, yolları parke taşlı. Caddeleri ve sokakları kaldırımlıdır, şiddet hareketlerini önleyecek polisleri vardır sokak başlarında. Sonuç olarak, şiddetin gerçek olduğunu kabullenmezler, onlara göre bunlar, bu kitaplarda okudukları şeyler olup, başlarına gelecek bir olay değildir.»

Bir süre sustu ve sonra devam etti. «Sen yürekli bir adamsın, ama inatçısın Felton. Bu akşam oraya gidip birinin ölümüne sebep olacaksın. O adamların anladıkları tek şey kuvvettir ya da kuvvet korkusudur... Evet, orada... O o pek fazla konuştum.»

Felton bir şey demedi. İnatçılığına rağmen Matt Coburn'un söylediklerinin doğru olduğunu hissediyordu. Kaşlarını çattı... ölmek istemiyordu, kendi hareketleri yüzünden başkasının da ölmesini istemiyordu. Kararını verdi.

Ayağa kalktı. «Onlarla konuşmaya gideceğim,» dedi, «nasıl bir kasaba istediğimizi onlara anlatacağım — birlikte çalışırsak nasıl bir kasabamız olacağını onlara açıklayacağım.»

Matt güldü. «Felton, bu bir kaplana kuzu ile birlikte otlamasını söylemek gibi bir şey. Bu, onların tabiatına aykırıdır. Ama gene de deneyebilirsin bir kez.»

«Silâh taşımayacağım,» dedi Felton, Tabanca kemerini çıkardı. «Yanlarına gidip tartışacağım.»

Silâhını masanın üstünde bırakıp kapıya gitti ve dışarı çıktı. Matt kahvesini içip bitirdi. Bir kaç dakika daha oturdu, kapıdan giren güneş ışığına takılıp kalmıştı gözleri.

Birden Laurie Shannon'u düşünmeye başladı. Güneş ışıkları, dantellerle kaplı perdelerden nasıl da içeri girip, ısıtıyordu odayı. Kahve kokusunu ve zevkle döşenmiş odayı düşündü. Rahat, emin ve dinlenmeye müsait bir yer yaratacak kadar yetenekli idi Shannon.

Ayağa kalktı, tabanca kemerini yerine oturttu ve kapıya gitti. Kasabaya, çıplak tepelerine, son zamanlara kadar insan oğlu tarafından hiç dokunulmayan fakat şimdi altın hırsı ile delik deşik edilen bu tepelere baktı, Kasabada bir güzellik yoktu. Ne bir ağaç, ne bir çiçek ve ne de, çöl bitkileri dışında bir çalı vardı. Binalardan sadece ikisi boyanmıştı diğerleri taze kereste renk ve kokusunda idi, bir kaç tanesinin önünde kaldırım vardı.

Böyle bir kasaba istemezdi. Onu daha iyi tanımayı ve burada kalmayı istemezdi. Amatörlerin, profesyonel birinin yapması gerekli bir işi yapmaya çalıştığı bu yeri istemezdi. Felton'un kendisine karşı beslediği hislerde bir yumuşama olduğunu hissetmişti, belki genç adam, söyledikleriyle bir nebze ikna olmuştu. Fakat onun ve kasabanın şansı pek fazla değildi. Kendisinin — bir parça talih yardımı ile — neler yapabileceğini biliyordu, ama böyle bir şeyi yapma arzusunda değildi şimdi.

Felton'dan hoşlanmaya başladığını hissediyordu. Adam bir idealist ve geleceği olan iyi bir gençti — tabii kurtulur ve yaşarsa.

Dışarı çıkıp atına eyer vurdu ve posta arabası istasyonuna doğru yürümeye başladı.

Dick Felton caddeden aşağı doğru valnız başına gidiyordu. Madge Healy kapıda durmuş onu seyrediyordu. Başını çevirip Matt'e baktı. «Ona yardım edecek misin Matt?»

«Hayır.»

«Bana yardım etmiştin ama.»

«O başka idi. Sen bir kadınsın ve yalnız bir kadın. Felton yardım istemiyor. Kendine göre fikirleri var, düşündüğünü yapması gerek.»

«Onu öldürecekler Matt. Belki daha fena yapacaklar... adamı ezecekler.»

Madge'in yanında durup düşündü. Belki O, kendisinden daha çok mantar kasaba görmüştü. Tâ çocukluğundan beri bu mantar kasabalarda, maden kamplarında... ve her yerde şarkı söyleyip, dans etmekte idi.

«Ne olacak Matt?» diye sordu.

Omuzlarını silkeledi. «İki konu var önümüzde: Biri, kasabada anarşinin ve diğeri de senin aleyhinde çalışan bir teşkilâtın olması. Biri diğerine çanak tutacak. Bir kez kasaba, dikişlerinden sökülmeye başladı mı, Kingsbury ve Fletcher senin üzerine yürüyecekler.»

Bir an düşündü. «Senin yerinde olsaydım, Pike'ı ocakta tutardım. Başkaca kuvvetin varsa onları da. Ne olacaksa, bu akşam başlayacak.»

Felton'un Main Chance (Meyn Çens) salonuna girdiği ni gördü.

KISIM 14

«Sen ne yapacaksın Matt?» dedi Madge ve soran gözlerle onun gözlerinin içine baktı, «Bu iş bitince ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bir çiftlik kuracağım. Artık yerleşip kalmayı düşünüyorum.»

Madge gülümsedi. «Yapabileceğine inanıyor musun? Seni rahat bırakacaklarını mı sanıyorsun? Ya sen, kendine rahat verecek misin? İkimiz aynı hamurun adamıyız Matt, her ikimiz de uzun süredir, dalından kopmuş yaprak gibi evsiz ve barksız. Scollard bana bir evden ve dantelli perdelerden söz etmeye başlayınca, hemencecik ona kanmanın nedeni buydu. Yalnızdım Matt, ancak senin anlayabileceğin kadar bir yalnızlık içindeydim. İçimden ona hiç inanmamakla beraber, herhalde bir evim olmasını çok arzu ettiğimden, ona inanmak istemiştim.»

Gözlerini Main Chance'in kapısından ayıramıyorlardı. Dick Felton daha dışarı çıkmamıştı. Bir kaç dakika sonra dışarı çıktı ve dükkânlarda, mağazalarda, salonlarda, restoranlarda ve kumarhanelerde durarak yoluna devam etti. Her yerde sadece bir kaç dakika kalıyordu. Her yeri bu şekilde dolaştıktan ve ziyaret ettikten sonra, tepeye, Keşif'e yöneldi ve taş binaya girip kayboldu.

Olanları anlatmak için gelen Sturdevant Fife idi. Wayne Simmons, Clyde, Cohan ve Zeller dinlemek için gelmişlerdi. «Esaslı bir konuşmacı bu oğlan. Gittiği her yerde heriflere buranın ne kadar güzel bir kasaba olacağını, okulları, kiliseleri ve her şeyi ile güzel bir kasaba olacağını, gerekli olan tek şeyin sadece elele verip, birlikte çalışma olduğunu o kadar güzel anlattı ki. Onun gerçekten iyi bir konuşmacı olduğunu belirtmek isterim.»

«Peki, dinleyenler ne dediler?» diye Simmons ümitsizce sordu.

Fife omuzlarını silkeledi. «Zaman zaman tanıdığım bazı politikacıları hatırlattı bana,» dedi, «dinleyenlerin bir kısmı zaten ona oy vereceği için ikna olması gerekli değildi. Onların reaksiyonu pek teşvik edici nitelikte ve sitayişkâr idi. Sonra, ona oy vermeyecek gurup vardı, bunlar da sadece dinlerdi. Ama Falton'un gayret ettiğini ve tarihe geçebileceğini söyleyebilirim.»

Odaya sessizlik çökmüştü. Neden sonra sessizliği bozan Cohan oldu, «Ona yardım etmeliyiz. Oraya silâhlı gidip hazır olmalıyız.»

«Zamanını israf etmiş olacaksın Dan.» dedi Simmons, «sen de bunu biliyorsun. Bu kasaba çok uzun süre kanunsuz kaldı ve böyle yaşamaya alıştı. Geldiğimizi görünce derhal bir tuzak kurarlar.» Simons masaya oturdu. «Dick bu işi yalnız yapmak istiyor, bana sorarsanız bu işi de becereceğe benziyor.»

Zeller sandalyasını gıcırdatarak ağır vücudunu hareket ettirdi. «Coburn ne olacak ? Onu biz tutsak ?»

«Kabul etmez.» dedi Fife derhal. «Kendisini serbest bırakmadıkça yapmaz bu işi. Kabul edince de silâh kullanır.»

«Bana göre bunun başka çıkar yolu yok,» dedi Zeller sakin bir sesle.

Tucker Dolan, Rafter LS'in avlusuna gelip atından indi. Bir kaç günden beri Laurie Shanon için sığır güdüyordu ve bundan da pek memnundu.

Laurie kapıya çıktı. «İçeri gel Tucker. Yemeğin soğuyacak.»

«Hamfendi,» Dolan bir an duraladı, «yanınızda uzun süredir kalmadım ama bir kaç gün izin verirseniz çok sevineceğim.»

«Ne oldu?»

«Matt Coburn hamfendi. Matt yarın sabaha kadar göğsüne Confusion'un marşallık yıldızını takmış olacak. Yardıma ihtiyacı olacağını sanıyorum.»

«Artık bir daha yıldız takmayacağını söyleyip duruyordu.»

«Felton yüzünden. Keşif'in sahiplerinden olan o genç adam. Bugün, Hamilton, Nevada'ya giden bir adamla karşılaştım. Bu akşam Felton'un marşallığa başlayacağını söyledi. Yıldızı uzun süre takamayacağı belli ve o kasabaya girince bütün kasabanın zembereği boşanacak. Onu durdurabilecek tek adam Matt, bu nedenle işe müdahale edecek. Ne derse desin, O belânın üstüne giden bir adamdır. Ve hamfendi, her türlü yardıma muhtaç olabilir.»

Laurie başını çevirdi ve omuzu üzerinden, «Duydun mu Joss?» dedi.

«Duydum ve Tucker haklı. Ben de gidersem, mahzuru var mı?»

«Hep birlikte gideriz,» dedi Laurie sakin bir tavırla. «Bir çok erkeklerden daha iyi silâh kullanırım. Ben de geleceğim.»

«Ama bakın, bu olmaz —» diye Joss itiraz etmeye kalktı.

«Nefesini tüketme. Ben de geliyorum. Tucker yemeğini yerken atları eyerler misin Joss?»

Confusion'da hayat bu gece, yavaş yavaş canlanıyordu. Dikkatsizce atılan bir silâh, sarhoş sesleri yoktu ve cadde her zamanki gibi kalabalık değildi.

Main Chance'den bir piyano sesi gelmeye başladı. Onu, kumarhane çadırlarından birinden gelen bir müzik kutusunun sesi izledi. Üstü başı toz toprak içinde, yorgun bir kovboy geldi kasabaya. Atından indi, kolanı gevşetti ve atını bağladı.

Caddede durup bir sigara sarmaya başladı, rahatsız olmuş bir şekilde etrafına bakındı. Bucket of Blood'daki (Bakıt ov Bılad - Kan Çanağı) müzik kutularından biri daha çalmaya başladı. Kovboy çevresine bakındı, atının yanına döndü, kolanı sıktı, tereddüt etti, caddenin kenarında yemek servisi yapan bir aşçı dükkânına girdi. Bir kaç kişi Main Chance'de bir kaç kişi de Bucket'ta toplanmaya başlamıştı.

Madge Healy, gece olmadan önce son kontrolunu yapmak için ocağa gitmişti. Posta arabası bürosuna uzak olmayan ve yamaçta bulunan bir kulübeyi kiralamış, orada yatıp kalkıyordu. Ocaktaki işini bitirince evine yatmaya giderdi. Ocaktan dönünce hafif bir yemek hazırladı kendisine ve sonra oturup beklemeye başladı. Kahvesinin son yudumlarını alırken, alaca karanlık bastırmış, dağlar mor renklerine bürünmüş, gölgeler artık kararmaya başlamıştı.

Fakat Madge Healy ne güneşin batışını ne de gelecek saatlerdeki olayları düşünüyordu. Matt Coburn'u düşünüyordu. Mantığı onun, günün birinde tozlu bir sokakta öleceğini söylüyordu ama daha çocukluğundan beri, onu ilk gördüğü, kendisinin kim olduğunu bile bilmediği günden beri ona garip bir şekilde bağlılık hissettiğini düşünüyordu. Matt bir an için omuzuna dokunduğu, ilk karşılaştıkları anı hatırlıyamazdı. Kendisiyle pek tatlı bir şekilde konuşmuştu.

Ondan sonra bir kaç kez daha karşılaşmışlardı, hepsinde de Madge heyecanlanmıştı. Nereye gideceği ya da ne olacağı kendisini hiç ilgilendirmiyordu. Son bir kaç yılda kendisi iyi işler başarmıştı, tanıdıklarından ya da tanıyacaklarından daha iyi. Teyzesinin ona yaptığı bir iyilik vardı; kendisini düşünmeyi ve kendisi için geleceğe ilişkin plânlar yapmasını öğretmişti. Başarılı olmuştu ve şimdi de bir erkek kavgasına girişmişti, halbuki bütün istediği bir ev ve bir erkekti... Matt Coburn'u istiyordu.

Kendisini yanında güvenli hissettiği tek adam O idi. Ancak onun yanında rahat ve huzur içinde buluyordu kendisini ve bu his onun için yabancıydı.

Evinin penceresinden Keşif'teki binayı görebiliyordu. O yüzden Dick Felton'un binadan çıkıp caddeye indiğini gördü. Daima iyi giyimli idi bu Felton, bu gece ise özel bir itina ile giyinmişti. Belinde tabancası vardı.

«Onu kullanmaya zorlamazlar seni inşallah,» dedi yüksek sesle.

Bunun gibi kaç kasaba görmüştü. California'nın Mother Lode (Madır loğt) bölgesinden Nevada'daki Camstock (Kemsıtok) bölgesine, Montana, Utah (Yuta), Idaho (Aydaho), Colorado ve Arizonna'da bir sürü kasabada bulunmuştu. Daha bir tiyatronun yüzünü bile görmeden altı yıl sahneye çıkmıştı. Tabii ki tek artist kendisi değildi. Lotta Crabtree (Lota Cırebtiriğ) aynı şekilde başlamıştı, fıçıların, sandıkların bulabildikleri her yüksek yerin üstünde dansetmişlerdi. Adamların çoğu uzun süredir sılada olduklarından bir çocuk bile görmemişlerdi. Onu görmek için herkes kesenin ağzını açmaktan çekinmiyordu, dansetmese ve şarkı söylemese bile gene onu görmek için geliyorlardı... ve başlangıçta çok kötü olsa bile.

Işıklar birer birer yanarken hâlâ olduğu yerde idi. sesler yavaş yavaş değişip geceye özgü sesler halini almaya başlamıştı. Ama bu sefer sesler kısıktı, zira kasaba bekliyordu, avına atlamaya hazırlanmış bir vahşi hayvan gibi bekliyordu.

Dick Felton caddeden aşağı doğru inmeye başladı. Matt Coburn ortalıkta görünmüyordu.

Dan Cohan posta arabası istasyonundan Simmons ve Clyde ile birlikte çıktı ve yürümeğe başladılar. Kolunun çukurunda bir av tüfeği vardı Cohan'ın.

«Sakın ha Dan,» diye Simmons onu uyardı. «Her ikinizin birden ölmesi gerekli değil. Felton belki kazasız belâsız bu işi kıvırabilir.»

«Olmayacak duaya amin demeyelim. Bana gelince, batı'ya onunla geldim. Bu işe ortak olarak başladık ve ortaklığımız sonuna kadar devam eder.»

«Seni tanıyorlar Dan. Gelmeni bekliyorlar, bundan kuşkun olmasın. Bu akşam için bir şeyler plânladıkları muhakkak, senin için de hazır olacaklar.»

Madge Healy yanlarına geldi ve önlerinde durdu. «Matt nerede?» diye sordu.

«Görmedim» diye cevapladı Cohan.

Newt Clyde eliyle Jim Gage'in barakasının arkasını işaret etti. Arabası hazırlanmıştı, yarısı eşya ile doluydu. «Gidiyor,» dedi Clyde. «İşte çocuklar bizim de başımıza geldi. Gage'in yanıldığını hiç görmedim. O gidince, kasabanın işi bitmiş demektir.»

«Bu kasabanın işi bitmedi daha,» dedi Cohan kaya gibi durarak. «Bu kez yanılacak.»

Simmons kapının yanında duruyordu. «Matt nerede acaba. Gidip dükkânı kapatayım. Kasaba yanmaya başlarsa belki ofis yanmaktan kurtulabilir, diğerlerinden uzakta olduğu için.»

Sturdevant Fife başı ile caddeyi işaret etti. «Fletcher'in kabadayılarından bir tanesi bile görünürlerde yok. Hepsini bir kenara mı çekti dersiniz?»

Hâlâ kasabanın dışında kilometrelerce uzakta olan Tucker Dolan doğru tahmin etmişti. Matt Coburn bu işten uzak duramazdı. Bir kasabanın başı derde girince, eski yangın arabasının atı gibi orada olmalıydı. Felton ile arasında bir anlaşmazlık olmasına rağmen, tek başına cehennemin içine girip kendisini öldürtmesine izin veremeyecek kadar adama saygı duyuyordu. Kaldı ki son konuşmalarında Felton, eskisi kadar kendisinden çok emin değildi, dinlemeye daha çok istekli idi.

Matt Coburn adamın geri dönmeye niyetli olduğunu hissetmişti ama nasıl yapacağını bilememişti. Niyeti açıkça belli etmiş ve ölümü bahasına bile olsa, işi yapmaya azmetmişti — ölmesi işten bile değildi. Bunun üzerine Matt sessizce ortalıktan kaybolmuştu.

Bu eski bir oyundu, çok eskiden öğrendiği bir oyun. Arasıra oynanması ve bir çok iyi kanun adamının yapmadığı, iyi sonuçlar veren bir oyundu bu. Üzerinde durulmadığı takdirde bir çok anlaşmazlıklar kendiliğinden hâl olabilir, ama üstüne gidildiğinde, dinamit gibi insanın önünde patlayabilir. Böyle olaylar ortaya çıkınca Matt ortalıktan kaybolmasını öğrenmişti.

Bir kasabayı, santranç tahtası gibi incelerdi. Her sokâğın nereye çıktığını, yolu tıkayan çitleri, hangi arka kapıların kilitlendiğini ve hangilerinin kilitlenmediğini bilirdi. Son yedi ya da sekiz yıl içinde bir kasabaya, onu aklından iyice incelemeden ve krokisini çıkarmadan girmemişti. Vardıktan bir kaç saat sonra, hangi kapı ve pencerenin, hangi sokakları ve kısımlarını gördüğünü söyleyebilirdi.

İyi ateş edilecek yerleri, gizlenecek ve ateşten korunacak sütreleri, bir yerden diğer bir yere hızlı ve güvenle gidilebilecek yolları kafasındaki krokide işaretlerdi. Çapraz ateş yenecek yerleri iyi bilirdi. Şimdi de Felton kasabaya gidince ne olacağını tahmin edebiliyordu.

Önce ortalık sessiz ve sakin olacaktı. Ondan bir güven duygusu uyandırmak için. Sonra bir yerde bir karışıklık çıkacaktı. Yapma bir kavga ya da onun dikkatini çekecek herhangi bir şey. Felton olay yerine gelince, onun etrafını alacaklar, çemberi gittikçe daraltacaklar ta ki onun kımıldamasına, tabancasını çekmesine imkân bırakmayıncaya kadar O'nu ortalarına alacaklardı. Sonra silâhlarını alacaklar ve onu kızdırmaya girişeceklerdi, itecekler, kakalayacaklar ve gittikçe hızlanıp, şiddetlenerek sonunda onu ya ezerek sakatlayacaklar ya da öldüreceklerdi.

Ya da caddede sahte bir düello sahnesi tertip edeceklerdi, onu engellemek için ortaya çıkınca, biri gizlendiği yerden ateş edip, onu basit tarafından temizleyeceklerdi. Bu daha ziyade Ike Fletcher usulü bir temizleme olurdu. Koca Thompson, kalben kaba ve vahşi olan bu adam, işi daha kötü bir şekilde yapmayı tercih ederdi.

Bir adamı öldürmek ya da rezil etmek için belki bir düzine usul vardı ve bunların hepsini bilirdi Matt. Böylece, daha karanlık basmadan bir kaç saat önce Matt gözden kaybolmuştu.

Bon - Ton restoranın arkasında yamaç, çok eskiden o kurt tarafından açılan çukurun meydana getirdiği yardan itibaren kıvrılmaktaydı. Yamaçta yer yer kaya yığınları vardı, daha yukarlarda, tepeye doğru kulübeler ve çadırlar bulunuyordu. Kaya yığınlarının arasında Matt görülmesi güç bir oyuk bulmuştu.

Dana pirzolası ve barbunya fasulyasından ibaret bir yemek yemiş ve birkaç bardak kahve içtikten sonra arka yollardan gelip, güneşin altında bir kayanın üzerine oturmuştu. Bir süre bu yere gizlenmişti. Onu bir an yamaçta dolaşır görenler, ikinci bakışlarında görememişlerdi. Görülmediğinden emindi, oturup beklemeye başladı.

Alacakaranlıkla birlikte kasaba gece hayatına başlamıştı. Yamaç iyice karanlık olunca Matt gizlendiği yerden çıktı. Tabanca kemerini yerine yerleştirdi. Biri kılıfında diğeri bel kemerinde olmak üzere iki tabancası vardı. Bon - Ton'un arkasına doğru yürüdü ve oradan caddeye çıkan bir sokağa saptı. Caddeye gelince durdu ve etrafını dinledi.

Mantığı buradan gidip uzaklaşmasını söylüyordu. Hemen geri dönüp tepeye çıkıp atına atladığı gibi uzaklaşmasını emrediyordu mantığı, nereye olursa olsun gitmesini, buradan uzaklaşmasını. Aklının bir yerinde pencereleri perdeli, güneş içinde olan bir evin ve mis gibi kokan kahvenin ve sükûnetin hatırası vardı.

Gerçekten istediği bu muydu? Yoksa, Madge Healy'nin dediği gibi kendisinden mi kaçmak istiyordu? İstediği bir evin sıcaklığı ve rahatlığı mıydı? yoksa yüksek ve çam ormanları ile kaplı plâtoların sakinliği miydi? Sükûnetin olduğu bir yerde gerçekten kalabilecek miydi yoksa gene bu kavgacı ve kaba adamların doldurduğu ve kurduğu ve böylece kendi sonlarını hazırlayan kasabalara mi dönecekti? Belki, her nerede olursa olsun gene bir kanun adamı olacaktı, sükûnun koruyucusu olarak kalacaktı.

Başını sallayıp daldığı hayal aleminden kurtardı kendisini. Şimdi hayal kurmanın zamanı değildi. Önce ya da sonra olmuş farketmezdi. Şimdi hissetmenin, duymanın ve harekete geçmenin zamanıydı, tabii gerekli olursa.

Ayak sesleri duydu ve dinledi. Felton'un ayak sesleriydi bunlar.

Bucket of Blood'un yanında bir adam kibrit çaktı ve kaldırımın kenarına gelip durdu... kapıdan geçerken Chance'de bir adam yaylı kapıyı ardına kadar açıp çıktı ve kaldırımın kenarına gelip durdu... kapıdan geçerken yüzüne düşen ışıkta onun Kid Curtis olduğunu gördü.

Bir an sonra Matt, sigara yakan adamın Tucker Dolan ile birlikte araba istasyonunda olan adam olduğunu fark etti, Parsons'tu bu. Matt Coburn yavaş yavaş bir az daha yaklaştı caddeye doğru ama hâlâ karanlıkta idi. Dick Felton, Bon - Ton'a girmişti. Bir adam daha dışarı çıktı ve bir direğe dayanıp durdu. Peggoty Gorman'dı bu.

İştee, plân buydu demek. Matt'in bilmediği hareket planı buydu demek. Yalandan bir düello yapılacak ve Felton karışmak için dışarı çıkınca bir kaza kurşunu ile vurulacaktı. Böyle bir olay karşısında Felton ile arkadaşları, ağızlarını açıp bir şey diyemiyeceklerdi.

Bu adamlar Koca Thompson etrafında toplanmış kanun tanımıyan kaba adamlardı. Ike Fletcher'in etrafında toplanmış olan soğukkanlı, kiralık katillerden farklıydı bunlar. Fletcher, olaylar başladığı zaman harekete geçmeyi planlamış olmalıydı. Çabuk ve ani bir darbe ile Madge Healy'in madenine vuracaktı.

Parsons ile birlikte çalışan silâhşor Medley ortalıkta görünmüyordu. Parsons olduğuna göre onun da işin içinde olması gerekti. Ohalde adam çevrede bir yerde gizlenmiş olmalıydı.

Birden, salonun kapıları açıldı ve Dick Felton kaldırıma çıktı. Matt Coburn dikkatli bir adım daha atarak caddeye yaklaştı ve tabancasının horozu üstündeki tesbit kayışını çıkardı.

Hiç kimse kımıldamadı. Yakındaki kapı ve pencelerden aydınlanan cadde sessizdi. Kid Curtis yakında duruyordu. Peggoty Gorman bir direğe dayanmış bekliyordu. Parsons caddenin öbür tarafında idi.

Felton'un her iki tarafında bir adam vardı, karşısında da üçüncüsü, ama hiç kimse kımıldamıyordu, bir tek kelime bile konuşulmadı.

KISIM 15

Dick Felton tereddüt etti. Bir tuzağın kokusunu almış olmalıydı, çünkü bu adamların belâ arayan kişiler olduğunu biliyordu. Bununla beraber yaptıkları bütün iş, oldukla-yerde kımıldamadan durmaktı.

Yaylı kapılar yeniden açılıp kapandı ve iki kişi daha dışarı çıktı. Bunlar Felton'un tam arkasında durdular.

Matt artık caddenin yanına kadar gelmişti fakat hâlâ bir binanın gölgesinde idi.

Adamlardan biri konuştu. «Mer'ba Marşal.» dedi. Bu kez Peg Gorman, «Confusion'a kanun mu getireceksin?»

«Evet» Felton'un sesi pek sakindi. «Vakit geldi de geçiyor bile.»

«Bu hoşumuza gitti işte, bizler toplum sever kişileriz, değil mi çocuklar?»

«Hiç kuşkusuz.» bu kez konuşanlar Felton'un arkasındakiler idi. «Bu nedenle yanımızda bir şişe de getirdik. Toplum sevene, sevgi ile yardım etmeli, öyle demez miyiz çocuklar, ha ne dersiniz?»

«Bir kadeh içki,» dedi Gorman. «Hepimiz birer kadeh atalım. Sen de bizimle bir tek atarsın değil mi marşal ?»

«Siz çocuklar içkinizi için. Görev bitinceye kadar bekleyeceğim.»

«Bunu hakaret sayarız ama marşal. Bizimle bir tek almayacak kadar kendini büyük mü görüyorsun? Tabi, biz senin gibi bir kanun adamı değiliz ve de zengin altın ocağımız yok ama hepimiz iyi çocuklarız ve bizimle bir tek atacağınızı düşündük. Şunun şurasında bir tek kadehin ne mahzuru var?»

Matt Coburn, Felton'un aklından geçeni, niçin tereddüt ettiğini biliyordu. İçsin mi, içmesin mi ? Gerçekten belâ çıkarmak için mi toplanmışlardı? Yoksa küçük bir jestle onları kendi tarafına kazanabilir miydi?

«Maalesef.» Felton'un sesi kesin ve azimli idi. «Görev başında iken içemem. Siz çocuklar yarın gelip beni görün, bir şişe açar keyfimize bakarız. Artık gitmem gerek.»

«Bekle.»

Felton, Gormana baktı. Caddenin öbür tarafında duran Parsons kaldırımdan indi. Felton arkasında Kid Curtis'in kımıldadığını hissetti.

Matt, Felton'un ne düşündüğünü biliyordu. Ne yapmam gerek ? Ama artık düşünmek için çok geç kalmıştı; çoktan harekete geçmesi gerekti.

«Bak şimdi hele, bizi burada bırakıp gidemezsin, değil mi marşal ?» Gorman'ın sesi hakaretamiz ve alaycı idi. «Burada sık sık senin huzurunu bulamıyoruz. Seni aramızda görünce de bundan yararlanmamız gerek.»

«Bizimle bir tek atması gerek diye düşünüyorum.» dedi Curtis. «Kanımca bu bir nezaket meselesi.» Elini Felton'un omuzuna koydu ve Felton elini itmek için hızla döndü.

«Ürkeksin değil mi ? marşal. Bizden çok mu yükseksin yani ?»

«Yeter artık, kesin şamatayı.» dedi Felton sertçe. «Geri çekilin bakalım.»

Biri güldü. Sonra Curtis, «Adam haklı Peg.» dedi ve Peg'i itti. «Yalnız bırakın adâmı. Bu kasabanın iyi bir marşala ihtiyacı var.»

«Dokunma bana.» diye Gorman ileri atıldı ve Curtis'i göğsünden tutup itti ama nedense itilen adam Felton'un üzerine doğru gitti. Kendisine hızla çarpılan Felton dengesini kaybetti ve arkasındaki iki adamın üzerine doğru sendeledi. Biri sağ elini ve kemerini tutarken diğeri tabancasını yakaladı ve sanki onun dengesini bulmasına yardım etmek ister gibi ileri ittiler. Adamların bir kısmı gerilerken bir kısmı yanaştılar ve etrafını çevirdiler.

Silâhsız kalmış ve tuzağa girmişti. Felton tam ortalarında idi ve kendisini mahvedeceklerini o anda idrak etmişti.

Tam bu anda cadede Dan Cohan göründü. Elinde av tüfeği vardı, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, «Haydi çocuklar, onun yanından uzaklaşın bakalım yoksa üstünüze ateş ederim.»

Duvarlarda şiddetli yankılar yapan bir silâh sesi duyuldu ve Cohan yere yuvarlandı. Demekki Madley oradaydı damın üstünde.

Derhal bir sürü adam kapılarda toplandı ve caddeye doğru yaklaşmaya başladılar. «Haydi çocuklar,» diye bağırdı Curtis, «kendimize hazır bir marşal bulmuşken, onun katran ve tüyde (1) nasıl göründüğüne bakalım.»

Matt Coburn hâlâ karanlıkta idi, sesi birden gök gürültüsü gibi patladı, keskin ve herkesin duyacağı bir şekilde. «Peg Gorman ! Matt Coburn konuşuyor ! Tabanca kemerini at ve binanın duvarına dayan ... Gorman o kemerden kurtulman için tam otuz saniyen var !»

Çok kısa bir anlık duraklamadan sonra Gorman kemerini çözdü ve yere atı. «Sen de öyle Curtis ! çabuk olsun ! Geri kalanlar caddeyi boşaltsınlar !»

Kimse kendisini göremiyordu. Nerede olduğunu aşağı yukarı biliyorlardı ama açık ve kesin bir hedef yoktu ortada ve herkes Matt Coburn'u tanırdı ... gereğinde vururdu adamı o.

---

(1) *Eski bir kızılderili adeti. Rezil etmek istediklerini katrana buladıktan sonra üstüne tavuk tüyü serper, adamı ortaya bırakırlar.*

Toplanmaya başlayan kalabalık bu kez dağılmaya başladı. Curtis büyük bir itina ile kemerini gevşetti ve yere attı.

«Medley! İn o damdan aşağı!» diye seslendi Matt, «beni oraya çıkartıp, kendini damdan aşağı attırma bana. Silâhını da at elinden!»

Yalnız Parsons hiç kımıldamamıştı. Bütün dikkatiyle karanlığa bakıyordu. «Coburn, sen bana blö —»

Coburn'un silâhından alev fışkırdı sanki ve adam olduğu yerde salandı ve arkası üstü yere düşüp, serildi kaldı. Ayağa kalkmak için zayıf bir gayret sarf etti, sonra olduğu yerde uzandı kaldı .

Bu arada Medley caddeye inmişti. «Seni bunun için öldürürüm Coburn!» diye bağırdı.

«Pekalâ Med, Al silâhını yerden. İstediğin fırsatı sana veriyorum. Haydi ... al tabancanı!»

«Allah cezamı versin eğer —»

«Haydi al, Med! Davran silâhına, yoksa olduğun yerde seni vururum!»

Medley tereddüt eti sonra balıklama silâhının üstüne atladı. Bir silâh patlamadı. Tabancasını yakaladı ve yavaş yavaş ayağa kalktı.

Soğukkanlılıkla Matt bulunduğu yerden ileri çıkıp herkesin göreceği bir yere geldi. «Pekalâ Med. Beni öldürmeyi istiyorsan, işte karşındayım. Aradığın fırsat elinde şimdi.»

İnanmaz gözlerle Medley ona bakıyordu. Tabancası elinde ve yarı kalkık durumdaydı. Matt Coburn'un tabancası da elindeydi. Medley terlemeye başladı. İşte Matt Coburn'u öldürme fırsatı ayağına kadar gelmişti.

«Haydi Medley, bunu istemiştin. Ya çek tetiğini ya da at silâhı elinden. Ama silâhını atarsan, güneş batmadan önce kasabayı terk etmelisin. Yoksa seni gördüğüm an vururum.»

Medley tabancasını kaldırmaya başladı, olduğu yerde duran Coburn'dan ayıramıyordu gözlerini. Adamın tabancası hâlâ aşağı bakıyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme, onu bekliyordu. Birden Medley elindeki silâhı yere attı, topukları üstünde döndü ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

«Felton al silâhını o adamdan,» dedi Matt, «ve Dan'ın yanına gidip ona bir bak.»

Coburn'un ateş hatına girmemeye azami dikkat ederek Felton tabancasını aldı ve Dan'ın yanına gitti.

Matt diğerlerine, tabancalı eliyle işaret ederek, «Kimseye emir falan verecek değilim,» dedi sakin bir sesle, «ama bu andan itibaren bu kasabayı yöneten benim. Bunun anlamı hakkında kuşkuya kapılan olursa, orada yatan Parsons'a sorabilir.

«Çalışmak isteyenler, tapu talebinde bulunur ya da kendilerine birer iş bulurlar. Aksi halde ... yaylanırlar buradan. Bay Felton ve kasaba konsülü temiz bir kasaba istiyor ve ben de böyle bir kasabayı onlara vermeye niyetliyim. Şimdi dağılın bakalım ... haydi. Birinizi bu akşam caddede görürsem, beni daha önce görmeniz, menfaatinize olur. Kimseyi uyarmayacağım.»

Yavaş yavaş dağıldılar. Bütün bu zaman sırasında Matt devamlı olarak hareket halinde olup , gizlenmiş bir nişancıya fırsat bırakmamıştı. Kalabalık dağılınca tekrar karanlıklar içinde kayboldu. Dikkatle yürürken, yanından geçtiği salonlara seri bir göz atmaktan da kendisini alamadı.

Yarım saat kadar sonra, caddenin öbür başındaki posta arabası ofisindeydi. «İşte böyle,» dedi, «işi istememiştim ama; Felton, başına böyle bir şeyin gelmemesi gerekecek kadar iyi bir adam. Yıldızı hâlâ takmamı istiyorsanız, takacağım ... kasabanız tamamen temizleninceye kadar.»

«Yanına birkaç yardımcı alsan iyi olur,» dedi Clyde.

«Hayır. Yalnız kalmak daha iyi.»

Yıldızı aldı ve Dan Cohan'ın yarasının çok ağır olmadığını, merminin gömlek düğmesinden hafifçe yukarıya doğru sekip, göğüs ve omuzunda derin bir sıyrık açtığını, merminin tesiriyle sersemleyip yere yuvarlandığını anlatan adamı dinledi. Cohan bir süre yerinden kımıldayamayacak kadar sersemlemişti.

Matt Coburn daha güneş doğmadan uyandı, ağzında fena bir tad vardı.

Ayaklarını yere indirip kalktı, mağaza sahibi Gage'in kendisine tahsis ettiği odanın öbür ucuna yürüdü. Hiç zevk almadan aynadaki görüntüsüne baktı, sonra giyindi ve traş oldu.

Traş olurken kasabanın seslerini dinledi. Her şeyin normal olduğunu fark etti. Bir tel kapının açılıp kapandığını, vincin gıcırtılarını duydu. Arasıra horoz sesleri geliyordu kulağına.

Giyindikten sonra odada çevresine bakındı ve Gage'in siparişleri yazmak için kullandığı bir bloknot buldu, masanın başına geçti ve yazmaya başladı. İki sayfa yazdıktan sonra kalktı, bir çekiç ve tabla başlı çivi bulduktan sonra dışarı çıktı.

Cadde bomboştu. Sabahın ilk ışıkları, karanlığı yavaş yavaş açarken, tepenin yamacında hâlâ birkaç lamba yanıyordu. Buckwalter'ın yerinin arkasında atılmış kereste ve kadron ile bir miktar çivi buldu. Bir kadron üzerine bir kaç tahtayı yan yana getirip çaktı, yolun ortasına taşıdı ve tam Bon - Ton'un önüne getirip kadronun sivriltilmiş ucunu toprağa gömdü. Bu iş bittikten sonra yazdığı iki sayfa kâğıdı, tablanın üzerine çaktı.

Bon - Ton da, Newt Clyde kahvaltısını yapıyordu ve Matt içeri girince, dışarı dikilmiş olan direği gösterip sordu, «O ne ?»

«Wayne'e birkaç fazla araba seferi koymasını söyle, gelecek günler için. Elinde araba yoksa, yük arabalarından yararlansın ya da ne bulursa.»

Clyde ona merakla baktı. «Dün akşam, Dick'i müşgül bir durumdan kurtardığını duydum. İkinizin biribirinden hoşlanmadığını sanıyordum.»

«Benden hoşlanmadığı malûm,» dedi Matt. «Ona karşı hiç bir şeyim yok. Onun iyi bir adam olduğunu sanıyorum ... o güruha feda edilemeyecek kadar iyi bir adam.»

«Parsons'u öldürmen gerek miydi ?»

«Onu öldürmeseydim, Medley'i öldürmem gerekecekti belki birkaçını daha. Parsons yıllardan beri kaşınıp duruyordu.»

Clyde kahvesini bitirdikten sonra dışarı çıktı ve ilânı okumaya gitti. Birkaç kişi daha toplanmış okuyorlardı.

İLÂN

Bütün hırsız, cani ve hilekâr kumarbazların dikkatine;
Artık Confusion'da istenmiyorsunuz.
Aşağıda isimleri olanlar ya kasabayı terk ederler ya da silâhlarına davranırlar, hazır oldukları her zaman.

Yazının altında yetmiş kişinin ismi vardı. İlânın altındaki imza, kısaca MATT idi.

Newt Clyde hafif bir ıslık çaldı. Arkasında duran bir adam, arkadaşına, «Hadi, eşyalarımızı yükleyelim,» dedi.

«Ne oluyorsun,» dedi arkadaşı, alaycı bir sesle, «korktun mu ?»

«Efendi, Matt Coburn'u bir kasabayı temizlerken hiç gördün mü ?»

Matt, Bon-Ton'dan dışarı çıktı, caddenin iki tarafına bakındı ve sonra karşıya geçti, çabuk yürüyordu, gözleri pür dikkat kesilmiş, kulakları her sese uyanık bir haldeydi. Koca Kate (Keyt)'in durduğu Nugget (Nagıt)'ın önünde durdu. «Nasıl çalışacaksın şimdi Kate ?»

«Artık bu senin kasaban Matt. Temiz ve dürüst çalışacağım.»

«Teşekkür Kate. Başın derde girerse, bana haber sal.»

«Başım derde girerse — iri yumruklarını kalçaları üstüne koydu — ben onun hakkından gelmesini bilirim.»

Yolun bir az altındaki ikinci kapıda durdu. Burası Rocking - Chair Emma'nındı (Raking Çeğr Ema - Salıncaklı iskemle). Kadın dışarı çıktı. Bir zamanlar ince ve güzel bir kadındı, şimdi ise bir deri bir kemik ve tırnak kadar kuru idi. «Em, biribirimizi tanırız. Bir tek kişi şikâyet ederse, kasabadan atarım seni.»

«Çevrede gitmemi görmek istemeyen adamlar var,» dedi sinsi sinsi sırıtarak. «Ne yapacaksın bakalım bu konuda ?»

«Sana söyledim Em, onların isimlerini listede bulacaksın —eliyle ilân tahtasını gösterdi— onlar da ne yapacaklarını biliyorlar.»

«Thompson seni öldürür Matt, Koca Thompson senin tozunu bir iyi silkeler !»

Güldü. «Em, hayat hakkında bildiğimiz tek gerçek bir daha onu yaşayamayacağımızdır. Thompson'un adı da listededir.»

Slanting Annie (Sılanting Ani - Kaykılan Ani) konuşmayı duymuş kapıya çıkmıştı. «Ne oluyor Matt ?»

«Kasabada bir ilân var Anie. Sen daima dürüst bir yer çalıştırırsın, onun için istediğin kadar kalabilirsin.»

Böylece bir yerden diğerine giderek dolaşmaya başladı. Bucket of Blood'a gelince içeri girdi ve çevresine bakındı. Kid Curtis oradaydı ve barın arkasında da Tobe Burnside (Toğp Börnsayt) duruyordu. «Listeye bir göz atın, isimlerinizi bulacaksınız.»

Burnside gülümsedi ve birer kütüğü andıran kollarını barın üstüne koydu. «Bir az bekleyeceğim Coburn. Thompson senin işini bitirinceye kadar bekleyeceğim.»

«Bekle Tobe. Ama ben Thompson'un işini bitirince caddeyi koşarak tutacaksın. O zamana kadar beklersen beraberinde götürebileceğin, delinmemiş derin olacak, eğer onun da bir değeri varsa.»

Matt, Zeller, Wayne Simmons ve Clyde'ın beklediği yere kadar yürüdü. Birden arkasından bir ses duydu. Bu Nathan Bly idi.

Matt yavaş yavaş döndü. Bly, kaldırımın ortasında durmuş kendisine bakıyordu. Caddenin kenarlarında insanlar toplanmışlar, bakıyorlardı.

Bly bir baş hareketiyle ilânı işaret edip. «İsmim listede yok, Neden ?» Açık mavi gözleri Matt'e dikkatle bakıyordu. Bekledi.

«Çünkü sen bir centilmensin Nate. Çok iyi kâğıt oynuyorsun ama kendine özgü bir gururun var. Hayatında hiç kimseyi aldatmadın.»

Nathan Bly'ın yüzünden bir şey belli olmuyordu ama konuşunca, sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. «Bana bir centilmen mi diyorsun Matt ?»

«Değil misin ? Nate. Seni altı, ya da yedi yıldır tanırım. Senin başka bir şey olduğunu görmedim. İşine devam et, zorunlu olmadıkça da kimseyi vurma.» Bunu derdemez arkasını döndü ve kendisini bekleyenlere doğru yürüdü.

Nathan Bly kumarhane çadırına döndü. Kumarbazlar kendisini bekliyorlardı. «Söylenenleri duydunuz,» dedi sert bir sesle, «şimdi ne yapacağınızı biliyorsunuz. Hile yapmaya kalkışan her kimse, bana hesap verecektir, anladınız mı ? Dürüst bir kumarhane işleteceğiz.»

Dan Cort (Den Kort) masasından kalktı. «Ben gidiyorum,» dedi soğuk bir eda ile. «Kendi kumarhanemi açacağım. Bu kasabada.»

«İstediğin yap,» dedi Nathan sakince.

«Matt'e gelince,» dedi Cort, «henüz onun açtırdığı mezarı görmedim.»

Nathan Bly güldü. Görürsün Cort, görürsün !» dedi, «Sadece bak !»

Caddeye çıktı. Matt Coburn, Clyde ve Simmons ile konuşuyordu. Cort caddenin ortasına çıktı. «Matt ! *Matt Coburn !»*

Konuştuğu adamlar siper almak için sağa sola kaçışırlarken Coburn yavaş yavaş döndü. O dönerken Dan Cort silâhını çekti ve ateş etti.

Çok hızlı, adeta şimşek gibi bir çekişti o ve de adam çeker çekmez silâhını ateşlemişti.

Mermi Coburn'un üç metre kadar önünden toz kaldırdı ve ikinci mermi, Coburn'un dizinin yanında, tahta kaldırımdan parçalar kopardı.

Matt yumuşak ve rahat bir hareketle, önemsemeksizin silâhını çekti ve ateş etti.

Dan Cort öne doğru bir adım attı, dizleri büküldü ve yere düştü.

Kumarhane çadırının içinde duran Bly, temizlik yapan adama, «Mixter, kendine yardım edecek birini bul ve Dan'a bir mezar kaz, olur mu ? Mezarının başına da şunu yazdır : *Burada yatan, Matt Coburn'a silâh çekti.*»

Clyde, ofisinden dışarı çıktı, yüzü sapsarı idi. «Ucuz kurtuldun !» dedi.

Coburn omuzlarını silkeledi. «Silâhını çıkarmakta çok acele etti, hızlı silâh çekmek işin bir parçasıdır. İlk mermiyi yerine oturtmak gereklidir.»

«Şimdi ne yapacaksın ?» diye Clyde sordu.

Matt gülümsedi. «Koca Thompson'a bir el atayım bakayım,» dedi sakin sakin, «Hele bir ilânı okusun bakalım. Ver bana şu tüfeği. Söyleyeceklerimi bitirinceye kadar silâh çekmesini istemiyorum.»

Av tüfeğini eline alan Matt iki binanın arasından geçip arkaya çıktı ve Thompson'un kulübesine, pencerenin bulunmadığı bir köşeden yanaştı. Kapıya geldikten sonra ayağını gerdi ve kapının kilidi üzerine şiddetli bir tekme giydirdi. Zaten entipüften duran kapı ardına kadar açılırken Matt hızla içeri girdi, çift namlulu av tüfeği sağ elinde duruyordu.

Peggoty Gorman yatağın üstünde oturmuş gözlerini oğuşturuyordu. Koca Thompson yanına döndü, dirseğinin üstüne doğruldu, şaşkın ve inanmaz gözlerle bakıyordu.

«Haydi Thompson ! Kalk ayağa ve giy pantolonunu !»

«Nedir bu ?» Thompson'un gözleri, Matt'in göğsündeki yıldıza ilişti. «Demek sıra sana kadar geldi ha ? Zaten bekliyordum bunu.»

Matt aniden harekete geçti, tüfeği sağ eliyle tutarken, sol eliyle eğreti duran yatağı tuttuğu gibi ani bir hareketle çekti ve Thompson'u yere attı.

Koca herif bir an yerde debelendi ve ayağına doğru atılmak istedi Matt'in, fakat o bir adım geriledi ve namluları Thompson'un karnına yöneltti. «Şimdi böylesi daha iyi. Çoraplarınla uyuduğuna sevindim Thompson haydi dışarı çık bakalım.»

«Nereye gidiyoruz ?»

«Caddeye kadar yürüyüş yapacağız. Sen de Peggoty. Bir oyun yapmaya kalkarsanız ikinizi de ikiye biçerim.»

Thompson dik dik onun yüzüne baktı. «Bana bir fırsat ver, asıl ben seni ikiye biçerim.»

«Dan Cort'ta böyle düşünüyordu. Fırsatı eline verdim.»

«Cort mu ?» Cort, Thompson'un iyi dostu idi. Silver Reef'de (Silvır Riğf) beraber bulunmuşlardı.

«Öldü o.» dedi Matt.

«Sana söylemek istediğim buydu Koca Thompson,» dedi Gorman, «dinleyemeyecek kadar sarhoştun. Dün akşam da Parsons'u vurdu.»

Thompson dışarı çıktı ve Gorman da onu izledi. Bir sürü kasabalının gözleri önünde Matt onları önüne kattı ve caddenin ortasına kadar yürüttü. Burada en aşağı elli kişi toplanmış ilânı okuyordu.

«Geri çekilin çocuklar,» dedi Coburn alaylı bir sesle, «bu iki horozun ilânı okumasını istiyorum. Ondan sonra kendilerine birer tavuk bulmalarına izin veririz.»

Clyde, Simmons, Buckwalter ve Zeller oradaydı. Bir an sonra Dick Felton da yanlarına geldi. Üçünün ellerinde tüfekler vardı, ikisinde de av tüfeği.

Koca Thompson listeye baktı sonra dönüp Matt'e baktı. «Ya defol ya da silâh çek, ha ? Elimde silâh yokken mi ?»

Matt Coburn kemerinin tokasını çözdü, belindeki tabancayı çıkardı ve hepsini Felton'a verdi. «Bize kimseyi karıştırmayın olur mu ? Thompson her zaman, elleriyle bir adamı ikiye böleceğini söyler övünürdü. Bakalım ne kadar haklı bu övünmesinde.»

«Bahse girerim ki —»

Matt adamı fazla konuşturmadan bir sağ ekledi ve peşinden bir de solu, ağzına yapıştırdı. Beklemeyen bu yumruklar adamı sarstı. Herif başını salladı ve elinin tersiyle ağzını sildi, eli kan içinde kalmıştı. Matt'in üstüne atladı, onu kolarının arasına almak istemiş ve geri çekileceğini hesapladığından, hızını ona göre ayarlamıştı. Ama bunun yerine Matt ileri çıktı ve arka arkaya birkaç yumruğu adamın mide boşluğuna yerleştirdi.

Yumruklar hücum halinde olan adamı yolun yarısında yakaladığından daha da şiddetli inmiş, adamı durdurmuş ve inletmişti. Sonra Matt adamın çenesine şiddetli bir sağ aperküt indirmiş, herifin başını, sanki boynunu kıracakmış gibi arkaya kanırtmıştı.

Thompson eski bir kavgacı idi. Daha önce de çok yumruk yemişti. Başını öne eğip omuzlarının arasına aldı ve bütün ağırlığını öne verip hücum etti. Matt tekrar karnına şiddetli bir yumruk daha ekledi ve bu arada suratına bir yumruk yeyip sendeledi, peşinden yetişen bir ters el tokadı, onu su yalağına kadar gönderdi.

Thompson onu bu vaziyette yakalamak için saldırdı, her iki eliyle yumruk vurmaya başladı. Adam hızla üstüne gelirken Matt tekrar karnına bir sol indirdi, iki tane şiddetli yumruğu kafasına yedi. Eğildi ve kafasının üstü ile herifin çenesine şiddetli bir darbe indirdi ve sonra da ayak parmaklarının üzerine topuğu ile bastı.

Koca herif acıyla, dana gibi böğürdü ve geriledi. Bir an için ikisi de dönmeye başladı.

«Seni öldüreceğim Coburn! Seni bir insan enkazı haline getireceğim.»

Thompson şimdi daha dikkatli davranmaya başlamıştı, ama kuvvetli bir adamdı ve ne yapabileceğini çok iyi biliyordu. Bundan önce de yumruklarıyla bir adam öldürmüştü.

KISIM 16

Matt Coburn çevrelerindeki kalabalığın bir hayli arttığını fark etmişti. Güneşin yükseldiğini ve sıcaklığın da fazlalaştığını hissediyordu. Bütün bunları ikinci bir hismiş gibi anlamıştı. Birinci hissi ise, Thompson'un hâlâ karşısında durduğu ve adamı tahminin çok üstünde bulduğu idi.

Onun kuvvetli olduğunu biliyordu. Sert ve dayanıklı bir kavgacı olacağını bekliyordu. Ama beklemediği şey adamda bu kadar acı kuvvet ile bu kadar hırsın bulunabileceği idi.

Biribirlerinin etrafında dikkatle döndüler. Otuz kilo kadar daha hafif olmakla beraber Matt'in kendisi de iri bir adamdı. Kendisi de zamanında bir çok yumruk kavgalarına girip çıkmıştı. Evvelce iri bir adamın, küçük bir adam kadar uzun süre kavga etmesine gerek olmadığını öğrenmişti. Buna mukabil, küçük olan, ayakta kalabilmek için kendine özgü bir kavga becerisi geliştirmek zorunda kalacaktı. Ama bu hal, Thompson için doğru değildi, adam dayanıklı idi, nefesli idi.

İçgüdüsel olarak Matt vücud üzerinde çalışıyordu. Eskiden beri kavga politikası, can alacak yerlere vurmaktı. Bir çok kişi çenelerine yedikleri yumruklara dayanabilirlerdi ama pek azı, karınlarına vurulan yumrukları kaldıracak adeleyi geliştirirlerdi. Bundan başka Matt, karın adelelerini geliştirmiş olanların bile, fazla miktarda vurulan darbelere dayanamayacağını biliyordu.

Thompson içeri daldı. Yumrukları sadece iri olmakla kalmıyordu, adam bir zamanlar, bir yerde boks yapmış olmalıydı.

Coburn döndü, Thompson aniden bir hamle yaptı ve başına doğru ıslık çalan bir sağ savurdu, Coburn eğilip darbeyi savuşturdu ve kaburga kemikleri üzerine sert bir yumruk ckti, iri adamın bir an için nefesi kesildi fakat Matt'i yakaladı, ayaklarını yerden kesti ve kolunu vücuduna doladı. Matt'in bir kolu, bu demir çemberin dışında kalmıştı. Serbest koluyla Thompson'un suratına kısa ve sert darbeler indirirken koca herif de onu arkaya doğru kanırmaya başlamıştı. Sırtından doğru dayanılmaz bir ağrının bütün benliğini kaplamaya başladığını hisseder etmez Matt, her iki ayağını birden aniden yerden kesip, ağırlığını öne doğru eğilmiş adamın kollarına bıraktı. Dengesini kaybeden Thompson yere düşerken kollarını açmak zorunda kaldı. Matt yerde yuvarlanarak kurtuldu.

Ayağa ilk kalkan Matt olmuştu ve ayağa kalkan Thompson'un suratına dehşetli bir savurma ile yumruğunu indirdi. Darbe adamı dizlerinin üstüne çöktürdü ve ağzından kan boşanmaya başladı.'

Coburn geri çekildi ve nefesini almaya çalıştı. Thompson da ayağa kalktı, yüzü kinden allak bullak olmuştu. Yarı eğilmiş pozisyonda, kendisini bekleyen Matt'in üzerine geldi. Matt geri çekileceği yerde aniden öne çıktı önce ağza bir sol sonra da çeneye bir sağ indirdi. Her iki darbe tok bir ses çıkardığı halde, Thompson başını öne eğdi ve saldırdı, başı ile Matt'in göğsüne okkalı bir darbe indirdi.

Dengesi bozulan Matt yere yuvarlandı ve Thompson ayakları ile onu ezmek için havaya fırladı ve iki ayağı üzerine düşerken Matt yana yuvarlandı ve ayaklarını havaya kaldırarak, yere inmekte olan adamın ayaklarını çelmek istedi ama ıskaladı. Yere inen Thompson tekrar Matt'in üzerine gelirken Matt bir tekme salladı ve çizmesinin topuğu adamın diz kapağını buldu. Thompson kısa bir an durdu, yüzü acıdan burkulmuştu.

Matt emekleme pozisyonunda Thompson'a hücum etti ve onu ayaklarından yakalamak istedi ise de, Thompson yana çekildi ve hedefini bulamayıp yere uzanmış olan Matt'in üzerine balıklama daldı.

Matt çevik bir hareketle sırtının üzerine döndü ve üstüne doğru uçarak gelmekte olan Thompson'u bükülmüş ayaklarla karşıladı, dizlerini bükerek adamın hızını frenledi, durdurdu ve sonra bütün gücü ile adamı arkaya fırlattı. Her ikisi hızla ayağa kalkıp biribirlerine giriştiler, yumruklarını sallayarak. Matt başında bir sarsıntı duydu arkasından kaburgaları üzerinde şiddetli bir acı belirdi, bu arada kendisi de Thompson'un suratına bir tane patlattı, adamın yanağında açılan bir yaradan kan boşanmaya başladı.

Thompson tekrar başını öne eğip hücum etti ama Matt zamanında yana çekilip, adamın kaburgasına okkalı bir yumruk indirdi. Thompson hücumunun boşa çıktığını görünce durdu ve arkasını döner dönmez Matt ağzına bir yumruk daha yetiştirdi. Thompson elini uzatıp Matt'i yakaladı ve gömleğini yırttı, sonra kolunu tuttu ve kendisine doğru çekerken Matt başını önüne eğdi, ayaklarını açtı ve adamın karın boşluğuna bir kaç darbe daha yerleştirdi.

Thompson ondan kurtulmak için itti, bir süre karşılıklı durup açık yer aradılar ve aynı anda tekrar biribirlerine girdiler ve tam bu anda Matt taktik değiştirdi. Uzanmış kollardan birini yakalayıp, sırtını döndü ve Thompson'u omuzu üzerinden aşırıp yere hızla vurdu. İri adamın vurduğu yerden ses geldi ve bir an için sersemleyip olduğu yerde kalakaldı.

Matt geri çekildi, kolarını hareket ettiriyor ve Thompson'un kalkmasını bekliyordu. Adam yavaş yavaş doğruldu ve Matt üstüne gitti, birden içinden adamı vura vura öldürmek arzusu gelmişti. Şimşek gibi şiddetli darbelerle, adamın et yığını haline gelmiş suratına vurmaya başladı ve adamı vura vura dizlerinin üstüne çökertti. Matt'i tutmak durdurabilmek için zayıf bir gayret sarfetti ise de Matt, önce geri çekilip, ellerden kurtuldu sonra tekrar yanaşıp surat üzerinde çalışmaya başladı.

Koca herifin kuvvetine karşı dikkatli olarak, uzaktan bir kez adamın çevresini dolandı, yanaştı, bir sol ve arkasından bir sağ daha ekledi. Thompson beceriksizlik içinde ona karşı yüzünü dönmek için çalıştı, Matt tekrar girdi, adamın uzanan kolunu yana itti ve arka arkaya beş yumruk indirdikten sonra bir de boğazına sert bir aperküt ekledi. Thompson arkaya doğru düşerken Matt onu saçlarından yakaladı, ayağa kaldırmak için silkeledi ve bir kaç darbe daha ekledi suratına, sonra yere düşmesi için bıraktı adamı.

Sonra Felton'a doğru yürüdü ve tabanca kemerini alıp kuşandı. Su tulumbasının yanına gitti ve yüzüne su çarptı sonra tulumbadan akan soğuk suyun altına ellerini tuttu. Sonra da Clyde'ın elindeki av tüfeğini aldı.

«Haydi bakalım,» dedi ve yerde kan ve toz içinde yatan Thompson'u işaret ederek, «alın, götürün bunu.»

«Peggoty, sen ve Thompson yarın ortalık ışımadan önce kasabayı terketmiş olun yoksa her ikinizi çevredeki en derin ocağa atıp, yağmur yağıncaya kadar orada tutarım.»

Gorman aptallaşmış bir halde başını salladı, yenilmez sandığı Thompson'a inanmaz gözlerle bakıyordu hâlâ.

Daha başka şeyler bekler gibi kalabalık henüz dağılmamıştı. «İsimleri listede yazılı olanlar,» dedi Coburn «daha beklemeyip yolu tutsunlar. Gitmeyenlere, silâh çekme fırsatı verilecektir. Temizliğe başladım... bu kasaba temiz bir kasaba olacak ve de dürüst kalacak. İstediğiniz kadar eğlenebilirsiniz ama kötülük ve sahtekârlık yok.»

Döndü ve Felton'un yerine doğru yürümeğe başladı. İçeri girince tüfeği yere koydu ve bir sandalyenin üzerine bıraktı kendisini, acı ile yavaş yavaş nefes alıyordu.

«Yaralı mısın?» diye Cohan sordu.

Matt çevresine bakındı ve acı ile konuştu, «Herif vuruyor Dan, her vuruşunda canımı yaktı.»

«Bu işin sonu olacak mı?»

«Hayır.» Matt Coburn bir süre bekledi, derin ve kuvvetli nefes almaya gayret ediyordu. «Hayır bu daha işin sonu değil. Bundan sonra silâhlar konuşacak. Kingsbury var ortada. Bu iş ne onu ne de Ike Fletcher'i etkilemez.» Birden kapı açıldı Tucker Dolan girdi içeriye. «Matt, bir hanım seni görmek istiyor.»

Bütün adeleleri titreyen Matt ayağa kalktı. Reaksiyon başlamıştı artık, midesinde dayanılmaz bir bulantı vardı. «Pekâlâ göreyim onu, İçeri gel, Madge,» dedi.

Ama gelen Madge değildi — gelen Laurie Shannon idi.

Laurie ismi duyduysa bile bir şey demedi sadece, «Matt, iyi misin?» demekle yetindi.

Ona doğru dönerken ilk kez olarak Matt'in yüzünü gördü. «Oh, Matt, zavallı yüzün!»

Aynada kendisine baktı. Sağ gözünün altı morarmıştı, sol kaşı patlamıştı, çenesi ise şişmişti. Eliyle yavaşça dokundu. «Seni burada göreceğimi sanmıyordum,» dedi. «Laurie, hemen ayrılsan iyi olur. Daha henüz başladık.»

«Yardıma ihtiyacın olacağını düşündük. Tucker ve Joss gelmek istediler.» Gülümsedi. «Ben de onlarla beraber gelmek istediğimi farkedince, sonuna kadar kalacağız... sence bir mahzuru yoksa tabii.»

Birden olduğu yere oturdu Matt. «Özür dilerim, bacaklarım titriyor.»

Ellerine baktı. Parmak eklemleri şişmiş ve derileri yüzülmüştü. Parmakları morarmış ve kasılmaya başlamıştı, dikkatle onları çalıştırmaya başladı. Tabancası ile talim yapmak istedi ama bu kadar kişinin gözü önünde yapmayı istemedi. İnsanlar istemeden söylenmemesi gerekli şeyleri söylerlerdi çok zaman. Başkaları üzerinde uyandırdığı korkunun, kendisine de sahip olmasını istemiyordu. Bu gürûh üzerinde yaratığı korku kendi lehine işleyen bir husustu... Doğuştan var olan silâh kullanma mehareti diğerlerinin üzerinde esaslı bir faktördü.

Koca Thompson ile yumruk yumruğa girişmesi aptalca bir davranıştı ama böylece o güruhu yıldırmayı ümit etmişti. Liderlerini mağlup edince amacına başkalarını vurmadan erişebilirdi. Ama, zaten iki kişi ölmüştü... başkalarının da öleceğinden emindi.

Clyde'a baktı. «Fletcher'i gördün mü?» diye sordu.

«Görünürlerde yok. Saatlerden beri kimse görmemiş onu. Ya da adamlarından birini.»

«Onları da durdurmam gerek.»

Kimse cevap vermedi. Matt'in başı omuzuna doğru sarkmıştı, gözlerini kapadı. Başı zonkluyordu, gözlerinin içi yanıyordu. Sadece göz kapaklarını bile indirmek rahatlık veriyordu kendisine. Parmak eklemlerinde de zonklama başlamıştı, onları devamlı olarak çalıştırıyor, parmaklarını açıp kapıyordu. Onların sertleşmesine izin veremezdi ama gene de kalınlaşmış ve hareketleri ağırlaşmıştı, tabancasını tutup tutamayacağını bilmiyordu.

«Dick,» diye seslendi, «benim için caddeyi gözaltında tut emi?»

Tucker konuştu. «Matt, kasabayı dolaşmamı ister misin? Belki konuşturacak birini bulurum. Fletcher'in yanındakilerin çoğunu tanıyorum.»

«Dikkatli ol.»

Dolan kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Laurie sobanın yanına gidip ateşi karıştırdı ve ısıtmak için su güğümünü ateşe koydu.

Matt'in adeleleri sadece yaralardan değil, yorgunluktan da ağrıyordu. Tâ kemiklerine kadar duyduğu bir ağrı. Thompson gibi iri bir adamla, döğüşmek, güreşmek, ona vurmak ve itelemek, bütün kuvvetini alıp götürmüştü. Bundan sonra ne olacağını düşünmek için zorladı kendisini.

Yavaş yavaş listedeki isimleri düşündü. Kaçı ayrılıp gidecekti?

Simmons içeri girdi. «Araba gidiyor,» dedi «ağzına kadar dolu. Bir yük arabası çıkarıyoruz, Ely'e kadar gidecek... Onaltı kişi ile.»

Hiç olmazsa bir kısmı gidiyordu ya.

Yanında durmakta olan Felton konuştu nihayet. «Coburn, senden özür dilemem gerek. Çok aptalca hareket ettim.»

«Elinden geleni yaptın. Çok iyi ve temiz kalpli bir insansın Felton — ama gelgelelim onlar bundan anlamaz. Onlar iyiliği zayıflık anlamına alırlar, zayıflık da onlar için fırsat demektir. İyi bir adamsın, ama uzun süre düzenli bir çevrede yaşadığın için, buradaki farklı durumu anlayamadın.»

Duraladı, eliyle şişmiş gözünü tuttu. «Bildiğin gibi ben de onlardan biriyim, kurt sürüsü içinde bir kurt.»

«Her neyse teşekkür. Beni bir badireden kurtardın.»

Felton dışarı çıktı ve Zeller'in beklediği ocağın ağzına geldi. Zeller ona keskin bir şekilde baktı. «Bir şey mi oldu?»

«Elleri. Çok kötü durumda Zeller. Nasıl tabanca kullanabileceğini bilmiyorum.»

«Kırık var mı?»

«Hayır... ama derileri yüzülmüş ve pişmiş. Çok şiddetli bir kavga idi. Yumrukla hiç kimsenin Thompson'u yenebileceğine inanmazdım, ama Coburn dövdü herifi, hem de iyi bir şekilde.»

Zeller kasabaya baktı ve «Bazen iyi şeyler insana zor gelir Dick. Bir kasaba yaratmak kolay bir iş değildir.»

Binanın içinde Laurie, Matt'in yanındaki masaya bir tas sıcak su getirdi. «Otur şuraya da yüzündekileri bir sileyim.»

Dikkat ve itina ile yaraların üzerinde pıhtılaşmış olan kanları temizledi. Ellerini işaret edip, «Onları ne yapacaksın. Bu gece oraya gidemezsin.»

«Gitmem gerek.»

«Seni bekleyecekler Matt. Ellerinin kötü durumda olduğunu biliyorlar.»

«Kanunu koydum ortaya, uygulamalıyım.»

Yanına oturdu. «Matt neden yaptın bunu? Bir daha yapmayacağını söylemiştin bana.»

«Kasabanın başı dertte idi ve Felton'u kıstırmışlardı.»

«Nedeni kasaba mı yoksa Madge Healy mi?

«Kasaba, hiç kuşkun olmasın. Tabii bu arada Madge'in de yardıma ihtiyacı vardı. Hâlâ da var.»

Laurie'nin dudakları kısılmıştı. Matt ona bakıp gülümsedi.

«Öyle bakma bana, yalnız bir kız, kötü bir mücadele karşısında. O sığır hırsızları için sana da yardım ettim değil mi?»

«Evet. Fakat -»

Güldü ve ayağa kalktı, ellerini oynatıp duruyordu. Birden kendisine söylediği bir sözü hatırladı. «Joss'un da seninle beraber geldiğini söylemiştin. Nerede?»

«Bilmiyorum. Caddeden geçerken işi olduğunu söyleyip ayrıldı. İşinin ne olduğunu söylemedi.»

Matt, Laurie'ye baktı. «Dorset kasabada. Onun da ismini listeye koymalıydım ama koymadım.»

«Onun gerçekten kötü olduğunu sanmıyorum Matt, sadece bir takım hayaller peşinde o kadar.»

«Kendini bir silâhşor sanıyor,» diye Matt cevapladı. «İnsanın kendisini daha çabuk öldürtmesi için, bundan daha iyi bir yol bilmiyorum.»

Gün yavaş yavaş geçti. Posta arabası gitti. Arkasından iki yük arabası, insanlarla dolu olarak ayrıldı. Yolda bir takım atlıların gittikleri görülüyordu, ama bunlar daha bir kısmı diye düşündü Matt.

Birden yattığı yerde kalkıp oturdu. «Tobe Burnside! Laurie —...

Tucker Dolan kapıda idi. «Ne olmuş ona?» diye sözünü kesti Matt'in. «Gidip gitmediğini soruyorsan, gitmedi. Bucket'ta seni bekliyor.»

«Başka ne duydun?»

«Fletcher ve adamları kanyonda toplanmışlar, Kingsbury'den haber bekliyorlar. Haberlere göre Kingsbury bir atlı göndermiş birini getirtmek için, eğer engel olursan seni temizlemekle görevlenecek birini getirtecekmiş.»

Matt düşünceli bir halde Dolan'a baktı. «Kim olabilir ki? Kimi çağırabilir ki?»

«Sen de benim kadar bilirsin ki elinde silâhla senin karşına çıkabilecek bir tek adam vardır.»

«Kim?» diye Laurie sordu. «Kimi kastediyor Matt?»

«Bell,» diye cevapladı onu Matt, «Calvin Bell.»

KISIM 17

Laurie, Matt'in şişmiş ellerini sıcak su ile pansuman ederken, parmaklardaki sertleşmenin önüne geçeceğini ve kan dolaşımını normal hale getireceğini ümit ediyordu.

Tucker Dolan ortalıkta yoktu bir süre sonra geldiğinde listedeki yirmiyedi kişinin gittiğini söyledi. İki kadın ve yirmi iki erkek kasabayı terketmişti. Burnside'ın, Bucket of Blood'ının kapıları hâlâ açıktı ama, içeride de Tobe Burnside vardı... ve bekliyordu.

«Hepsi senin için hazır Matt. Bir tuzak kurdukları besbelli. Senin yerine oraya ben gideyim. Ellerim iyi durumda ve benden bir şey beklemedikleri muhakkak.»

«Bu benim işim Tuck. Ama gene de teşekkür ederim.»

Matt tekrar yatağa uzandı, başında şiddetli bir ağrı vardı. Kötü darbeler yemişti, acısı şimdi, yavaş yavaş çıkıyordu. Fakat aklı Bucket'teki problemle meşgul olmaya başlamıştı bile.

Aklından, orasının krokisini çizdi, hem içerisinin hem de dışarısının. Tobe esaslı bir kabadayı idi. Matt'in ellerinin kötü durumda olacağını hesaplamıştı. Ona güvenerek bir yumruk kavgasına zorlayacaktı kendisini... bir de Ike Fletcher vardı. Bu fırsattan yararlanıp, kendileri için tehlikeli olan adamı ortadan kaldırmayı hesap ediyordu.

Başındaki ağrı ve vücudundaki bitkinliğe rağmen kendini düşünmeye zorluyordu. Önünde duran bu mücadeleyi kazanmak için, her hareketini dikkatle hesaplamalı ve her ihtimali plânlamalıydı. Tucker Dolan yardım edecekti ama Matt yalnız başına daha iyi çalışırdı. Ayağına dolaşacak, kendisinden başka düşünecek bir kimse olmazdı. Böyle olmasını tercih ederdi; zira kimseye güvenme eğiliminde değildi ve kendisinden başka kimsenin yardım edebileceği bir husus da yoktu ortada.

Çok önceden, problemlerin yüzeyin altında çalışan akıl tarafından çözümlendiğini öğrenmişti; problemin unsurları belli olunca, bunu çözümlemek için harekete geçme, aklın tabiatı idi ya da çözümleme için problemi ele alma kendiliğinden olurdu. İlk iş; önce problemin ne olduğunu görmek, sınırlarını açık ve seçik olarak saptamaktı, çözüm araçları ve yolları genellikle ortaya kendiliğinden çıkardı.

Kendi reaksiyonları da şimdi aynı şekilde faaliyete geçiyordu. Her insanın vücudu, her hayvan vücudunda olduğu gibi, hayatta kalmak için gerekli olan bütün faktörlere sahipti. Bu bakımdan insan sadece bilinçli olarak gördüğü ve duyduğu şeylere güvenmekle yetinmemeliydi. İnsan, bilinç alanının dışındaki duygulara da inanmasını ve onları kullanmasını öğrenmeliydi.

Fakat her zaman için yapılacak ilk iş, problemi ortaya koymak ve böylece bu içgüdüsel duyguları harekete getirmekti. Bu hisler, kullanıla kullanıla, gelişir ve çok keskin bir hal alabilirdi. Ve uzun yıllardan beri Matt Coburn, bir çok yalnız yaşayan adam gibi bu içgüdüsel hislerden yararlanmasını öğrenmişti.

Şimdi de yattığı yerden önünde problemi düşünürken yalnız bilinçli olarak kendisini tuzağa düşürmek için yapılacak şeylerin ne olabileceğini hesaplamakla kalmıyor fakat aynı zamanda kendisini aklen bu olaylara da hazırlıyordu. Vücudunu ve aklını, adelelerini ve reaksiyonlarını kontrol edecek bu iki unsuru şartlandırıyordu.

Nihayet ayağa kalktı ve ellerini kuruladı. Gerçekten elleri daha mı iyi idi, yoksa kendisine mi öyle geliyordu?

Tucker tekrar konuşmaya başladı. «Matt—»

«Konuşma Tuck. Senin de o gürûhu benden fazla sevmediğini biliyorum ama işi alan da, bekledikleri de benim.»

Laurie pencerenin kenarına gitmiş caddeye bakıyordu. «Çok sakin ortalık,» dedi.

O sırada dışarıda ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı ve içeri Madge girdi. «Matt —» Laurie'yi görünce sustu. «Oh, özür dilerim.»

«Zararı yok,» dedi Laurie, «ben sadece bir dostum.»

Madge ona baktı ve gülümsedi. «Dediğiniz doğru ise siz delisiniz,» dedi. «Harcanmak üzere olan çok iyi bir adamın dostusunuz demektir.»

Tekrar Matt'e döndü. «Bu akşam oraya gideceksen, ayı avına gider gibi hazırlıklı ol. Koca Thompson ve Peg Gorman gizlice kasabaya döndüler ve Bucket'te gizleniyorlar. Sana bunu söylemek için geldim.»

«Teşekkür Madge.»

Bu, olanı açıklamak için yeterli idi. Onlar Bucket'te gizlendiklerine göre, Burnside'ın cesaret bulduğu şey anlaşılmıştı. Bu haber Matt'in hoşuna gitmedi.

Birden kararını verdi. «Onu terleteceğim.» dedi yüksek sesle. «Tobe oraya gitmemi bekliyor. Her şeyi hazırlamış bekliyor, bir tuzağı kurduktan sonra, onun başında beklemekten daha zor hiç bir şey yoktur. Ne kadar çok beklerseniz o kadar az hazır ve dikkatli olursunuz.»

Ceplerini fişekle doldurdu, tüfeğini aldı ve dışarı çıktı. Tüfek sol elinde caddeye indi ve Main Chance'e kadar yürüdü. Ön kapıdan içeri girerken, arka kapıdan birisi fırlayıp kaçtı ama Matt onu izlemek için bir davranışta bulunmadı. Bir kaç dakika bir poker oyununu seyretti sonra caddenin öbür tarafındaki Nugget'e gitti, oradan çıktıktan sonra da Sixty'ye (Siksti) girdi. Bu yerlerin hiç birinde listede ismi olanlardan birini görmemişti.

Tekrar caddeye çıktı biraz yürüdü, Buckwalter ile konuştu ve sonra aniden geri dönüp Bon - Ton'a girdi. Burnside'ın Bucket of Blood'ında gerilen sinirleri düşündü, hepsi orada merak içinde bekleşiyorlardı. Caddeyi iyi görebileceği bir yere oturup kahve ısmarladı.

Vakit geçirmek istediği için kahvesini yavaş yavaş içiyordu. Bir kaç dakika sonra Bucket'tan birinin çıktığını ve kaldırımda durduğunu gördü. Kid Curtis'ti bu.

Bir süre sonra Curtis içeri girdi ve Matt kendi kendine güldü. Rahat bir yerde beklemeye hazırlanmıştı.

Bon - Ton'un penceresindeki yerinden caddeyi pek iyi görüyordu. Kahvenin tadı iyi idi ve birden kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Yapmaya alışkın olduğu bir şeyi yapacağı için kendisini iyi hissettiğine karar verdi.

Sanki bir santraç oyunu oynuyordu — hayatında hiç santraç oynamamıştı halbuki — yalnız aradaki tek fark karşısında birden çok rakibi vardı ve birine karşı hareket yaparken, diğerlerini unutmaması gerekiyordu. Zira onlardan biri, tam kendisi hareket ettiği sırada ona karşı bir harekette bulunabilirdi... Tabii ki bu oyunda tehlike daha büyüktü. Yalnış bir hareketin ölümle sonuçlanacağını, acı ile düşündü.

Düşmanlarını hazırlıksız ve iyice yerleşmeden yakalamak için çabuk hareket etmeyi tercih ederdi. Kuvvetli ve ani bir darbe ile sonuca varmayı isterdi. Ama bu durumda beklemesi gerekliydi ve sabır konusunda, bir kızılderili gibiydi. Zaman ne kadar çok geçerse sinirleri o kadar gerilecek, rahatları o kadar kaçacak, asapları o kadar bozulacak ve harekete geçtikleri zaman da çabuk, kararsız ve yalnış hareket etmiş olacaklardı.

Thompson, Gorman ve Curtis... üç tehlikeli adam. Tobe Burnside de tehlikeliydi ama Matt onun, kesin sonuçtan emin olmadıkça harakete geçmeyeceğini biliyordu. Curtis orada olduğuna göre, Skin Weber'de yakınlarda olmalıydı, belki kendi başına hareket etmek isteyebilirdi.

Fletcher ve Kingsbury bu işe karışmazlardı ama haberdar olduklarından emindi Matt. Bu, onların usullerine uygun bir oyun değildi. Matt bir bardak daha kahve söyledi ve arkasına yaslandı.

Sonunda karşı harekete geçerler miydi? Kendisi gözükmeyince, kurdukları tuzağı bir kenara bırakıp üstüne gelirler miydi? Düşünülmesi gereken bir noktaydı bu.

Bucket'in önünde başka bir adam belirdi ve kaldırımda tembel tembel yürümeğe başladı. Ama çok tembel, sahte bir yürüyüştü bu. Alec (Alek) isimli biriydi. Kumarda arasıra yem olarak kullanılan, zaman zaman salonları süpüren işsiz güçsüzün biriydi. Kendisinin ne yaptığını öğrenmek üzere gönderildiğinden emindi Matt.

Üstü başı pejmürde bir adam olan Alec, kaldırımda yavaş yavaş yürüyor, önüne gelen her yerde sanki birini arıyormuşçasına içeri bakıyordu. Bon - Ton'a gelince, bakmadan tam geçmek üzereydi ki pencerenin kenarında oturan Matt'i gördü. Ve görür görmez de şöyle bir irkildi önce gitmek, yoluna devam etmek istedi, sonra vaz-geçmiş olacak ki, dönüp restorana girdi.

Bon - Ton'da Matt'ten başka kimse yoktu ve Alec içeri girerken Matt bir kahve daha söyledi. «Bana bir kahve daha getirin, güğümü ile beraber,» dedi ve ekledi, «uzun süredir kendimi bu kadar rahat hissetmedim.»

Alec başka bir masaya oturdu kendisine kahve ve bir parça elmalı pay ısmarladı. Zaman zaman Matt'e çabuk ve meraklı bakışlarla bakıyordu.

Matt bardağını kahve ile doldururken Laurie kapıdan içeri girdi. Matt kahve güğümünü işaret ederek «Otur ve bir kahve iç. Kasabaya geldiğimden beri ilk kez rahatça oturup kahve içme fırsatını buldum.» dedi.

Laurie, Alec'e baktı ve oturdu. «Bak, dinle,» dedi Matt yavaş yavaş Alec'in duyabileceği bir sesle, «onları her an kıstırıp yakalayabilirim, ama bırak sıkılsınlar biraz. Çocuklar sokağın başında hazır ve hepsi silâhlı mı?» dedi.

Laurie derhal Matt'in bir etki yaratmak için konuştuğunu anlamıştı, Alec'in kim olduğunu bilmiyordu ve öneminin ne olduğunu anlamamıştı ama Matt'in boşa pala sallamayacağını biliyordu.

«Evet,» dedi, «hepsi hazır.»

«İyi! Şimdi artık senden söz edebiliriz.» Matt, kolaylıkla çiftlikten, sığırlardan ve Laurie'nin geleceğe ait plânlarından söz açıp derin bir konuşmaya girdi ve arasıra isimlerden söz ederken Tucker Dolan'ın kasabada olduğunu da araya sıkıştırıverdi.

«Senin kasabada başının derde gireceğini duyunca,» dedi Laurie, çiiftlikte kalamadı, atına atladığı gibi geldi Matt, Joss'da onunla beraber kasabada şimdi.»

Alec kahvesini bitirdi, borcunu ödedi ve sessizce kapıdan sıvıştı.

Bir anda Matt ayağa kalktı. «Burada kal ve sakın dışarı çıkma.» dedi Laurie'ye. «Onları bastırmaya gidiyorum şimdi.»

Çabucak arka kapıdan dışarı çıktı ve her iki tarafı kontrol etti. Bon - Ton'un arka kapısı çevredeki tepeler hariç hiç bir yerden görülemezdi. Matt bir bakışta tepelerin ve yamaçların boş olduğunu gördü. Matt binaların arkasından hızla fakat dikkatle yürümeye başladı, pencerelerin yanından geçerken, görülmemek için eğiliyordu. Alec ön kapıdan içeri girerken Matt, Bucket'in arka kapısına varmıştı.

Alec'in, «Herifçioğlu orada oturmuş kahvesini içiyor ve bir yandan da Shannon denen kızla dalga geçiyor — sanki acelesi hiç yokmuş gibi. Ama bir şeyler hazırladığı da muhakkak.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Burnside.

«Keşif'teki adamların bir kısmı silâhlanmış ve bir yerde haber bekliyorlar. Tucker Dolan da orada — hani şu Arizona'lı silâhşor. Sonra bir de Joss denen birinden söz ettiler.»

«Joss Ringgold,» dedi Gorman. «Şimdi o Shannon denen kızın yanında çalışan sabık haydut. Eski kulağı kesiklerden biridir o moruk.»

«Ne yapacağını sanıyorsun?» diye sordu Curtis.

Matt arka pencerenin dışında bekleyen adamların çizmelerini görmüştü. Pencere hafif aralık bırakılmıştı ve elinde silâhı olan iki kişi, duvar ile bar arasındaki yeri silâhlarıyla tarayabilirlerdi, kendileri siperde iken. Hiç kuşkusuz başkaları da, başka yerlerde gizlenmişlerdi.

Bu güruhtan teslim olmalarını beklemek beyhude olurdu — bu tip adam değillerdi. Hepsi bir savaş için mazgallara çekilmişlerdi — bir ölüm kalım savaşı idi bu. Yapacak başka bir şey yoktu. Matt, bunun başka bir yolu olmadığını o anda idrak etmişti.

Curtis konuşurken ve başkası da daha cevap verme olanağına sahip olmadan Matt yavaşçacık içeri girdi ve kapıyı da arkasından usulca kapadı. «Sadece bu baylar. Müzik çalmayı siz istediniz, bakalım nasıl dansedeceksiniz şimdi.»

Adamların hepsi silâhlı idi, üçünün silâhı ellerinde idi. Matt konuşmasını bitirdiği an ateş açtı.

Önce Peggoty Gorman'ı vurdu çünkü onun Thompson'un üstüne doğru düşüp koca herifin nişanını bozacağını hesaplamıştı. Av tüfeğinin bir namlusunu Gorman'ın karnına boşalttı sonra ikinci namluyu da Curtis'e çevirdi ve ateşledi. Tüfeği elinden yere attı, hedef küçültmek için diz çöktü ve çökerken de tabancasını çekti.

Eli tutuktu fakat tabancayı kavradı ve Thompson'un ilk mermisi kıl payı yanından geçerken tabancasını doğrultabildi. Matt hiç acele etmeden iki kez ateş etti, Thompson'un geniş kalça ve karnına nişan almıştı.

Alec kendisini yere atmıştı ve silâhsız olduğunu bağırıp duruyordu, Matt öyle olmasına inanmak istedi. Burnside'ın bulunduğu tarafa çabuk bir mermi atıp — ki karavana atmıştı, tabancasını tekrar kılıfına soktu ve av tüfeğini alıp, kırdı, boş kovanları çıkardı. Bu işi defalarca yaptığından gene aynı yumuşak ve seri hareketlerle çalışıyordu, tutuk parmaklarının pek zararı olmamıştı.

Bir yandan parmakları çalışırken diğer yandan da aklı çalışıyordu. Kurtulma şansının ne olduğunu iyi biliyordu. Şimdiye kadar talihi yaver gitmişti. Olaylar kendi lehinde gelişiyordu. Alec onlara, bir kızla konuştuğunu söylediği an içeri girmesi, onlar üzerinde baskın etkisi sağlamasına yardım etmişti. Böylece hasımlarının reaksiyon anı kendi lehine olmuştu. Sesinin tanınması için kısa bir an ve varlığının gerçek olduğunu anlamak için de tekrar kısa bir ana ihtiyaçları olmuştu. Hepsi bir ya da iki saniyelik bir zamandı ama bu süre içinde ateşlediği silâhın saçmaları, Gorman'ın karnını delmeye başlamıştı bile.

İkinci namlunun ateşini yiyen Curtis hızlı idi. Kid Curtis cesur ve esaslı bir adamdı. Kendi tabancası patlamadan çok kısa bir an önce çelik saçmalar hedefini bulmuştu. Matt ondan, bu süre kadar daha hızlı davranmış ve adamın nişanını bozmuştu.

Curtis yere düşmüş, tek dizi üzerine doğrulup tabancasını sol eline almaya çalışıyordu. Thompson kendine çarpan bir kaç çelik saçma ve merminin etkisinden kurtulmuş ve inanılması güç bir hızla silâhına asılmıştı. Ama Matt' de hızlıydı ve Matt Coburn, yapacağı hareketleri daha önceden tasarlamış ve aklen bunun tecrübesini yapmış bir insanın paha biçilmez avantajına sahipti.

Thompson'a ateş etmiş, birinci mermisinin vurduğunu görmüş ve tekrar ateş etmişti. Thompson yere düşmüyordu — bir el ateş edebilmek için kendisini ayakta tutmaya çalışıyordu. Ateş etti... tekrar ateş etti. Thompson isabet ettirememişti çünkü vücuduna çarpan mermiler ile Gorman'ın düşüşü, her kez adamın nişanını bozmuştu. İkinci mermisi ise, Matt dizi üstüne çökerken atıldığından, gene boşa gitmişti.

Thompson tabancasını tekrar doğrultu, sol bileği üzerine tabancasını destekledi ve Matt tam av tüfeğini kapadığı an ateş etti. Matt tüfeğini kaparken, diz çökmüş durumdan, kendisini boylu boyunca yere atmış, sağ koluyla düşüşünü yumuşatmak için destek yaparken sol eliyle de tüfeğini ateş pozisyonuna getirmişti. Tüfek Thompson'un karnı hizasına gelirken de sağ el tetiği yakalamış ve çekmişti.

Gök gürültüsünü andıran bir ses odayı kapladı. Thompson ayak parmakları üzerine kalktı ve yere düştü. Matt'in yere yatarken sağ kolunun üzerine düşmesi nişanını bozmuştu ve fişek Thompson'u karnı yerine boğazından vurmuştu. O düşerken Matt sıçramış ve ayaklarının üzerine kalkmıştı ve o kadar hızlı kalkmıştı ki az kalsın dengesini kaybediyordu.

Thompson ve Gorman ölmüştü, Alec yerde, yattığı yerde sinmiş kalmıştı. Curtis yerde idi fakat hâlâ ayağa kalkmak için çabalıyor ve sol eliyle tabancasını almaya çalışıyordu. Matt bir adım attı ve tabancaya bir tekme vurdu, tüfeğini Curtis'in suratına çevirdi.

Bir süre her ikisi de biribirine baktı. Tetiğin hafifçe çekilmesi Curtis'in ölümü demekti. Matt'e baktı, gözlerinde bir pişmanlık yoktu, gelen darbeyi kabule hazırdı. «Haydi Coburn,» dedi, «Hakettin, sen kazandın gene. Öldür beni.»

«Hayır.» Matt ayağının ucuyla onun parçalanmış sağ elini ve bileğini işaret etti. «Silâhşorluk hayatın sona erdi Kid. Defol buradan, değiştir ismini ve ömründe hiç silâh görmemiş bir insan gibi davran.»

Ancak bundan sonra Tobe Burnside'a döndü, ama bütün bu süre içinde, onu bir an bile gözden ırak tutmamıştı, devamlı olarak onu göz ucuyla kollamıştı.

Tobe'un iki eli de barın üstünde, görülecek bir şekilde açıktaydı. Yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmasına rağmen, kavgaya katılmadığını onun tamamen dışında olduğunu gösterme çabası içindeydi.

Matt Coburn, Curtis'ten uzaklaşıp Tobe'a doğru yürüdü. Koca adamın dudakları titriyordu, beti benzi sapsarı kesilmişti.

«Sana ayrılma olanağı vermiştim Tobe,» dedi Matt, sanki havanın güzel olduğundan söz ediyormuş gibi, sakin bir sesle, «ama sen bundan yararlanmak istemedin.»

«Çok aptallık ettim.»

«Evet öyle oldu,» dedi Matt ve tüfeğin dipçiğini adamın ağzına yapıştırdı.

Burnside geriye doğru çekildi ve Matt barın üstünden bir hamlede atlayıp, adamın yanında bitti, sonra adamı kolundan tuttu ve caddeye doğru sürükledi. «İşte yol,» dedi. «Fikrimi değiştirmeden önce defol git, bir daha gözüm görmesin.»

«Bekle, eşyalarımı almam —».

«Hiç bir şey alacak vaktin yok. Dün istediğini alacak vaktin vardı. Şimdi canını kurtarmaktan başka bir şey yapamazsın.»

Tobe poposuna yediği tekme ile kapıdan ok gibi fırlayıp caddeye yüzün koyun düştü. Ayağa kalktı, elini pantolonunun arkasına götürüp silkeledi ve sonra koşar adımla caddeyi tuttu, gitti. Kapının dışında durmakta olan Buckwalter geldi yanına. «Onun böyle gitmesini mi istiyorsun?»

«Evet, şimdiye kadar doklarda yüzlerce kişiyi soydu, gemilerinden karaya çıkan zavallı denizcileri ya da bulundukları yeri tanımayan taşra çocuklarını soyup soğana çeşirdi. Frisco'ya, kendisini linç etmek isteyen bir guruptan önce varıp yakasını kurtardı. Hiç bir şeyden ders almadı hayatında. Kuşkulanmama rağmen belki bu ona bir ders olur.»

Matt dönüp içeri girdi, arka kapıyı kilitledi, sonra ön kapıdan çıkıp onu da kilitledi.

Arkasını dönerken Alec'i gördü, adam toplanmakta olan kalabalığın içine karışıp gözden kaybolmaya çalışıyordu, eliyle ona işaret edip yanına çağırdı. Adam tereddüt içinde yanına yaklaştı. «Alec» dedi Matt, «şimdiye kadar hep yalnış guruplarla birlikte çalıştın. İçeride ölebilirdin.»

«Sanırsam, öyle. Ben de onu düşündüm.»

«Al bunu,» Matt ona kapının anahtarını verdi.« Gir içeri ve o iki adamı Boot Hill'e götür ve göm, hem de derine göm. Başlarına bir mezar taşı dik — herkesin bir mezar taşı olmalı — sonra da kasabadaki bütün parayı alabilirsin. Ondan sonra da tabanları yağladığın gibi toz ol. Görmeyeyim seni bir daha.»

Alec inanmamıştı duyduklarına. «Parayı alayım mı?»

«Evet, hepsi zaten çalınmış para. Kendine gerekli şeyleri al ve yeni bir hayata başla — ama önce o adamları göm, anladın mı?»

Matt çok yorgundu. Kaldırımda durdu ve kalabalığın dağılışını seyretti bir süre. Önce tüfeğini sonra tabancasını doldurdu. Yorgunluğuna, şiş gözünün ağrımasına ve ellerinin acımasına rağmen uyanık ve çevresini gözlüyordu, zira işler bitmemişti. Skin Weber çevrede bir yerde olmalıydı ve daha başkaları vardı... düzinelerle.

Yürümeğe başladı. Her adım bir gayret sarfını gerektiriyordu. Bon - Ton'a gelince içeri girdi. Laurie hâlâ orada idi, onu görünce derhal yanına geldi. Matt kendini en yakın iskemle üzerine bıraktı.

«Kahve,» dedi. «sıcak ve koyu olsun.»

Laurie, gözlerinde belirli bir üzüntü ile kahveyi boşalttı. «Kaç kişi Matt?»

«İki... Thompson ve Gorman.»

«Dört oldu Matt, tam dört kişi, hepsi de bu kasabada.»

«Çetelesini tutmuyorum ki.»

«Ama dört kişi Matt!»

«Bana öyle bakma Laurie. Canın sayı saymak istiyorsa, bu adamların öldürdüğü ve soyduğu adamları say...

«Komite... okul ve her şeyi olan güzel bir kasaba kurmağa kararlı olanlar beni kara gözlerimin hatırı için tutmadılar. Beni, kendilerinin yapamayacaklarını bildikleri bir işi yapmak için tuttular. Bu iş tamamlanınca, ellerinden geldiği kadar çabuk, benden kurtulmak isteyecekler. Bunu bildiğim halde gene de bu işi yapıyorum. Ben bir aptalım Laurie ve sen de benden nefret etmek için geç kalma.»

«Fakat, hayır —»

«Şimdi olmazsa sonra nefret edeceksin,» dedi, «herkes bu işin yapılmasını istiyor ama işi yapan adamdan hoşlanmak zorunda değiller.»

Ayağa kalktı, bitkinlikten, biraz sendeledi sonra kendisini toparladı ve kapıdan çıkıp caddenin yolunu tuttu. Bu akşam kimsenin bulamayacağı bir yere gidip, iyi bir uyku çekmeliydi. Ateş yakmadan kuru bir kamp yapabilirdi. Rahatça yatıp, dinlenebileceği ve içinde hiç bir korku ve kuşku olmadan uyuyabileceği bir yer bulmalıydı.

Peki böyle bir yeri nerede bulabilirdi? Nerede... mezarın bu yanında mı?

KISIM 18

Yalnız bir adamdı. Tüfeğini aldı ve çıplak yamaca çıkıp, kasabayı görecek bir yere oturdu.

Yamaç arkasında uzanıyor ve tâ tepeye kadar düzlemesine çıkıyordu Herhangi bir silâhın menzili dışındaydı ve kendisi fark etmeden kimse de yanına sokulamazdı. Yeter ki adam saatlar süren bir yolu göze alıp tepenin etrafını dolaşmaya görsün. Kasabadakiler onu görebilirlerdi, ama kendisi de kasabayı görebiliyordu. Böylece oturduğu yerden Confusion'a bakmaya başladı.

Laurie'yi kaybetmişti... ama zaten kendisinin olmamıştı ki. Kafasında sadece bir ümit olarak belirmiş ve bu ümidi kuvvetlendirmeye cesaret edememişti.

Şimdi istese çekip gidebilirdi. Ama şimdiye kadar ne zaman bir işi terketmiş ya da yarım bırakıp gitmişti. Düşünülmesi gereken biri daha vardı, Madge. Yalnız bir kız için çok zor olan bir mücadeleye girmişti.

Yanında Pike vardı ama, silâhı iyi olan bir silâhşor olmasına rağmen ne kadar akıllıydı? Kingsbury entrikalarını çevirmeğe başlayınca, Pike ne dereceye kadar ona karşı koyabilecek akıllılığı gösterebilecekti?

Matt Coburn şiş içinde olan ellerine baktı ve yavaş yavaş kızdı ve küfür etti. İlk baştan işi üstüne almayacaktı. Ne olduğunu biliyordu, ne yapması, nasıl yapması gerektiğini biliyordu. Bile bile atılmıştı bu işe. Bu gibi işlerden uzak durmasını engelleyen ne vardı içinde?

Öldürmekten hoşlanıyor muydu?

Yavaş yavaş başı ağrırken, bu konuyu inceledi kendi aklında. Dürüstçe ve gerçekten... hoşlanıyor muydu?

Hayır...

Curtis ve Burnside'ı öldürebilirdi. Curtis yalnış yol tutmuş iyi bir çocuktu. Serbest bırakılması için iyi bir sebepti bu. Ama ya Burnside? Adam bir cani ve bir hırsızdı, bir sürü zavallının soyulmasını sağlamış bir adamdı. Doklarda, kimbilir kaç kişiyi ilâçlayıp gemilere tayfa olarak satmış ve ondan önce de onları soymuştu. Böyle bir adamı neden öldürmemişti?

Hayır, adam öldürmekten hoşlanmıyordu. Fakat kendi silâhı ile ölenler için de pek fazla bir üzüntü duymuyordu diğer taraftan. Curtis ya da Dorset gibi biri olsaydı belki üzülürdü — evet üzülürdü. Fakat diğerleri için hayır. Onlar katı, sert ve kabadayı kişilerdi, silâhlı olarak üstüne gelmişlerdi, hazır olarak ve şanslarını denemişlerdi, kendisi de öyle, onlar nezdinde şansını denemişti.

Hattâ Koca Thompson. Adam işe yarar yetenekleri olmayan, cesareti hariç, bir vahşi idi. Bıçak kemiğe dayanınca o da şansını denemişti, bunu kabul etmek gerekirdi ve hem de sonuna kadar şansını zorlamak istemişti.

Thompson'u dövmek ve sinir gerginliği... o anın gelmesini beklemek ve onu izleyen faaliyet... Matt'in bütün kuvvetini alıp götürmüştü, bu işler insanın suyunu çıkarırdı.

Bir güne ihtiyacı vardı. Bir gün geçerse yeterli idi. Ondan sonra yüksek dağa, üstü buzla kaplı yüksek dağa gidecekti. Kayın ağaçları arasındaki o yüksek yaylalardan birine gidecek ve bir hafta kalacaktı orada... Belki iki ya da üç hafta kalırdı. Yalnız başına kalacak, yiyecek, içecek ve hiç bir şey düşünmeyecekti.

Sonra kimsenin bilmediği yollara düşecek, günlerce yol gidecek ve hiç kimsenin Matt Coburn ismini duymadığı bir yere gelinceye kadar gidecekti.

Ama işin garip tarafı insan kendisinden kaçamazdı, nereye giderse gitsin, içinde yaşadığı bu boş ülkenin kurallarına göre daima bir Matt Coburn'a ihtiyaç olacaktı.

Hiç kuşkusuz dünyada bir çok iyi insan vardı. Ama diğer taraftan, cilâlı yüzeylerinin altında gerçekten vahşi ve duygusuz olan, cezalanmaktan kaçabileceklerini anladıkları ilk fırsatta, yapmayacakları melânet olmayan insanlar da vardı. Doğa ve yılların tecrübesi Matt Coburn'a karanlık sokaklarda yürüyebilmek için gerekli olan yeteneği vermiş ve o da özgürlükten kaçanlara, korkanlara özgürlük getirmişti.

Yavaş yavaş adeleleri gevşiyordu. Daha rahat bir duruşa geçti, gözleri hâlâ kasabada idi. Bir araba ayrılmak üzereydi. Görüldüğü kadarıyla esaslı yük taşıyordu. Listesinde bulunanların bir kısmı daha arabada olmalıydı, yapacaklarına inanmaya başlamış olan kişilerdi bunlar. Başka bir kasabaya giderler ve aynı işe yeniden, sil baştan ederlerdi. Bir ya da ikisi, yapacakları işin tehlikesine değmediğine karar verebilirlerdi, daha kolay ve az tehlikesi olan bir işe yönelebilirlerdi.

Bulunduğu yerde hafif bir serinlik başlamıştı, adelelerinde bir üşüme hissetti ama canı kımıldamak istememişti. Kaldı ki gidecek bir yeri de yoktu. Hava kararıncaya kadar burada kalacak sonra tekrar kasabaya gidecekti. Sona kalanlara bir kaç kelime daha söyledikten sonra Kingsbury ve Ike Fletcher için ne yapacağını tasarlardı.

Bu ikisi kolay yutulur lokma değillerdi. Kingsbury silâhşor değildi, silâhşor kiralamasına rağmen — para, iktidar ve iyi avukatlar kullanan bir adamdı. Daima kendisi ile başkasının arasında Ike Fletcher gibi bir adam bulunurdu. Böyle bir adamı ancak ip temizlerdi ve bunu garanti etmek için de Kinsgbury'yi elinde silâh ile kıstırma olanağı yoktu.

Matt beklerken uykuya daldı, gölgeler yavaş yavaş yamacı kaplamaya başlamıştı. Onun uyuduğunu farkedemiyen aşağıdakiler sadece ona bakıyorlardı arasıra; yalnız başına çıplak bir tepede oturan ve her an kasabanın üzerine inmeğe hazır bir canavar gibi bekleyen karanlık bir şekil olarak görüyorlardı onu.

«Ne düşünüyor dersin? dedi Felton rahatsız bir şekilde, «orada tek başına oturmuş, ne yapıyor acaba?»

«Dört kişi öldü,» dedi Simmons, «... Şıpın işi dört kişi ve Curtis de sakat kaldı.»

«Tuttuğunuz işin gereğini yapıyor», dedi Fife alaylı bir eda ile, «hiç birimizin yapamayacağı bir işi.»

«Evet ama dört adam öldü.» Jim Gage başını salladı kuşku ile. «Onları tutuklayabilirdi... ya da başka bir şey yapabilirdi. Burnside'ı... yerini kapatmasına bile izin vermedi — olduğu gibi adamı attı sokağa.»

«Bana öyle geliyor ki Jim,» dedi Fife, «sen ayrılıp gitmek üzere idin. Kasabada artık iş kalmadığına hükmetmiştin.»

«A - ha, ama sonra fikrimi değiştirdim. İnsan fikrini değiştiremez mi yani? Hele Thompson gittikten sonra.»

«Artık farklı bir kasaba olur değil mi?» dedi Fife. «Şimdi kendini daha güvenli hissediyorsun. Kendini güvenli hissediyorsun çünkü, Matt Coburn onu ortadan kaldırdı ve diğerlerini kasabadan sürdü diye değil mi?»

«Adam öldürülmesinden hoşlanmam,» diye Gage itiraz etmek istedi. «Dört kişi... çok fazla.»

«Öyle ise sen bunun çözüm yolunu bul ve ben de senin bu buluşunu gazeteye, elimdeki en büyük punto ile yazayım.»

Hava kararınca Matt Coburn tekrar kasabaya geldi ve caddeye çıktı. Orada burada durarak yoluna devam etti. Hiç kimse onunla konuşmadı ve hiç kimse onun varlığını farketmedi sanki. Karanlık bir sokağın başında durmuş sigara içen bir kız gördü. Parlak elbisesinden yansıyan ışınları görmüştü.

«Merhaba Mattie,»dedi.

«Nasılsın Matt?»

«Dostun hâlâ buralarda mı?»

«Kovdun onu kasabadan sen Matt, O da çekti gitti.»

«Üzgünüm Mattie ama onun ne olduğunu biliyordun.»

«Biliyordum.»

«Neden ondan vazgeçmiyorsun Mattie? Bir gün başını büyük bir belâya sokacak.»

«Bunu da biliyorum.» Sigaranın ateşi bir kez daha parladı ve kadın devam etti, «Onu seviyorum Matt. Bunun sence bir anlamı var mı?»

Bir an sessiz durdu, belinde ağır bir tabancası olan bu yalnız adam kısa bir süre cevaplamadan durdu. «Haklısın Mattie. Onun peşini bırakma öyle ise, doğru yola çekmeye çalış.»

«Çalışacağım Matt, gayret edeceğim.» Bir an sonra da, «ben de pek matah bir şey değilim ama, biliyorsun, onsuz daha da fenayım.»

«İyi bir kadınsın Mattie. Seni dört kasabadan beri biliyorum -»

«Beş Matt. Leadville'i (Leğdvil) unutma.»

«Pekâlâ beş... Beş kasaba Mattie ve sen her zaman dürüstün. Ve Bensonville'de kolera çıkınca yalnız sen kalıp yardım ettin... Herkes gittiği halde çocuklara bakmak için yalnız sen kalmıştın.»

«Başka ne yapabilirdim ki?»

Tüfeğini öbür eline geçirdi. «Hoşça kal Mattie, görüşürüz gene.»

«Hoşça kal Matt.»

Tekrar ana caddeye çıktı ve karanlık bir yerde durup caddeyi gözetledi. Bu akşam her yer sakindi. Salon ve kumarhaneler hemen hemen boştu. Yarın sabahtan itibaren iş hayatı canlanırdı gene, ama O, gitmiş olacaktı... Tucker... Tucker Dolan onlar için iyi bir marşal olurdu o zaman.

Yapılacak bir tek iş kalmıştı. Ike Fletcher ve Kinsgbury'ye engel olmalıydı.

Birdenbire caddenin başında hızla koşan atların nal sesleri ile yüksek perdeden atılan bir nağra geldi kulağına. Bir gezinti arabası köşeyi o kadar hızla döndü ki, köşedeki binanın duvarına çarptı ve araba devrilirken içindekini caddeye fırlattı.

Bir kişi miydi? Hayır... iki kişi vardı. Arabanın arkasından bir erkek düşmüştü ve adam tekerlenirken yüzüne gelen ışıktan onun kim olduğunu gördü. Pike Sides idi.

Diğeri... ayağa kalkmaya çabalayan Madge Healy idi. «Matt, Aman Allahım! Matt, bana yardım et, ne olur!»

Hepsi köşeden hızla çıktılar, Ike Fletcher başlarında idi. Elindeki kementi savuruyordu ve Pike tam kalkmıştı ki, kement gövdesine dolandı ve çekerek yere düşürdü tekrar. Ike Fletcher onu çekmeğe başlamadan önce Matt caddeye atladı.

«Ike, dur yerinde !»

«Canın cehenneme!» diye gürledi Fletcher ve bir sürü atlı Matt'in üstüne at kopardı, hepsinin ellerinde kementler vardı.

Matt kenardaki binalardan birine doğru hızla balıklama daldı, sırtının üstünde yuvarlanıp ayağa kalkarken ateş etmeğe başlamıştı bile. Bir atlı yere yuvarlandı ve Matt, Pike'ın sallanarak ayağa kalktığını ve tabanca kılıfının boş olduğunu gördü.

«Pike !» diye seslendi. Silâhşor döndü ve Matt ona yedek tabancasını fırlattı.

Pike tabancayı havada yakaladı ve daha ilk mermisi ile bir eyeri boşalttı. Fletcher atını mahmuzladı ve Matt ateş ederken aynı anda Pike da ateş etmişti. Fletcher eyeri üzerinde kıvrıldı kaldı.

Silâhlı adamlar birden Matt'in etrafında toplandı, tabancaların kapsül üzerine inen horozlarının seslerini duyuyordu. Bir şeyin çarptığını duydu ve birden her tarafını, dalga şeklinde bir bulantının kapladığını hissetti. Ama ateş etmesine devam etti, hiç ara vermeden boyuna ateş ediyordu. winchester'i boşalınca namludan tuttu ve kalabalığın içine daldı.

Atılan bir kement tüfeğini elinden çekti aldı, yanından geçen bir atlı elindeki kementle yüzüne esaslı bir darbe indirdi. Etrafını görmeyen Matt tabancasını çekti, gövdesine bir kement halkasının dolandığını hissetti. Bir at yanından hızla geçti ve kuvvetle yerinden sarsıldı ve atlı kuvvetli bir nağra atıp onu yerde sürüklemeye başladı.

Bir binanın yanından bir silâh patladı, önünde giden atlı eyerinden yere yuvarlandı. Matt sırtı üzerinde yuvarlanırken, kement ilmiğinden kendisini kurtarmaya çalışıyordu.

Sonra ayağa kalkarken ateş edeni gördü. Mattie idi.

Bir kapı şiddetle ardına kadar açıldı, Nathan Bly kaldırımda idi, elinde silahı ile. Düello yapan bir adam gibi durmuş ateş ediyordu. Ve her atımda bir eyer boşaltıyordu.

Kement ilmiğinden kendisini kurtardığı sırada kendisine bir şey daha çarptı ve yere düşerken ateş etmesine devam ediyordu. Tekrar doğrulmaya çalışırken başında Kendrick bitti, elindeki av tüfeği Matt'in yüzünün üstünde idi. Matt ateş etti ve Kendrick'in yüzünün birden bir kan tabakası ile kaplandığını gördü. Büyük bir taraka ile av tüfeği patladı ve çelik saçmalar Matt'in yanında toprağa gömüldü, yüzü ve üstü toz toprak içinde kalmıştı.

Matt sallana sallana ayağa kalktı. Dorset'in kendisine baktığını gördü, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü bembeyazdı. «Defol buradan,» diye Matt kükredi, «yoksa seni öldürürüm!»

Şaşılacak bir hızla Dorset eğildi ve koşmaya başladı.

Fletcher süvarileri caddenin alt başından dönmüşler tekrar geliyorlardı. Matt tekrar yere düşmüştü ama kendisini zorlayıp ayağa kalktı. Gözlerinde kan vardı ve gömleği kan içinde kalmıştı. Olduğu yerde sallanmasına rağmen, hücumu beklemeğe hazırlandı, bu sırada bir şey arkasına dönmesine sebep oldu.

Mattie yanında idi, sonra Madge geldi, elinde bir tabanca vardı. Madge'nin arkasında asık suratıyla atlıları bekleyen Joss'u gördü. Nathan Bly, Sturd Fife, Felton ve Zeller de koşarak yanlarına geliyorlardı.

Atlılar hızla harekete geçtiler. Caddenin ortasındaki küçük gurup sanki emir bekliyorlarmış gibi ateşlerini tutmuş bekliyorlardı; sonra hepsi bir anda, tek bir adammış gibi, aynı anda ateş ettiler, artık ateş serbestti. Önlerindeki atlı dalgası bir anda eridi sanki. Koşan bir at, çığlık çığlığa bağıran binicisini sürüklüyordu.

Matt tekrara düştü ve düşerken, caddenin öbür tarafındaki bir binanın penceresinde duran beyaz bir yüz farketti. Kingsbury olanlara bakıyordu.

Matt omuzu üzerinde döndü ve elinde tabancası ile ayağa kalktı ama artık hiç kuvveti kalmamıştı. Üstünden biri ateş etti, Nathan Bly'ı gördü caddenin öbür tarafında bir şeyi işaret ediyordu.

Matt yeniden ayağa kalkmayı denedi ve her şey büyük bir gürültü ile etrafında dönüyordu, silâhların pop, pop, pop sesleri gittikçe uzaklaşmaya başladı.

Sanki bir anmış gibi kısa gelen bir süreden sonra Matt gözlerini açtı. Bon - Ton'da yerde yatıyordu ve yattığı yerden Nathan Bly'ı elinde tüfek ile kapıda, Tucker Dolan ile Joss Ringgold'u da pencerelerde gördü. Başı, Madge Healy'in kucağında idi. Mattie gömleğini kesiyordu. Sturd Fife, Zeller, Dan Cohan ve Felton hepsi odada idiler.

«İşler nasıl?» diye Matt sordu, «Ne oldu?»

«Şimdilik sakin,» dedi Fife, «Bana kalırsa bitti bile.

Biri Kinsbury'i vurdu, öldü adam... seken bir mermi galiba.» Matt kendine şöyle bir baktı. Mattie kanları temizliyordu, mermilerden birinin açtığı deliği gördü.

«Ne kadar kötüyüm?»

«Dört mermi yakalamışsın kendine Matt, çok da kan kaybetmişsin.»

Gözlerini kapadı, hiç ağrı duymuyordu, sadece genel bir halsizlik vardı ve ellerindeki sertlik ile yüzündeki acımayı hissediyordu. Mattie'nin bir çok doktordan daha iyi olduğunu biliyordu ve üstelik mermi yaralarında kadının çok tecrübesi vardı.

Odada, gezinenlerin ya da kıpırdıyanların tahtalar üzerinde çıkardığı gıcırtılardan başka bir ses yoktu. Uzun bir süre de dışarıdan bir ses duyulmadı. Mattie'nin bir mermiyi çıkarmaya uğraştığını hissetti. Vücudundaki sertlik yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Birden caddeden gelen bir ses duydu. Tanımadığı bir sesti bu.

«Hey içeridekiler! Fletcher'i almak istiyoruz. Mani var mı?»

«Kasabayı terk edeceksiniz, alabilirsiniz,» dedi Fife, «hiç birinizi burada istemiyoruz.»

«Kim konuşuyor?» Matt Coburn orada değil mi?»

«Matt dışarda, durumunuzu inceliyor,» dedi Dolan, onların işitebileceği kadar yüksek bir sesle. «Sabaha kadar bir kaçınızın saçını alacağından söz etmişti, bir az önce.»

Bir takım fısıltı sesleri geldi kulaklarına sonra sözcünün sesi duyuldu gene. «Allah kahretsin, biz artık kavgayı bitirdik. Şimdi işsiz kaldık. Biriniz Kingsbury'i vurmuş.»

«Zaten başına geleceği de oydu,» dedi Fife, «yarın gazeteye yazarım.»

«Biz gidiyoruz,» dedi sözcüleri, «Coburn'a haber verin de peşimizi bıraksın, anladınız mı?»

Caddeden aşağı doğru at binip gittiler ve arkalarından bir sessizlik çöktü ortalığa. Bir süre sonra vadinin bir yerinden bir horoz sesi duyuldu ve Madge yavaş bir sesle, «İçinizden biriniz bir yaylı araba bulursa, Matt'i benim çiftliğime götürebiliriz,» dedi.

Matt birden inledi ve Mattie bağırdı, «İşte çıkardım! mermiyi çıkardım sonunda!»

«En iyisi onu kasabada tutalım hamfendi,» dedi Felton. «Ondan hoşlanmayan bir sürü serseri hâlâ ortalıkta duruyor.»

Matt tekrar gözlerini açtığında sabah olmuştu. Biri Bon - Ton'a bir yatak getirmiş ve onu pencerenin yanına yatırmışlardı.

Madge Healy, yanındaki bir sandalyede uyuya kalmıştı. Joss Ringgold kucağında tüfeği ile kapıda nöbette idi .

Matt başını kaldırdı ve kullandığı enerji bir baş dönmesi yaptı. Başını tekrar yastığa bıraktı ama Joss hareketini görmüştü. Parmaklarının ucuna basarak geldi. «Uyandırma onu,» diye fısıldadı, «bütün gece yanında uyumadan oturdu.»

«Olan biten ne?»

«Her şey sakin. Ocaklardan bazıları çalışmaya başladı bile. Jim Gage mağazasını açtı. Kabadayıların çoğu gitti sanırım.» Joss topuklarının üstüne çöktü. «Sanırsam gene başardın Matt. Bir kasabayı daha temizleyip, hizaya getirdin.»

«Ne oldu?» dedi ve eliyle Madge'i gösterdi, «Yani ona demek istedim.»

«Fletcher ip kullanmak istedi. Nöbetçilerden birini kementle yakalayıp yerde sürüklemişler, diğeri de neredeyse ölüm halinde. Madge ellerinden kurtulup bildiğin gibi arabasıyla kasabaya inmiş.

«Pike'ı da kementlemişler, Pike'ın hiç beklemediği bir şey ve kasabaya kadar sürüklemişler onu. Kasabanın kenarında Pike kendisini kurtarıp arabaya atlamış ama bu kez de araba devrilmiş. Sonra işe sen karıştın.

Fletch ve Kendrick öldü, Smoke da aynı yolun yolcusu. Scarff kötü şekilde yaralı ama kurtulabilir. Geri kalanların çoğu da uçuşan mermilerden nasiplerini aldılar. Para için döğüşenler, onun ölümünü duyunca ortalıktan toz oluverdiler.»

Matt gözlerini kapadı. Dışarda gelip geçen ve çalışan insanların seseslerini duyuyordu. Demek ki hepsi bitmişti... her şey sona gelmişti. Hiç kımıldamadan yattı, kalkma ya da konuşma arzusu bile yoktu içinde. Sadece yatmak istiyordu. Üstüne bir ağırlık gelmişti.

Fakat gözlerini açtı. «Restorana ne oldu ?» dedi. «Buradan gitmem gerek Joss.»

Bunu söylerken bile kımıdatılmak istemediğini biliyordu ve tekrar gözlerini kapadı. Şu anda, sanki hayatında bir daha kımıldamak ve kımıldatılmak istemiyormuş gibi bir his vardı içinde.

Bununla beraber bir kaç dakika sonra gözlerini tekrar açtı ve güneşli caddeye baktı. Pek bir caddeye benzemiyordu ve zaten kasaba da o kadar önemli değildi. Belki elli sene sonra burada hiç bir şey kalmayacaktı... bir ya da iki temel, yamaçlarda bir kaç delik ve ölen adamların mezarlarına dikilen taşlar.

Felton artık okuluna ve kilisesine kavuşabilirdi. Bir kaç yıl kasaba canlılığını korurdu, sonra yavaş yavaş silinirdi ve sırtlanlar Boot Hill'de ulur, akbabalar tepede tembel tembel dolaşır ve belki bir sincap, bir zamanlar madencilerin bulunduğu ve sonra gittiği yerde gene bir delik kazardı.

«Joss, pek bir kasabaya benzemiyor değil mi ?»

«Hiç biri benzemez, hatta yeni kurulurken bile. Ama bu kasaba bugün, dününden daha iyi bir yer.»

Matt ona bakmak için döndü. «Joss, sen kanunsuz bir hayattan geri geldin. Hiç pişman oldun mu, hiç tekrar eski hayatına dönmek istedin mi?»

«Kim istemez, arasıra? Gece yürüyüşlerini, ani baskınlar —oh, hepsi bir hayli heyecan verici şeylerdi, fakat hayvanlar gibi bir yerlerde saklanmak zorunluğu, günlerce doğru dürüst yemeden, içmeden dolaşmak, baskına uğrama ihtimali yüzünden rahat uyuyamamak, izleme guruplarından devamlı kaçmak. Hayır Matt, bu gün rahatını seven bir insanım ben.

«Çiftliğe geri mi döneceksin?»

Joss rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdadı. «Bilmiyorum. Bayan Shannon buraya yardıma geldi —hep birlikte. Ama her nasılsa... O öldürmekten pek hoşlanmıyor galiba. Bu gibi insanlar, bu kadar çok adam öldürünce, sende kötü bir şeyin varlığına inanmaya başlarlar. Ölenlerin seni öldürmeye uğraştığını, senin onlardan daha hızlı, daha talihli olduğunu hiç düşünmezler. Her neyse, pek rahatsız oldu ve çiftliğe döndü.»

Matt tekrar uyandığında hemen hemen gece olmuştu ve caddenin iki tarafındaki binalarda ışıklar görülmeye başlamıştı. Madge yanında idi.

«Bon - Ton için üzülüyorum,» dedi Matt. «İş kaybediyorlar.»

«Hiç üzülme,» dedi Matt. «Onu satınaldım. Şimdi sana düşen iş, iyi olmak.»

«Peki kasaba ne olacak? Kanun adamına ihtiyaçları var.»

«O da var. Senin Dolan için söylediklerini onlara söyledim. Biliyorum tam manası ile öyle söylemedin ama kendi kendine öyle konuşuyordun. Onlara anlatınca, onu işe aldılar.»

«Joss nerede?»

«Eşyalarını almak için çiftliğe gitti. Bu akşam dönmesi gerek.»

«Pike?»

«İyileşiyor. Madenden ayrılmadan önce yaralanmıştı.

sonra onu sürüklediler. Durumu oldukça ciddi ama iyileşecek.»

Bir süre konuşmadan öyle oturdular. Hâlâ halsiz olmasına rağmen kendisini iyi hissediyordu. «Tabancam nerede?» diye aniden sordu.

«Yanında asılı duruyor.» Karyolanın demirinde asılı duran kemerini ve kılıfını gösterdi Madge. «Tucker koydu oraya. Ha aklıma gelmişken söyleyeyim. Pike senin yedek tabancanı gönderdi... teşekkürleriyle. Ona silâhı atışından da kadar etkilendiğini tahayyül bile edemezsin. Çok garip bir adam Matt, hayatında ona hiç kimsenin yardım ettiğini sanmıyorum, bundan önce tabii. Beş ya da altı kez tabancayı atışından söz etti. Aklından bir türlü çıkaramıyor.»

Matt omuzlarını silkeledi. «Ona çok ihtiyacı vardı. Bundan tabii daha ne olabilir?»

Madge masaya kadar gidip tabancayı ona getirdi. «Dolu Mat, Pike tabancayı öyle isteyeceğini düşündü.»

Madge arkasını döndü. «Kahve yapayım Matt, sen dinlen ve uyumaya çalış.»

Matt yedek tabancayı aldı ve ayağının yanına, çarşaflarına altına yerleştirdi. Çok uzun süre tabanca elinde yaşamaya alıştığından, onsuz kendisini çıplak hissediyordu. Gözlerini kapadı ve dinledi.

Mutfaktan hafif seslerin geldiğini duydu, arasıra birinin kaldırımda durduğunu hissediyordu. Ortalık pek sessizdi ve Matt tekrar uyudu. Her halde ancak birkaç dakika geçmiş olmalıydı, çünkü Madge hâlâ mutfakta idi.

Yakında gelirdi her halde. Yumuşak ama çok yumuşak bir ayak sesi duydu. Garip bir sessizliğin farkına vardı, hafif bir rahatsızlık duydu ama kendisini uyandıracak kadar kuvvetli değildi. Aynı ayak sesini tekrar duydu.

Dışarıda, caddede biri koşuyordu. Birinin düştüğünü duydu, bir çığlık ve sonra çırpınan ayak sesleri.

Sonra bir çığlık daha duydu. «Matt Matt ! *Dikkatli ol!*» Matt birden uyandı, eli tabancasının kabzasını kavradı. Rüya mı görmüştü yoksa?

Tekrar aynı sesi duydu, bu kez ses daha hafif ve titrekti. «Matt! O gelen Cal...»

Ses kayboldu ve Matt karanlık odada gözleri açık yatıyordu. Bir tahta gıcırdadı ve Matt arka duvardaki kapıya yüzünü dönmek için yerinde hafifçe kımıldadı. Kapılardan biri mutfağa açılıyordu ve arka duvardaki diğer kapı ise, lojmanın iki odasına ve arka sokak kapısına bakan bir koridora açılıyordu.

Matt tabancasını sol elinden sağ eline geçirdi ve çarşafları bir az daha gevşetti.

Madge nerede idi? Onu mutfakta bir şeyin meşgul etmesi için dua etmeye başladı.

Ama onu uyaran kimdi? Seslenen kim olabilirdi ve dışarıda ne olmuştu?

Bekliyordu, ağzı kurumuştu. Bir kedi yavrusu kadar kendisini halsiz hissediyordu. Yan tarafına dönmek için bile büyük bir gayret harcamıştı.

Kapıda bir şekil belirdi, elinde silâh tutan bir adamın karanlık şekli.

«Meraba Matt.» Seste güven vardı. Güven ve zafer.

«Merhaba Cal,» dedi Matt. «Seni gerçekten beklemiyordum, Kingsbury öldüğüne göre.»

«Bana peşin para vermişti. Matt. Bilirsin yalnız bu şekilde iş kabul ederim. Kaldı ki bu işi sadece zevki için bile yapardım. Senden hiç bir zaman hoşlanmamıştım Matt.»

«Hoşlanman için zaten bir gerek yok... hoşlanmaman için olduğu gibi. Yeter ki benim senden daha iyi olduğumu düşünmüş olmayasın. Eğer buna inanmışsan, benden hoşlanmamanın nedenini anlayabilirim.»

Calvin Bell güldü ama sesinde, içinden gülmediği belli idi.

«Sen mi benden daha iyisin? Bunu bilemeyiz değil mi Matt? Çünkü seni öldüreceğim.

«Bir bakıma,» diye Bell devam etti, «bu şekil daha çok farklı, seni mahveder değil mi? Orada yatarken, yapacak hiç bir şeyin yokken, çaresizlik içinde, ha ne dersin?»

Dışarıda kaldırımda çekilen ya da sürünen bir şeyin sesi geldi, kızgınlık ve çaresizliğin sonucu çıkan bir inlemeydi bu.

«Sen hep çenebazın biriydin Cal ve hemen acele sonuç çıkarırsın. Seni aldatmak istemem Cal. Elimde bir tabanca var.»

Bell güldü, «Hâlâ blöf yapıyorsun. Hakkını teslim etmek gerek.»

«Pekâlâ, kabul edelim ki yedek tabancanı bana vermek istiyorsun, yanında daima bir garanti aleti taşırsın, onu bana ödünç ver ve karşılıklı silâh çekelim... eğer korkmuyorsan tabii.»

Biri ön kapıya gelmişti, ayağa kalkmaya çalışıyordu, kapının tokmağını çevirmeye uğraşıyordu. Calvin Bell de sesi işitti ve tabancasını doğrulttu.

Tam bu anda Magde içeri girdi. «Matt, ışık yakıncaya kadar bu kahveye dokunma. Şimdi —»

Calvin Bell tabancasını ona doğru çevirdi ve onun bir kadın olduğunu anlayınca tekrar döndü ve yüz yüze geldikleri anda Matt vurdu onu.

İsabet ettiremediğini sandı ve Bell ateş ederken yerinden fırladı ve merminin yataktaki yerine isabet ettiğini duydu ve tekrar ateş etti. Bell ona doğru yarım dönmüştü ve Matt tabancayı iki eliyle düzgün tutuyordu. Bell üstüne atladı ve tabancasını yana vurdukan sonra kendi silâhını Matt'in karnına dayadı.

Bu anda Madge, «Bay Bell mi? Oturmak isterseniz bizimle bir kahve içersiniz.» dedi.

Bu açık ve seçik münasebesizlik Bell'i dondurdu. Adam öldürmek üzere olan Calvin Bell böylesine serinkanlı ve sakin bir sesle yapılan davet karşısında sanki felç olmuş gibi donmuş kalmıştı. Bir an için aklı durmuş, kendisini bu yeni duruma ayarlamaya çalışıyordu ve işte tam bu anda Matt Cuburn ayağı üzerine kalktı ve Bell'i üstünden itti.

Böyle yaparken iki adam aynı anda ateş ettiler. Bell arkası üstü düşmekte olduğu sırada ateş ettiğinden isabet ettiremedi. Matt ayaklarını gerdi, tabancasını düz tuttu ve baş parmağı ile horozu çalıştırabildiği hızla Bell'e ateş etti. Bir daha böyle bir fırsatı eline geçiremeyeceğini biliyordu zira kendisi de düşmek üzere idi. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. O kadar hızlı ateş ediyordu ki devamlı bir sesmiş gibi duyuldu. Sonra horoz boş bir hazne üzerine vurdu ve odadaki gürültü kesildi, keskin bir barut kokusu bırakarak. Madge Healy dizleri üstünde, ağlıyordu .

Dışarıdaki sesleri duyduğunda sallanmaya başlamıştı, sonra koşan ayak sesleri geldi kulağına. Kapıya varmışlardı, kapı hızla arkasına vurarak açıldı. Matt kendisini yere bıraktı ve bir silâhşorun içgüdüsüyle, hazne kapağını açıp boş kovanları dışarı çıkarmaya başladı.

Madge kolunu yakaladı. «Matt, yaralı mısın?»

«Ne oldu?» Fife'nin sesiydi bu.. «Ne oluyor burada?»

«Işık yakın.» Bu da Felton'un sesiydi.

Matt olduğu yerden uzanmış, tabanca kemerinden mermi çıkarmaya uğraşıyordu. Olan biteni bilinçli olarak izleyememişti, istediği tek şey, elinde dolu bir tabancanın olmasıydı.

«Yerdeki Calvin Bell,» dedi birisi, «delik deşik olmuş.»

«Pike'ın dışarıda ne işi var?»

Matt başını kaldırıp baktı. «Beni uyarmaya çalıştı — uyardı beni. Uyuyordum ama gene de duydum sesini. Bağırıyordu, sesine uyandım böylece Bell içeri girdiğinde hazırdım ona karşı.»

«Pike'ın durumu çok kötü. Bir kaç kez düşmüş yere ve sürünerek gelmiş yolun bir kısmını... Demek ki Bell'in geldiğini görmüş ve niyetinin ne olduğunu anlamış.»

«İyi misin Matt?» dedi Madge.

«Bir kahve içebilirim,» tekrar yatağa uzandı, dikkatle ve ağrılar içinde. «Bu yer de dinlenmeye pek elverişli değil.»

«Matt, Colorado'da bir çiftliğim var,» diyordu Madge. «Biraz iyileşince oraya gideriz — eğer beni elinde tutmak istersen.»

«İşte bunu beğendim,» dedi ve yorgun vücudunu yatağın içinde biraz daha yerleştirdi. Nefes alışları sıklaşmıştı ve galiba yaralarından biri açılmış kanıyordu.

Bir hafta süre ile uyudu, uyandığı zamanlar bir parça çorba içip gene uyuyordu. Ziyaretçiler akın akın geliyorlardı ama O bilinçli olarak onların pek farkında değildi. Kendisini oturmak arzusu içinde bulunca dışarı çıkıp güneşte oturmaya başladı bir haftanın sonunda.

Kasaba faaliyet içinde idi ve genişliyordu. Yeni büyük bir mağaza açılmış, yeni bir café ile bir otel inşa ediliyordu. Ocakların bir kısmı istenilen sonucu vermemişti ama Keşif ve Treasure Vault ton başına iyi değer vermekte devam ediyordu. Her iki ocak da vardiya başına kırk kişi kadar çalıştırmakta idi.

Dick Felton ve Don Cohan konuşmak için yanına geldiler. «Nasıl hissediyorsun kendini Matt?» diye Cohan sordu.

«Daha iyi.» Felton'a baktı Matt, «Okul yapacağını duydum,» dedi.

«Yarın inşaata başlıyoruz.»

Bu şekilde bir süre konuştular sonra iki adam ayrılıp caddenin yolunu tuttular. Matt sabırsızlık hissetmeye başlamıştı. Madge yanına gelince başını kaldırıp ona baktı. «Bu yere seni bağlıyan bir şey var mı?» diye sordu.

«Hayır Matt, Hazır olduğun zaman ben de hazırım demektir.» Yanında durup caddenin üst başına baktı. «Sen başardın bu işi Matt. Confusion artık yerine oturdu. Bundan sonra bir şey olmaz.»

Matt başını saladı. «Şimdi artık ayrılmamı isterler,» dedi, «bakışlarından anlıyorum bunu. Şimdi ben onların istemedikleri şeyi temsil ediyorum Madge. Unutmak istedikleri hatıraların canlı temsilcisiyim.»

«Yarın yola çıkalım mı Matt? Bir yaylı araba getireyim onunla gideriz olur mu?»

«İyi olur sanırım. Madge Joss'u tut emi? Ondan hoşlanıyorum.»

«Ben de öyle. Arabayı o sürer Matt.»

Güneşte şekerleme yaparak oturuyordu, birden çabuk ayak sesleri sonra da bir eteğin çıkardığı hışırtıyı duydu. Ayak sesleri yanına gelince durdu ve Matt gözlerini açtı. Lauire Shannon idi gelen.

«Daha iyi görünüyorsun Matt?»

«Daha iyiyim de onun için. Yarın gidiyoruz buradan.»

Yüzünü asılır gibi oldu, bir yalnızlık ve elem ifadesi gelmişti yüzüne. «Madge ile mi Matt?»

«Evet. İkimiz de birbirimize çok benziyoruz Laurie. Her ikimiz de gezgin ruhluyuz, bu boş ülkenin dolmasını ve büyümesini birlikte gördük.»

«Matt, Ben —»

«Söyleme Laurie. Bir adam daha vurdum... yedi oldu sanırsam. Bunu aklından hiç çıkaramazsın.»

«Evet.»

«Yarın okul inşa etmeye başlayacaklar Laurie. Kasaba gelişecek. Oturduğum yerden kadınların, gençlerin daha önce yürümeğe cesaret edemedikleri bu caddede yürüdüklerini görür gibi oluyorum. Kasaba alevler içinde yanıp kül olabilirdi de.»

«Olmayabilirdi de. Geri getirilemeyen yedi kişi gitti.»

«Evet geri gelemezler. Boot Hill'de, olacaklarından daha iyi olduklarını sanırım.»

«Sanırsam kasaba gene kalırdı. O adamların ölmesine gerek yoktu.»

«Belki —,» salıncaklı koltuğunda kıpırdadı — «kim bilir?»

Yanından ayrıldı ve cadde boyunca yürümeğe başladı. Matt, onu hayatından son kez olarak çekip çıkaran ayak seslerini dinledi. Kadının hakkını teslim etmeliydi, ondan iyi cevizli çörek yapana raslamamıştı.

Arkasına yaslandı ve güneşin tadını çıkarmak için yerine yerleşti. Dinlenmesi gerekliydi. Durango'ya kadar uzun bir yol vardı önünde.

101171

SON

Sayın Okuyucu:

Beğendiğiniz bu diziyi doğrudan doğruya yayınevinden sağlamak isterseniz, aşağıdaki kuponu bize gönderin. Kitap basıldığı gün adresinize ödemeli olarak gönderilir.

Adı ve Soyadı ... ...
İstenen kitaplar ... ...
... ...
... ...

Yalnız yeni çıkan kitaplarınızı gönderiniz ☐
Adres ... ...
... ...

ASEM Yayınları, K. Dere, Gelibolu sokak 6/13 Ankara

YAZAR'IN NOTU

Slanting Annie, bir ayağı diğerinden kısa olduğu için bu takma isimle anılan bir kadındı. Rocking-Chair Emma ve Mattie, batı'daki maden ve sığır kamplarının tanınmış «madam» ları idi.

Matt Coburn'a, kendi güçlüklerini kendisinin çözümleyebileceği konusunda garanti veren kadın ise gerçekte Mademe Bulldog idi. Doksanyedi kiloluk bir kadındı. Vücudunda hemen hemen hiç yağ olmadığı, tamamen adale olduğu bilinirdi. Bir kez, Calamity Jane adıyla tanınan Martha Jane Canary'yi tamamen serbest bir kavgada fena halde dövmüştü. Kavgadan çok sonra, iki iri adamı dövmekten daha güç olduğunu belirtmişti.

Jeff Davis adı ile kitabımızda geçen zirve, daha sonraları Mt. Wheler olarak yeniden isimlendirilmiştir. Snake sıra dağlarında 4,300 metrelik bir yüksekliğe sahiptir. Zirve ve çevresindeki sıra dağlar yoğun orman bölgesidir. Zirvede buzul vardır ve dağın üst kısımlarında da olağanüstü güzellikte bir dağ gölü bulunur.

Confusion dağları, Ely, Nevada ile Delta, Utah'ın batısında 50 - 6 numaralı yol ile aşılır. Burası bugün de hâlâ açık ve yalnız bir bölgedir, yol uçak ile kontrol edilmektedir. Nedeni basittir : arabanızda bir arıza olursa, sıcak bir yaz günü su bulamayacağınız için kurtulma şansınız, yıllar önceki bir araba kafilesinin mensuplarından farklı değildir.

Bir zamanlar Louis L'Amour kendi hakkında şöyle yazmıştı : «Büyük babamın babası Sioux'lar tarafından öldürülmüş. Ben de; koyun ve sığır savaşlarına katılmış, kızılderililerle onların arazisinde savaşmış, kavga etmiş ünlü silâhşorları tanıdım.

«Batı kişinin kalemle tarif edemeyeceği kadar vahşiydi, fakat romanlarımdaki gerçekler, arazi şekilleri, silâhşorlar ve kızılderililer gerçekten yaşamış kimselerdir. Romanlarımda adı geçen yerleri dolaştım ve oralarda avlandım. Bir kaynaktan söz etmişsem, o kaynak gerçekten vardır ve suyu içilir.»

Bu geçmiş ve yetki ile Louis L'Amour yalnız batı hakkında otuzdan fazla roman yazmıştır.

ASEM Yayınları Western dizisi
Hazırlanan romanlar

- İntikam Kavgası (Saket Marka)
- Radigan
- Ketlo
- Hondo
- Yalnız Adamlar
- Kid Rodelo
- Mustang Adam
- Mojav Geçidi
- Brionne
- Kiowa Yolu
- Konager
- Kilâk
- Karanlık Kanyon
- Çensi
- Saket Avı
- Alevli Tepeler
- Lando
- Fallon
- Gümüş Kanyon

Her ay bir Western Romanı

Bu serinin altıncı kitabı :

SON DÜELLO

" Bir gecede okuyup bitirdiğim ilk ve son western "

KIRK DOUGLAS

Yirmi yaşına gelinceye kadar Rye Tyler on adam öldürmüştü.

Bir araba kafilesi ile batı'ya giderken, ailesi gözlerinin önünde öldürülmüştü. Oniki yaşında vahşi ve sert insanların bulunduğu bir ülkede, tek başına kalmıştı.

Bu ülkede yaşama kurallarını en zor yoldan öğrendi, güvenebileceği tek dostunun, silâhı olduğunu, ona olaylar öğretmişti. Ve bu silâh onu Wyat Earp kadar üne kavuşturacaktı.

Sonra... Rye Tylor, Liza ile karşılaştı. Bu ana kadar sadece zorunlu kaldıkça adam vuran Rye son kurbanını arayan vahşi bir avcı oldu — aradığı adam kendisinden Liza'yı kaçıran kanun dışı olan biri idi.